

AZ EVILÁGI ÉLET IGAZSÁGA

Az evilági élet csak játék és mulatozás.

A túlvilági lakhely bizony jobb
azoknak, akik istenfélők.

Vajon nem élnek az eszükkel?

(Korán, 6:32)

HARUN
YAHYA

Az egyik legfőbb ok, ami az embereket eltávolítja a vallástól, kétség-telenül az evilághoz való ragaszkodásuk. Bár a halál teljesen nyilvánvaló igazság, az emberek nagy része úgy él, mintha soha nem halna meg, mintha örökké ezen a világon maradna, nem is gondolva a túlvilágra.

Ezek az emberek nem törődnek az evilág múlandóságával, sőt, szenvedélyesen kötődnek hozzá. Saját maguk ellen dolgozva, mohón habzsolják a napokat, melyek megadatnak nekik. Életük olyan küzdelmekkel telik el, melyeknek soha nincsen végük.

Pedig ez óriási hiba. Hiszen ez a világ egy átmeneti szálláshely, melyet Isten azért teremtett, hogy próbára tegye az embert, és kifejezetten hiányosnak, tökéletlennek teremtette. Minden, ami szép ezen a világon, rövid idő alatt elromlik, megfakul, elpusztul és semmivé lesz.

Ez a könyv leírja ennek a világnak a nagy titkát és emlékezteti az embert az igazi hajlékra, vagyis a túlvilágra.

A SZERZŐRŐL

A szerző, Adnan Oktar, aki Harun Yahya írói álnév alatt publikálja írásait, Ankarában született 1956-ban. Az 1980-as évektől kezdve napjainkig, számos könyvet adott ki politikai, vallási és tudományos témákban. Emellett, rendkívül jelentős erővel leplezte le az evolucionisták csalásait, állításaik hamisságát, és a sötét szövetséget a darwinizmus és a véres politikai rendszerek között.

A szerző minden munkája egyetlen cél körül összpontosul: átadni a Korán üzenetét az emberiségnek, így bátorítani őket arra, hogy gondolkodjanak el a hittel kapcsolatos alapvető kérdéseken, mint például Isten létezésén és egységén vagy a Túlvilágon, és hogy megmutassa a hitetlen rendszerek hazug alapjait és káros hatását.

A szerző munkái a mai napig 57 különböző nyelven jelentek meg, és külföldön is széles olvasótábor követi munkásságát.

Isten engedelmével, ezek a könyvek eszközzé válhatnak, amelyek segítségével a huszonegyedik század embere is megtalálhatja a békét és a boldogságot, az igazságot és örömet, amit a Korán ígér.

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

اللَّهُ
رَسُولُ
مُحَمَّدٍ

A SZERZŐRŐL ÉS MŰVEIRŐL

A szerző, Adnan Oktar, aki Harun Yahya írói álnév alatt publikálja könyveit, Ankarában született 1956-ban. Általános és középiskolai tanulmányait Ankarában végezte, majd az isztambuli Mimar Sinan Egyetemen szépművészetet, az Isztambul Egyetemen pedig filozófiát tanult. Az 1980-as évek óta számos könyvet adott ki politikai, vallási és tudományos témákban. Harun Yahya neve olyan íróként ismert, aki rendkívül jelentős könyvekben leplezte le az evolucionisták csalásait, állításaik hamisságát, és a sötét szövetséget a darwinizmus és a véres politikai rendszerek között.

Harun Yahya munkássága egy közel 30.000 fotót és 45.000 oldalt magában foglaló gyűjtemény, melyet 57 különböző nyelvre fordítottak le.

Írói álneve a Harun (Áron) és a Yahya (János) nevekből adódott, a két próféta emlékére, akik a hitetlenség ellen küzdöttek. A szerző könyveinek borítóján ott látható Mohamed Próféta (béke legyen vele) pecsétje, ami szimbolikus értelemmel bír a könyvek tartalmát illetően. A pecsét a Koránt jelképezi, Allah utolsó Könyvét, az utolsó Szavát az emberiséghez, és Prófétánkat (béke legyen vele), aki az emberekhez küldött utolsó próféta. A Korán és a Szunna vezetését követve Harun Yahya fő célja, hogy a hitetlen filozófia utolsó érveit is megdöntse, és övé legyen az "utolsó szó", teljesen elnémítva a vallás ellen felhozott kifogásokat. A Próféta (béke legyen vele) Pecsétje, aki a bölcsesség és erkölcsi tökéletesség legmagasabb fokát érte el, ezt a szándékot szimbolizálja.

A szerző minden munkája egyetlen cél körül összpontosul: átadni a Korán üzenetét az emberiségnek, így bátorítani őket arra, hogy gondolkodjanak el a hittel kapcsolatos alapvető kérdéseken, mint például Isten létezésén és egységén vagy a Túlvilágon, és hogy megmutassa a hitetlen rendszerek hazug alapjait és káros hatását.

Harun Yahya műveit szívesen olvassák a világ számos országában, Indiától Amerikáig, Angliától Indonéziáig, Lengyelországtól Boszniáig, Spanyolországtól Brazíliáig. Könyvei hozzáférhetők angol, francia, német, olasz, spanyol, portugál, urdu, arab, albán, orosz, szerb-horvát, ujjur török, indonéziai, maláj, bengáli, szerb, bolgár, kínai, kishwahili (Tanzániában hasz-

nálatos), hausza (Afrikában elterjedt), dhivelhi (Mauritius szigetén használatos), dán és svéd nyelveken is.

A nagy népszerűségnek örvendő könyvek számos embernek alapozták meg az Istenbe vetett hitét, másokét pedig elmélyítették. A gondolataiban rejlő bölcsesség és az egyszerű, könnyen érthető stílus különös hangulatot kölcsönöz ezeknek a könyveknek, ami azonnal megragadja az olvasót. A könyveket a hatékonyság, a határozott eredmények és a megcáfolhatatlanság jellemzi. Valószínűleg, hogy aki végigolvass egyet, és valóban el is gondolkodik rajta, az továbbra is komolyan hihetne bármilyen materialista, ateista, hitetlen filozófiai rendszerben. Vagy ha mégis, az csak érzelmi alapon képzelhető el, hiszen ezek a könyvek alapjaikban cáfolják meg a materialista elméleteket. Harun Yahya könyveinek köszönhetően minden materialista filozófia vereséget szenved.

Kétségtelen, hogy mindez a Korán bölcsességéből és fényéből származik. Harun Yahyában nincs személyes büszkeség, csak szolgálni szeretne, segíteni abban, hogy az emberek megtalálják az Istenhez vezető utat. A könyvek kiadása nem anyagi haszon érdekében történik.

Mindezeket a tényeket figyelembe véve azok, akik arra biztatják az embereket, hogy olvassák ezeket a könyveket, amelyek felnyitják a szív szemeit, és hozzájárulnak ahhoz, hogy Isten még elkötelezettebb szolgálói legyenek, felbecsülhetetlen értékű szolgálatot tesznek.

Mindamellett, ahogy ez már korábbi tapasztalatokból is bebizonyosodott, csak időpocsékolás lenne olyan könyveket népszerűsíteni, amelyek zűrzavart teremtenek az emberek fejében, ideológiai káoszhoz vezetnek, és nem oszlatják el a szív kétségeit. Ilyen hatásokkal azok a könyvek bírnak, amelyek a hangsúlyt inkább a szerző irodalmi érdemeire helyezik, mint arra a nemes célra, hogy megóvják az embereket hitük elvesztésétől. Akik kételkednek ebben, egyértelműen láthatják, hogy Harun Yahya egyetlen célja az, hogy a hitetlenséget legyőzze, és a Korán erkölcsi elveit terjessze. A sikere, a hatása és a fontossága egyértelműen megmutatkozik az olvasó meggyőződésében.

Egyvalamit mindenképpen szem előtt kell tartani: a folyamatos konfliktusok, a kegyetlenség, és minden megpróbáltatás, amiben a muszlimoknak részük van, a hitetlenség ideológiájára vezethető vissza. És csak akkor vethetünk véget nekik, ha a hitetlenség ideológiáját győzzük le, és megbizonyosodunk arról, hogy mindenki tud a Teremtés csodáiról és a Korán erkölcséről, és aszerint tud élni. Ha a világ mai állapotát nézzük, amely az erőszak, korrupció és agresszió lefelé tartó spiráljába kényszeríti az embereket, egyértelművé válik, hogy ezt a szolgálatot minél hamarabb és minél hatékonyabban el kell végezni, különben már késő lehet.

Nem túlzás, ha azt mondjuk, hogy Harun Yahya könyvei vezető szerepet vállaltak fel ebben. Isten engedelmeivel, ezek a könyvek eszközzé válhatnak, amelyek segítségével a huszonegyedik század embere is megtalálhatja a békét és a boldogságot, az igazságot és örömet, amit a Korán ígér.

The book cover features a background of blue water with a silver metal railing in the foreground. The text is centered and rendered in a stylized, outlined font. The entire cover is framed by a decorative gold border with a repeating pattern.

AZ
EVILÁGI ÉLET
IGAZSÁGA

HARUN YAHYA

AZ OLVASÓHOZ

- Ebben a könyvben és egyéb műveinkben is különös hangsúlyt kap az evolúciós csalás, ennek oka pedig az, hogy ez az elmélet mindenféle vallásellenes filozófia alapja lett. A darwinizmus, amely tagadja a Teremtést s ezáltal Isten létezését, 140 éven keresztül rengeteg embert fordított el a hittől, vagy legalábbis kétségek közé taszította őket. Ezért nagyon fontos hitbeli feladat, hogy megmutassuk, ez a teória hazugság. Alapvető szolgálattétel, hogy minden emberhez eljuttassuk ezt a lényeges információt. Talán lesz olyan olvasónk, akinek csak egyszer lesz lehetősége arra, hogy valamelyik könyvünket elolvassa. Ezért úgy látjuk helyénvalónak, ha minden könyvünkben, még ha csak vázlatosan is, helyet adunk ennek a témának.
- Egy másik dolog, amire fel kell hívnunk a figyelmet, a könyvek tartalmával kapcsolatos. Az író minden munkájában a Korán segítségével világítja meg a hitbeli kérdéseket, és arra hívja az embereket, hogy tanulmányozzák és integrálják életükben Isten szavait. Világosan megmagyaráz minden kérdést, ami Isten jeleivel kapcsolatban felvetődik, olyan módon, hogy ne maradjon semmi kétség és kérdőjel az olvasó fejében.
- A könyvek tiszta, egyszerű és gördülékeny stílusa lehetővé teszi, hogy héttől hetvenhét éves korig mindenki könnyen megértse őket. Hatásos és egyszerű stílusú könyvek, melyek ugyanakkor az "egy szuszra" elolvashatóság kritériumának is megfelelnek. Még azok is, akik határozottan elutasítják a vallást, kénytelenek elismerni, hogy a könyvek tartalma igaz, hiszen hatással vannak rájuk a tények, amelyeket az írók felsorolnak.
- A könyvet, amit Ön a kezében tart, nemcsak egyedül, hanem másokkal együtt, kölcsönös beszélgetés keretében is forgathatják az olvasók, akár csak az író egyéb műveit. Akik hasznos információkra szeretnének szert tenni ezekből a kötetekből, igény szerint csoportban is olvashatják őket, megbeszélhetik a felmerülő kérdéseket, gondolatokat és tapasztalatot cserélhetnek.
- Az is óriási szolgálat, ha valaki segít, hogy ezek a könyvek, amelyek kizárólag Isten megalégedéséért íródtak, másokhoz is eljussanak és közreműködik abban, hogy mások is megismerjék, elolvassák őket. Hiszen az író minden munkája rengeteg értékes információt tartalmaz és rendkívül meggyőző. Ezért az, aki a vallásról akar mesélni, a legnagyobb hatást akkor éri el, ha másoknak is javasolja ezeknek a könyveknek a tanulmányozását.
- Ezek a munkák, más szerzők műveitől eltérő módon, mellőzik az író személyes meggyőződését, a kétséges forrásokra támaszkodó magyarázatokat, nem találkozunk bennük szakrális témákat sértő viselkedéssel, tiszteletlen, figyelmetlen hangnemmel, sem pedig elszomorító, kétséget és reménytelenséget ébresztő stílussal.

AZ EVILÁGI ÉLET IGAZSÁGA

**"Az evilági élet csak játék és mulatozás.
A túlvilági lakhely bizony jobb azoknak,
akik istenfélők.**

Vajon nem élnek az eszükkel?"

(Korán, 6:32)

HARUN YAHYA

TARTALOM

BEVEZETŐ	9
AZ EVILÁGI ÉLET	14
AZ EMBERI GYENGESÉG	34
AZ EVILÁGI ÉLET ÉKESSEGEI	62
KATASZTRÓFÁK	79
LETŰNT CIVILIZÁCIÓK	102
AZ IGAZI LAKHELY: A TÚLVILÁG	116
AZ ANYAG MÖGÖTTI TITOK	138
AZ IDŐ RELATIVITÁSA ÉS AZ ELRENDELÉS IGAZSÁGA	175
AZ EVOLÚCIÓS CSALÁS	187

BEVEZETŐ

A hölgy, akit a fenti képen látunk, úgy hetven év körüli lehet. Elgondolkodott Ön valaha azon, mi járhat egy hetvenéves ember fejében a múltra vonatkozólag?

Bárki is legyen az, feltehetőleg nem is érti, hogyan telt el ez a hetven-nyolcvan esztendő. Ha megkérdeznénk tőle, azt válaszolná: “egy szempillantás alatt eltelt, anélkül, hogy bármit is felfoghattam volna belőle”. Az illető, amikor húszéves volt, valószínűleg egyáltalán nem gondolt arra, hogy egyszer majd megöregszik. Most azonban meglepődve szembesül azzal, hogy az idő, amit oly távolinak látott, elérkezett. S immáron megértette, mekkora hiba volt távolinak látni ezt a pillanatot.

Ha le akarnánk írni, vagy el akarnánk mesélni, mi minden történt vele életében, legfeljebb egy füzetet töltenének meg az emlékei vagy egy öt-hat órás monológ kerekedne ki belőle. “Az a temérdek hetven év” mindössze ennyi lenne...?

Van néhány fontos kérdés, ami ilyenkor az ember fejében motoszkál:

- “Mi a célja az életnek, mely olyan gyorsan telt el, akár egy szempillantás?”

- “Miért éltem ezt a hetven évet?”

- “És mi lesz ezután?”

Az emberek két csoportba sorolhatók annak alapján, hogy miként válaszolnak ezekre a kérdésekre. Az egyik csoportba tartoznak azok, akik nem hisznek Istenben, a másikba pedig azok, akik őszinte szívvel kötődnek Hozzá.

Az első csoport nagy valószínűséggel így gondolkodik a fenti kérdésekről: “Az életem úgy telt el, hogy nincsen semmi céлом. Hetven évet éltem, de őszintén szólva nem értem, miért is éltem. Eleinte a szüleimért, gondoltam, aztán a házastársamért, majd a gyermekeimért... Most már közel a halál. Meg fogok halni és eltűnök ebből a világból. Hogy utána mi lesz? Nem tudom, de bizonyára mindennek vége!”

Aki így gondolkodik, azért céltalan, mert nem sikerült megértenie, az egész Univerzumnak van célja, minden élőlénynek, minden embernek. Ők mindannyian teremtmények. Az ember olyan lény, aki képes a gondolkodásra, látja a tervezést, a rendet és a tudatosságot az Univerzum minden pontján, az élőlények minden részletében. Megérti, hogy ezeket egy felsőbbrendű, tudatos Teremtő hozta létre. És mivel teremtmények, bizonyosan nem véletlenül és tudatosságot nélkülözve alakultak ki, hanem valami céljuk van. S hogy mi ez a cél, azt megtaláljuk a Koránban, mely Isten útmutatása. Isten küldte le nekünk, Aki Magasztos és Erős.

Aki nem téveszti szem elől a fenti tényeket és hisz Istenben, jól válaszol a fenti kérdésekre. Így gondolkodik: “Isten teremtett engem, Akié minden, és Ő küldött engem erre a világra. Azt a parancsot kaptam, hogy amíg ezen a világon élek, azt szolgáljam, Aki megteremtett engem és ezt a lehető legszebb módon tegyem. Én tudtam, hogy ez a világ rövid ideig tart, hamar eltelik, akár egy szempillantás. Azt tettem, ami helyes: Istent szolgáltam, és nem vezettem félre az evilági élet ékességei. Hogy mi jön ezután? Egész életemben jót cselekedtem, Isten tetszését kerestem, remélem hát, hogy elnye-rem az örök boldogság hajlékát, a Paradicsomot. Alig várom, hogy találkoz remélem hát, hogy elnyerem az örök boldogság hajlékát, a Paradicsomot. Alig várom, hogy találkozam Urammal.”

Ahhoz, hogy jobban megértsük, mi a különbség e két ember között, el kell gondolkodnunk még egy dolgon. Nem mindenki igazhítű, aki elfogadja Isten létezését. Manapság sokan elfogadják, hogy az Univerzumot egy Teremtő teremtette, nem képesek azonban felfogni ennek a ténynek a jelentőségét saját életükre nézve. Ezek az emberek abban a tévhitben élnek,

hogy Isten megteremtette az Univerzumot, majd magukra hagyta benne az embereket.

Felszínes nézőpont ez, erre a Korán is felhívja a figyelmet, melyet Isten küldött le az embereknek vezetés gyanánt. Az áják felteszik a kérdést: “ki a Teremtője a világnak”, az emberek pedig azt válaszolják: “Isten”, ám ebből ők maguk semmit sem tanulnak:

“És ha megkérdezed őket, hogy ki teremtette az eget és a földet, Mondd: ‘Dicsőség Allahnak!’ De nem! A legtöbben közöttük nem tudják!” (Korán, 31:25)

“Ha megkérdezed őket, hogy ki teremtette őket, bizonyosan azt mondják: ‘Allah!’ Hogy fordulhatnak el ennyire [Tőle]?” (Korán, 43:87)

E tévhit felelős azért, hogy az emberek nagy része úgy gondolja, a mindennapoknak és saját Teremtőjüknek, Istennek egymáshoz semmi köze sincsen. Azt hiszik, leélik életüket ezen a világon, saját megítélésük szerint jól viselkednek, haláluk után pedig, ha vannak bűneik (!), egy ideig büntetésben részesülnek, majd a Paradicsom várja őket. Sőt, legtöbbször még ennyire sem gondolkodik. Nem képesek felmérni Isten áldásait, tudatlanul azt mondják: “ezen a világon minden, amit megtapasztalunk, hasznunkra van, Isten áldása ez, használjuk ki!”. Így gondolkodnak, s így élik le életüket, nem törődve semmi mással.

Pedig ez tévedés. Mindenki ámitja magát, méghozzá nagyon, aki nem ismeri Istent vagy megfélemlített Róla. A Korán kifejezésével élve:

“Ők csak azt tudják, ami az evilági életből kívülről látható. A túlvilágra azonban ügyet sem vetnek.” (Korán, 30:7)

Ezek az emberek gondatlanok, az evilági élet valódi arcát nem ismerik fel, célját nem képesek megérteni. Arra pedig egyáltalán nem gondolnak, hogy az evilág múlandó, sőt mitöbb, gyorsan elillan, “akár egy szempillantás”. Ezt saját környezetünkben is könnyen megfigyelhetjük.

Az emberek körében használatos néhány közmondás az evilági élet rövidegét és múlandóságát illetően. Azt mondják: “az élet nem tart örökké”, “minden csoda három napig tart”, “az élet múlandó”. Ezek azonban üres

szavak csupán, melyek nem az emberek őszinte gondolatait tükrözik. Tulajdonképpen megszokásból használják csak ezeket, és még viccelődnek is vele. S valóban, alighogy szóba kerül ez a sarkalatos pont, mindjárt rá is térnek az evilágra és azzal kapcsolatos terveiket szövögetik. Azt mondják például: “az élet nem tart örökké”, “egyszer élünk”. S mindjárt hozzá is teszik “persze, ki kell használni az életet!” Sekélyes gondolkodásmód ez.

Jóllehet az élet rövideége, s hogy nem tart örökké, s egyszer élünk, minden ember életében a legfontosabb igazságok közé tartozik. Lehet, hogy az ember egy bizonyos életkoráig nem ébred tudatára ennek, de amint rádöbben az igazságra, muszáj átértékelnie az életét és muszáj aszerint berendeznie, ahogy Isten megkívánja tőle. Hiszen az élet rövid, az ember lelke azonban – Isten akaratával – örökké fog élni. Az örökkévalósághoz képest hatvanhetven évnek egyáltalán semmi jelentősége sincsen. Odadobni az örök életet múlandó élvezetért, mi más lenne, mint ostobaság.

Akik elfordulnak az igazságtól, azok ezt nem képesek felfogni. Egész életüket üres ábrándok kergetésével töltik, s közben megfélemlenek Istenről. Ugyanakkor pedig álmaikat sem érhetik el. Az emberek telhetetlenek és mindig minden helyzetben azt szeretnék, ha egy lépéssel előrébb járnának. Amikor aztán szert tettek valamire, más is kellene, aztán még valami hiányzik és megint valami és megint valami. Egész életük be nem teljesült vágyakkal van tele. Ám a hön vágyott szépséget vagy gazdagságot az evilág feltételei mellett nem kaphatják meg, hiszen mindig lesz valami jobb annál, mint ami a birtokukban van.

Képzeljünk el például egy vadonatúj autót, amit valaki mindenáron meg akar vásárolni. Nem sokkal azután, hogy nagy nehezen hozzájutott, új modellek jelennek meg a piacon, melyek sokkal csábítóbbak az illető számára. Vagy képzeljünk el egy házat, amire valaki évekig gyűjtöget, kínlódik, hogy megvehesse, egy nap azonban biztosan meglát majd egy másikat, ami szebb, mint az övé. És akkor már nem érdekli a saját háza. Az anyagi természetű dolgok, amikre az ember szert tesz, idővel megfakulnak, tönkremennek, ez pedig szinte elviselhetetlen fájdalmat okoz.

Az ember, amióta csak él, mindig a szebbet és a jobbat keresi... Ha az új megvan, a régi már nem is számít... Csakhogy idővel az új is megfakul. Aki gondolkodik, annak el kell tűnődnie ezen az igazságon és meg kell, hogy értse, nem érdemes ez után a világ után futnia. Aki használja az esztét, annak muszáj elgondolkodnia azon, hogy “ezzel a szemlélettel valami nagyon nem stimmel”. Az emberek többsége azonban nem gondolkodik. Továbbra is olyan álmokat kerget, amik elérhetetlenek maradnak.

Pedig senki sem garantálhatja, hogy lesz még számára egy következő pillanat. Balesetet szenvedni nagyon könnyű, az ember megsérül, megnyomorodik vagy meghal. Ezek a dolgok nagyon nevetséges okokból kifolyólag szoktak megtörténni. Aki csak egyszer is gondolt már a halálra, az nyilván rájött, a föld alatt kicsit sem számít már, hogy kinek mi je volt, sem a márka, sem a környezet nem lesz fontos többé. Minden embert, legyen az gazdag vagy szegény, szép vagy csúnya, egy lepelbe csavarnak, mely csupán néhány méter hosszú, és eltemetik.

Ebben a könyvben tüzetesen megvizsgáljuk a gyorsan múló evilági életet, amiért senki sem vállalhat garanciát, és felfedjük annak összes megtévesztő oldalát. Hiszen Isten, a hívők kötelességévé tette, hogy figyelmeztessék az embereket erre az igazságra. Isten, minden embernek megparancsolta, hogy ne ragadtassa el magát az evilági élettől, ehelyett az Ő tetszését keresse. Az egyik ája ekképpen inti az embereket:

“Ti emberek! Allah ígérete igaz. Ne hagyjátok hát, hogy elkápráztasson benneteket az evilági élet és ne hagyjátok, hogy az elkápráztató elkápráztasson benneteket Allahot illetően!” (Korán, 35:5)

AZ EVILÁGI ÉLET

Egy olyan Univerzumban élünk, ahol minden tökéletesen illeszkedik egymáshoz. A körülbelül háromszáz milliárd galaxis, amiről tudunk, a bennük lévő háromszázezer milliárd csillaggal rendkívül harmonikus formában él együtt. Olyannyira, hogy minden galaxis, minden csillag, minden bolygó és a bolygókat kísérő holdak egyrészt saját maga körül kering, másrészt a rendszerrel együtt, amelyhez tartozik, meghatározott pályákon körkörös mozgást végez. Egy ilyen rendszer létrejöttét semmiképpen sem lehet véletlenekkel magyarázni.

Ráadásul, ha az Univerzumon belüli sebességet földi mértékkel mérjük, felfoghatatlan nagyságrendeket kapunk. A több milliárd tonnányi csillagok, bolygók, galaxisok és galaxiscsoportok a világűrben rettentő sebességgel száguldanak. A Föld, amelyen mi élünk, 1670 km-es sebességgel forog saját tengelye körül és 108.000 km-es sebességgel a Nap körül. Miközben a Naprendszer 720.000 km-es óránkénti sebességgel keringve kerüli meg a galaxis központját, a Tejút Galaxisának világűrbeli sebessége óránként 950.000 km. Ez a folyamatos mozgás olyannyira intenzív, hogy a Föld illetve a Naprendszer minden évben 500 millió kilométer távolságra kerül előző évi pozíciójától.

Mi pedig ezeknek a csillagászati sebességgel mozgó égitesteknek az egyikén élünk. Ráadásul, ha összehasonlítjuk a többi égitesttel, a Föld egészen kicsi és elhanyagolható.

Hihetetlen egyensúlyban van minden, ez pedig arra enged következtetni, hogy a földi élet csupán egy hajszálon függ. Ha csak egy milliméternyi elhajlás, elcsúszás következne be a pályák között, melyeken az égitestek mozognak, annak súlyos következményei lennének. Még az is megtörténhetne, hogy a Földön az élet lehetetlenné válna. Nem szabad semmilyen katasztrófa-lis ütközésnek történnie ebben a rendszerben, amely most finoman összehangolt egyensúlyban van, sebessége pedig rendkívüli. Az, hogy jelenleg

élet van a Földön azt mutatja, az ilyen balesetek nagyon ritkák és ez a rend fennmarad anélkül, hogy bármi hiba csúszna a rendszerbe. Az emberek nem is érzik a Föld forgásának sebességét, egy nagyon jól elrendezett, biztonságos rendszerben élnek.

Az emberek nem gondolkoznak el különösebben ezeken a dolgokon, emiatt azt sem képesek észrevenni, valójában milyen rendkívüli feltételek mellett folytatják életüket. Az Univerzum, amelyben élünk, meghatározott céllal jött létre, ennek jelentőségét azonban ők nem fogják fel. Képesek úgy leélni életüket, hogy nem is érdekli őket, miért vannak ezen a világon, és hogyan jöttek létre ezek a finom egyensúlyi állapotok az Univerzumban.

A legalapvetőbb tulajdonság, ami az embert emberré teszi a gondolkodás képessége és az, hogy gondolataiból következtetésekre képes jutni. Ha az ember nem gondolkozik el azon, miért él, milyen céllal teremtett a világ, ki alkotta meg az Univerzum egyensúlyi állapotát, nem juthat el az igazsághoz.

Aki pedig elmélyed a fent említett kérdésben és meg is érti, amiről szó van, fontos igazságra ébred rá: az Univerzumot, amelyben élünk, minden finom egyensúlyi állapotával együtt egy Teremtő hozta létre, Aki felsőbbrendű értelemmel bír. Az Univerzumon belüli parányi Föld pedig, kicsinysége ellenére, nagy célokkal született. Az emberek életében minden dolognak célja van. Az Univerzum minden pontján a Mindenható Isten végtelen ereje és semmihez sem fogható bölcsessége tükröződik.

Isten ekképpen tudatja a Koránban, mi a célja az emberek földi létének:
“Ki megteremtette a halált és az életet, hogy próbára tegyen titeket, melyikőtök cselekszik jobban. S Ő a legyőzhetetlen, a Felettből Megbocsátó.” (Korán, 67:2)

“Bizony Mi teremtettük az embert [a férfi és a nő] vegyült magvából abból a célból, hogy próbára tegyük, ezért hallóvá és látóvá tettük őt.” (Korán, 76:2)

Isten azt is hírül adja a Koránban, hogy nincsen a világon semmi, ami céltalan:

“És nem játékból teremtettük az eget és a földet, és ami a kettő között van. Ha mulatságot akartunk volna szerezni magunknak, saját magunktól is megszereztük volna azt, - ha [ezt] akartuk volna tenni.” (Korán, 21:16-17)

Az evilág titka

Isten azért teremtette az evilági életet, hogy próbára tegye általa az embereket, ki viselkedik a legszebben, s kik azok, akik hűséggel kötődnek Hozzá. Más szavakkal, az evilág a próbatétel helye, arra szolgál, hogy különválassza egymástól az istenfélőket és azokat, akik hálátlanok Istennel szemben. Ebben a próbaközegben együtt él a szép és a csúnya, a jó és a rossz, a hiányosság és a tökéletesség, hibátlan egységet alkotva. Az emberek különféleképpen tétetnek próbára, hogy megmutatkozhasson hitük. Végül pedig, akik igazán ismerik Istent és képesek felmérni Őt, el fognak válni azoktól, akik megtagadják az igazságot, és üdvözülni fognak. Ez az igazság a Koránban így szerepel:

“Vajon azt gondolják az emberek, hogy hagyják őket, hadd mondják ‘hiszünk’, anélkül, hogy próbára lennének téve? És már megpróbáltuk azokat, akik előttük éltek. Allah tudván tudja majd, kik azok, akik az igazat mondják, és kik azok, akik hazudnak.”
(Korán, 29:2-3)

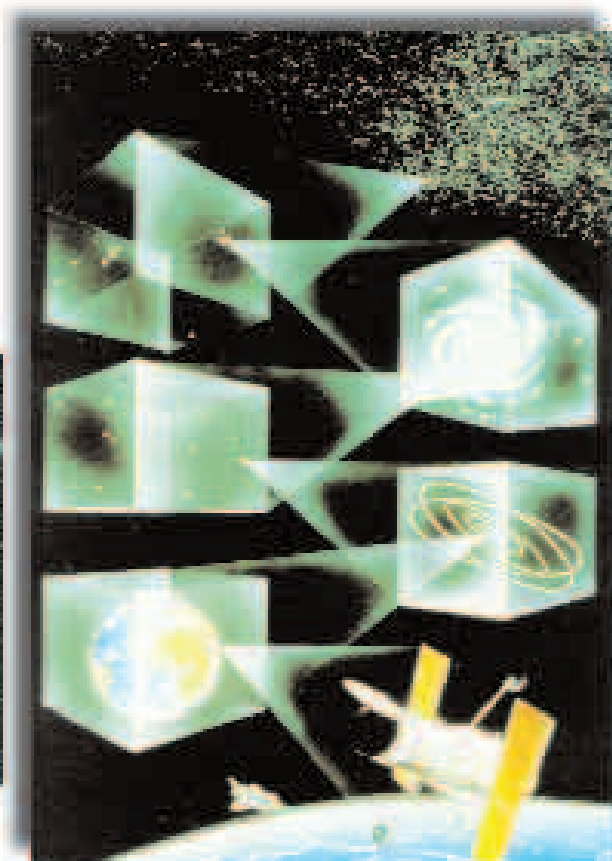
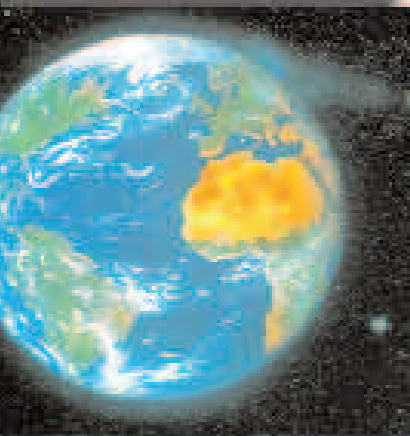
Az emberek azt hiszik, az ő életük más, mint a többi emberé, és más a helyzetük is ebben a világban. Pedig mindenkinek, akár gyermek akár felnőtt, akár gazdag akár szegény, akár erős akár gyenge, csak egy aprócska hely jutott ezen a bolygón, mely csupán egy a több százmillióból, ami a végtelen Univerzumot benépesíti.

Ha távolról szemléli a világot, amelyben él, az is, aki magát a legnagyobbnak, az is, aki a legerősebbnek hiszi, rájön, hogy a hely, amit elfoglal, akkora sincs, mint egy pont.

Ahhoz, hogy az ember megérthesse az evilági próbatétel titkát, mindenekelőtt jól kell ismernie a Teremtőt, Aki teljes mértékben uralkodik az egész Univerzum fölött. Ő Isten, Aki megteremtette az eget, a földet és mindent, ami ezek között van. Ő az, Akire minden teremtménynek szüksége van, Neki azonban nincsen szüksége senkire és Ő minden hiányosságtól mentes. Az embert is a semmiből teremtette, számtalan tulajdonsággal ruházta fel és ugyancsak megszámlálhatatlan áldást juttatott a számára. Senki sem maga tett szert a hallásra, a látásra, a járás képességére, vagy az idegrendszer és az izmok rendezett működésére, senki sem maga hozta létre a légzőszervét, nem magának köszönheti, hogy lélegzik, és még sorolhatnánk. Isten helyezte el mindezt az emberben, még mielőtt az ember ezeket a dolgokat felfoghatta volna.

Ezekért az áldásokért pedig csupán annyit vár cserébe, hogy az emberek Őt szolgálják. Az emberek többsége azonban, ahogyan az ája is jelzi, “bűnös és hálátlan”, megfélekedzik arról, hogy Urunknak hálát adjon, hogy alávesse

Ezen a képen azt látjuk, mekkora helyet foglal el Földünk a Naprendszerben, a Naprendszer a Tejútrendszerben, a Tejútrendszer pedig a világűrben.

magát Neki, hogy engedelmeskedjen. Ehelyett átlépik az Őáltala felállított határokat. Úgy gondolják, hogy ők maguk nagyon erősek, és ettől a világtól még nagyon sokára válnak el.

Ezért aztán minden céljuk az evilágra irányul. Megfeledkeznek a halálról, és egyáltalán nem készülnek a halál után következő életükre. A legfőbb gondjuk az, hogy amennyire csak lehetőségeik engedik, kényelmes életet biztosítsanak maguknak, s hogy minden pillanatot, amit itt töltenek, a lehető legjobban kihasználjanak. Isten a Koránban ekképpen szól ezeknek az embereknek az evilághoz való kötődéséről:

“Ezek itt bizony a gyorsan elmúló [világot] szeretik, és nehéz napot hagynak maguknak hátra (nem készülnek a Feltámadás Napjára jó tettekkel).” (Korán, 76:27)

A hitetlenek, akik megfeledkeztek Istenről, egész életükben az evilágért fáradoznak. Ahogyan azonban az ája leírja, ennek a világnak van egy fontos titka: nagyon gyorsan elrepül. Akik kötődnek ehhez a világhoz, azok megfeledkeznek erről, még véletlenül sem gondolnak rá, ha pedig valaki emlékezteti őket, akkor hátat fordítanak. De bármennyire is menekülnek, az evilági élet rövidege olyan tény, amin nem lehet változtatni.

Ahhoz, hogy ezt megértsük, gondolkozzunk el a következő példán.

Néhány másodperc vagy néhány óra?

Képzeld el egy vakációt! Végre, kétórás út után Ön megérkezett arra az üdülőhelyre, amit már hosszú ideje kiszemelt magának. Az üdülőhely nagyon zsúfolt, Önhöz hasonlóan több százan látogattak el ide. Ön ismerős arcokkal találkozik a recepciónál, mindenkit üdvözöl. Nem is vesztegeti tovább az idejét, siet a tengerpartra. Gyorsan átöltözik, majd lemegy a strandra. Csodálatos a tenger és a part. A hőség pedig szinte fullasztó. Ön bemegy a vízbe és úszni kezd. Úszás közben azonban egy hangot hall: “Ébresztő! 8 óra!”

Egy pillanatig egyáltalán nem érti, mi ez a hang. Megpróbálja valahogy összerakni, mi köze lehet ahhoz a környezethez, ami Önt körülveszi, ám ez az első pillanatban nem sikerül. Aztán Ön szép lassan kinyitja a szemét és felébred. Szeme hozzászokik a szoba látványához, ahol fekszik, tudata megvilágosodik, és Ön rájön, hogy álmodott. És bizony nagyon meglepődik.

Meglepettségének a legnagyobb őszinteséggel ad hangot: “Minden olyan valóságos volt, órákig utaztam, láttam a tenger csodálatos kékjét, egy csomó ismerőssel találkoztam, sőt éreztem a rekkenő hőséget is, pedig most tél van”.

És bár Ön úgy gondolja, álmában nagyon hosszú idő telt el, az egész álom nem tartott tovább néhány másodpercnél. Hiába szeretné Ön bebizonyítani ennek ellenkezőjét, kénytelen lesz elfogadni, hogy egy pár másodperces álomról volt szó.

Amikor majd véget ér az evilági élet, mely rövid és múlandó, a túlvilágba lépő hitetlenek is hasonlóképpen fognak meglepődni. Becsapta őket az evilági élet, amit oly hosszúnak vélték. Olyannyira, hogy úgy éltek, mintha ezer évig élnének, vagy még ennél is tovább. Amikor viszont haláluk után feltámasztatnak, rájönnek, hogy nagyon kevés időt töltöttek el a Földön. Ezt a Korán így írja le:

“Ő azt mondja: ‘Hány esztendeig időztetek a földön?’

Azt mondják: ‘Egy napig, vagy a nap egy részét. Ám kérdezd meg azokat, akik tudnak] számolni!’

Azt mondja: ‘Csupán rövid ideig tartózkodtatok - ha tudtátok volna!’” (Korán, 23:112-114)

Az is, aki tíz évet élt, az is, aki százat, az ája szerint, végül rá fog döbbsenni, hogy legfeljebb egyetlen napot töltött el ezen a világon. Pontosan úgy, ahogyan az az ember, aki álmából ébredve azt hitte, hosszú nyaraláson volt, miközben mindössze néhány másodperc telt el... Sőt, az élet, amit ezen a világon leélt, oly rövidnek tűnik majd az ember számára, hogy meg is esküszik, mohón habzsolt élete csupán egyetlen órába sűrűsödött bele. Az alábbi ája ezt példázza:

“S a Napon, midőn az Óra felemelkedik, a gaztevők megesküsznek, hogy nem időztek, csak egy órát – eképpen voltak ők rászedve.” (Korán, 30:55)

Az evilági élet korlátolt időtartamú, ezt mindenki nagyon jól tudja. Néhány óra, néhány nap, egy év, harminc vagy hetven... És azt is mindenki nagyon jól tudja, hogy minden, ami korlátozott, egyszer véget is fog érni. Akár nyolcvan évig él egy ember, akár százig, minden nappal a vég felé halad, mely elkerülhetetlen. Erre kivétel nélkül mindenki látott példákat saját életében. Gondolja csak el, minden, amit Ön eltervezett, végül bekövetkezett egyszer. Ha

most visszatekint, az első dolog, ami eszébe fog jutni, az lesz: “Milyen gyorsan eltelt minden!”

Képzelden el egy gimnáziumi diákot! Az első évben azt gondolja, az iskola vége még nagyon messze van, mintha az iskolaévek sosem érnének véget. Egy napon azonban ott áll, mint végzős diák, sőt már az egyetemet is befejezte, és nem is emlékszik arra, amit a gimnázium első osztályában gondolt. Más tervek járnak a fejében. Talán egy házasságra készül néhány hónap múlva, és úgy érzi, az a nap alig akar eljönni. Pedig elérkezik egyszer, ahogyan más olyan napok is, amiket eltervez. Sőt, az idő olyan sebesen telik, hogy az illető egyszercsak házasember lett, gyermekei, majd unokái születnek s már meg is öregedett. Immár végéhez közeledik az idő, mely számára ezen a világon elrendeltetett. Addig a bizonyos nagy napig talán néhány év, talán néhány hét, vagy néhány perc maradt...

Isten, a történelem kezdetétől fogva felfedte az emberek előtt, hogy az evilág múlandó lakhely és az igazi lakhely a túlvilág. Isten kinyilatkoztatásával részleteiben ismertté vált az örökké tartó paradicsomi illetve pokolbéli élet. Ennek ellenére az ember az evilág felé fordul, mely nagyon rövid ideig tart és saját magának próbál hasznot húzni belőle. Jóllehet az, aki egy kicsit is ésszerűen mérlegeli a dolgokat és átgondolja a tényeket, látja és megérti, hogy az örökké tartó élet mellett az evilági élet mennyire értéktelen. Azon fog igyekezni, hogy túlvilági örök életét a Paradicsomban töltsse, mely páratlan áldásoktól roskadozik. Ennek egyetlen módja, ha kizárólagos hittel Isten felé fordul. Azok pedig, akik nem gondolnak az elkerülhetetlenre és nem akarják látni az evilági élet végét, bizony megérdemlik az örök büntetést...

A Koránban ezt olvashatjuk azoknak az embereknek a végső sorsáról, akik hátat fordítanak Isten szolgálatának:

“S a Napon, (midőn) Ő összetereli őket, mintha nem is tartana tovább nékik órányinál a nappal, felismerik egymást, s valóban elvesznek azok, kik meghazudtolták Allah találkozóját, s nem voltak jól vezetettek.” (Korán, 10:45)

“Hát légy állhatatos (Ó, Muhammad), ahogy állhatatosak voltak a küldött elődök szilárd szívei, s ne siettesd nékik (a szenvedést). A Napon majd meglátják azt, mi nékik beígértetett, (s úgy fog tűnni nékik), hogy nem időztél el, csupán a nappalból egy órát. Üzenés. Hát elpusztítatik-é más, mint a züllöttek népe?” (Korán, 46:35)

A mohóság sehová sem vezet

Azt mondtuk, az evilág szinte olyan gyorsan eltelik, “mint a szempillantás”. Van azonban valami, amit szem előtt kell tartania annak, aki mohón az evilág felé fordul: addig, amíg nem hisz Istenben, bármije is van ezen a világon, nem fog valódi örömet okozni a számára.

Az ember, amint öntudatára ébred, mindig vágyik valamire. Az egymást követő kívánságoknak aztán nincs végük. Az ember lelke minden pillanatban akar valamit, vágyaiban pedig nem ismer határokat. Ennek ellenére, lehetőségei korlátozottak. Lehetetlen mindent megkapnia, amiben tetszését lelné. Ha feltételezzük, hogy mindene megvan egy embernek, amit csak óhajt, az sem változtat a tényen, hogy gazdagsága nem tart örökké, még ha a világ legvagyonosabb embere is. Az ember átlagosan legfeljebb hetven-nyolcvan évig él és amikor ez az időtartam letelik, az ember meghal, és elveszít mindent, amije csak volt.

Mivel az ember nem ismer határokat, Isten egyfajta “elégedetlenségbe” taszítja őt, melytől az ember nem tud szabadulni, és az élet minden pillanatában más-más dolgok után vágyakozik. Óriási erőfeszítéseket tesz, hogy álmait elérje, sőt nem mindennapi dolgokkal néz szembe miattuk. Megbántja a környezetében élőket, családját, rokonait. Amikor azonban eléri, amit akart, megtörik a “varázs”. Bármilyen legyen is az, amire oly hevesen vágyakozott, a dolog elveszíti jelentőségét. És mintha nem is ő lett volna az, aki napokig, hónapokig vagy évekig igyekezett, hogy ezt a dolgot megszerezze. Az alsóbb én, mely nem elégszik meg azzal, hogy szert tett valamire, azonnal új álmok után néz, s azok után kezd futni, de csak addig, amíg azokat is el nem éri...

Az emberi mohóság az evilág javai, azon dolgok után, amiket környezetében lát, egészen halála pillanatáig elkíséri őt. Soha nem elég neki az, amije van, soha nem boldog. Azért, mert azokat a dolgokat, amiket szeretne, nem Isten tetszésének elnyeréséért szeretné, hanem azért, hogy saját kényét kielégítse. És minden, amije van, büszkeségét és arroganciáját növeli. Természetesen Isten, annak a léleknek, aki ilyen túlzott mértékben az evilágot akarja és folyton csak ösztönénjét követné, nem engedi meg, hogy nyugtot leljen.

A Korán hírül adja, hogy csakis azoknak a szíve találhat üdvözülést, akik Isten felé fordulnak, s megemlékeznek Róla:

“Akik hisznek, és akiknek a szívét az Allahról való megemlékezés nyugalommal tölti el - bizony a szíveket az Allahról való megemlékezés tölti el nyugalommal -” (Korán, 13:28)

Az evilági élet, önámítás

A világban, amelyben élünk, az ember bármerre fordul, szép dolgokat lát. S amit lát, élvezettel figyeli. A tökéletes tervezettségű emberi test, a sokmillió növényfajta, a végeláthatatlan égbolt, melyet súlyos felhők tarkítanak, s még nagyon sok minden úgy lett megteremtve, hogy az ember tetszését és örömét lelje benne. S nem csak a látás nyújt élvezetet az ember számára, a többi érzékszerv által felfogott információ is. Például egy kellemes illat vagy íz, vagy egy jó ritmusú zene.

Egy az ágon lágyan himbálódzó gyümölcs, finom illatával és ízével mindenkinek tetszésére van. Ugyanígy egy virág színének tónusai, mintázata szemet gyönyörködtető. Egy szép arc, mindenkinek tetszik. Egy szép ház, egy új autó, olyan dolgok ezek, amikre ezen a világon vágynak az emberek. Az embernek, élete során sok hasonló dolog elnyeri a tetszését, és meg is szeretné kapni őket. Egy idő után azonban, maga is csodálkozik, de minden értelmét veszti, és az illető látni sem akarja már a hön áhított dolgokat.

Egy gyümölcs például, nem sokkal azután, hogy leszakították a fa ágáról, barnulni kezd, majd elveszti kellemes illatát. Rothadásnak indul és kellemetlen szagot áraszt magából. Az ember leszedi a virágokat, melyek színének élénksége és kellemes illatuk magával ragadó. Egy vázába helyezi őket. Nem telik bele azonban egyetlen nap, és a virágok megfakulnak, elveszítik élénkségüket és frissességüket. Két-három nap múlva pedig teljesen bebarnulnak, elrothadnak. Ha az ember hatvan év múltán látna viszont olyan valakit, akiről azt gondolja, neki van a legszebb arca a világon, talán fel sem ismerné. Az illető addigra megöregedett, arca megráncosodott, haja hófehér lett. Vagyis egykori szépségének nyoma sem maradt. Egy szép ház előbb-utóbb lelakott lesz, az autók modelljei elavulnak, az autó egyes részei berozsdásodnak, meghibásodnak. Vagyis, minden, amit az ember ezen a világon maga körül lát, rövid időn belül tönkremegy.

A legtöbb ember számára ez “természetes folyamat”. Pedig ebben nagyon mély igazság rejlik. Körülöttünk minden folyamatosan az elmúlás, a

pusztulás felé halad, ennek fontos üzenete van számunkra. Mégpedig az, hogy az evilág egy múlandó és félrevezető álom.

És ami még ezeknél is fontosabb: ezen a világon minden állat, minden növény, minden ember, vagyis a Föld minden élőlénye halandó. Az emberek valahogy nem fogják fel ezt a fontos igazságot, hiszen azok helyett, akik meghalnak, mindig születnek újak, és a természet is folytonosan megújul. Aki nem érti meg ezt a lényeges igazságot, az sokkal nagyobb jelentőséget tulajdonít a múlandó dolgoknak, mint amit azok megérdemelnének és szinte mindent megtesz értük. A lényeg, hogy az életben minden, amit akar, “az övé legyen”. Jóllehet, Isten az egyetlen birtokosa mindenkinek. Amikor Ő úgy akarja, az élők megszületnek, amikor pedig úgy rendelkezik, akkor eltűnnek, meghalnak.

Isten, a Koránban különféle példákkal él azért, hogy az embereket ne vakítsa el az evilág pompája, hanem gondoljanak a fent említett igazságra:

“Az evilági élet csakugyan hasonlatos az [eső]vízhez, amelyet lebocsátottunk az égből és egybevegyültek vele a föld növényei, amelyekkel az ember és a jószág táplálkozik. Mikor aztán a föld magára öltötte [növényi] díszét és fölékesítette magát, s lakói azt gondolják, hogy hatalmuk van azok fölött, [akkor] a Mi parancsunk - egy éjszaka vagy egy nappal - elérte [a vetést], s [olyanná] tettük [azt, mint amit] learattak; mintha nem is virult volna tegnap. Így magyarázzuk meg a jeleket egy népnek, amely elgondolkodik.”
(Korán, 10:24)

Az ája is arról szól, hogy minden szép dolog, ami csak létezik ezen a világon, egy napon elveszíti szépségét és eltűnik. Nem elég azonban tudni ezt, mélyen el is kell gondolkodni rajta. Hiszen Isten, ezeket a példákat a “gondolkodó emberek” számára hozza magyarázatként. Az ember értelemmel bíró lény, kötelessége gondolkozni, levonni a következtetést abból, amin elgondolkodott és kötelessége meglegelni, mi életének célja.

Az az ember pedig, aki nem gondolkodik és nem ért, semmiben sem különbözik az állatoktól. Az állatok is születnek, felnőnek, szaporodnak, élnek a saját életüket. De nem gondolnak arra, hogyan és miért teremtettek, nem gondolnak arra, hogy egy nap majd meg fognak halni, haláluk után pedig egy másik étellel szembesülnek.

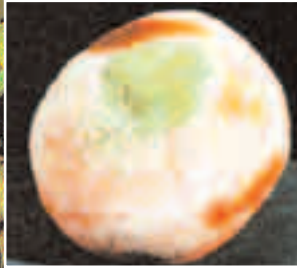
Természetes, hogy az állatok így viselkednek, hiszen őket Isten nem “értelemmel bíró” lényeknek teremtette. Isten nem tartja őket felelősnek azért, hogy megértsék Teremtőjük létét és a teremtés célját. Az emberre azonban

**Isten, a Koránban
hírül adta nekünk,
hogy ezen a világon
minden, ami szép,
elmúlik. Olyan
igazság ez, amit
minden „gondolkodó
ember” láthat,
bárhová néz. Ezek a
képek is
egyértelműen ezt
tükrözik. Bármilyen
szép is egy hely a
Földön, elég néhány
évtized, sőt olykor
egyetlen évszak, és
teljesen
felismerhetlenné
vállik.**

A természetben idővel minden megromlik. Ez az evilági élet igazsága...

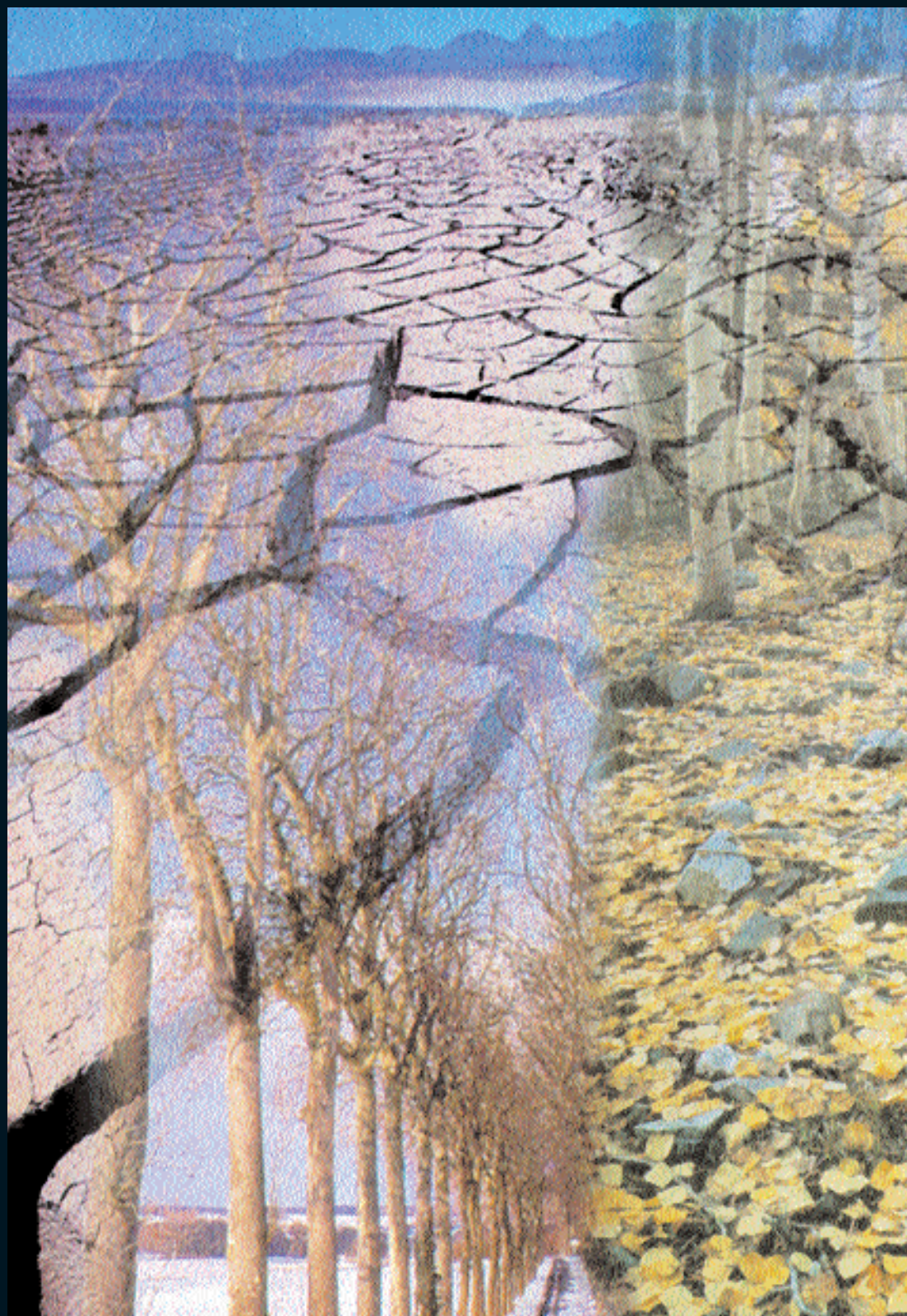

ráróttta ezt a felelősséget, az ember köteles megismerni Urát Istent, köteles megtanulni és alkalmazni, amit Isten akar tőle, felelős azért, hogy megértse, az igazi lakhely nem ez a világ, s hogy ez a világ gyorsan eltelik, “akár egy szempillantás”.

Aki ezeket az igazságokat megérti, annak viselkedése arra irányul, hogy felkészüljön az igazi lakhelyre, a túlvilágra. Annak élete csakis azzal telik, hogy Isten megelégedését keresi.

Ellenkező esetben büntetéssel szembesül ezen a világon is és a túlvilágon is. Meggazdagszik, mégsem lesz boldog. Szép, szépsége azonban csak bajt hoz rá. Híres lesz, ám egy napon egyedül marad, s végül egymagában hal meg egy szobában.

Példák a Koránból az evilág múlandóságára

Isten a Koránban nagyon sok példával rámutat “az evilág múlandóságára”. Az áják beszélnek azokról a szerencsétlenségekről, amelyek az előttünk élt embereket, közösségeket sújtották, s tanulságul szolgálnak számunkra, és olyan formában példázza az evilági élet valódi arcát, amit minden ember könnyen el tud képzelni. Az egyik ilyen példázat a 18. Szúrában “a két szőlőskert gazdájának” helyzete:

“S vess föl nékik példát: Két férfiú, s egyiküknek Mi megtevénk két kertet szőlővel, s körbevevénk mindkettőt datolyapálmával, s a kettő közé vetést tevést. Mindkét kert meghozta étkét, s nem tartatott vissza belőlük semmi, s Mi kifakasztánk benne a folyót. S volt néki gyümölcse. S mondá az ő társának, midőn az beszédbe elegyedik véle: Én több vagyok nálad vagyonban és hatalmasabb emberszámban. S ő betért annak kertjébe, s ő elkárhozá önmagát. Mondá: Nem hiszem, hogy ez valaha is semmivé lesz. S nem hiszem, hogy az Óra fennáll, s ha valóban visszatéríttem Uramhoz, bizony ennél jobbat találok pihenőhelyül.

Mondá néki az ő társa, midőn az beszédbe elegyedik véle: Te megtagadod azt, Ki teremtett téged a porból, majd a cseppből, majd férfiúvá formált? Hanem Ő Allah, az Uram, s nem társítok senkit az én Uramhoz. Hacsak midőn betérsz kertedbe, mondd: Ez hát, mit Allah akart! Nincs erő, csak Allah által! S hogy te kevesebbnek látsz engem magadnál vagyonban, s gyermekekben? Hát az én Uram azon van, hogy megadja nékem a jobbat a te kertednél, s leküldi arra a mennykőcsapást az égből, s az egy reggelre kopár hegyoldal lesz. Avagy egy reggelre vizei kiapadnak, s te nem tudod annak kérését.

S körülvevé annak gyümölcset (a pusztulás). Majd az lassan megszorítá az ő kezét azért, amit arra áldozott, s az romjaiban hevert lugasain, s mondá: Bár ne állítottam volna egy társat sem Uramnak. S nem volt néki csapata, kik pártfogolnák őt Allah ellenében, s nem győzedelmeskedett. Emiatt hát az oltalmazás Allahé, az igazi. Ő jobb a viszonzásban, s jobb a beteljesülésben.

**S vesd nékik az evilági élet példáját, (amely) mint a víz, mit Mi le-
bocsájtánk az égből, s elegyedik véle a föld növénye, s lesz belőle
(száraz) gally, mit szerteszórnak a szelek. S Allah mindenre képes.
A vagyon, s a gyermek ékességei az evilági életnek.
De a fennmaradó jó cselekedetek jobbák Uradnál viszonzásul, s
jobbák a reményük.” (Korán, 18:32-46)**

Ez a történet azt beszéli el, mekkora ostobaság az embernek evilági ere-
jében bízva dicsekednie, és hangsúlyozza, hogy Isten bármikor elveheti az
embertől ezt az erőt. Ugyanez egy másik történetben, “a kert gazdáinak” tör-
ténéteben is megfigyelhető:

**“Próbára tettük őket, mint ahogy a kert gazdáit is próbára tettük,
amikor megesküdték, hogy reggelre kelve leszüretelik azt. És nem
tesznek félre. Majd az Uradtól való pusztító kínzás söpört végig raj-
ta, miközben ők aludtak. És olyan lett, mint a leszüretelt kert.
Reggelre kelve egymást szólították, hogy: ‘Induljatok korán a ter-
mőföldetekre, ha szüretelni akartok!’ Erre elindultak, és egymás
között suttogtak, hogy: ‘Ma bizony ne engedjetez hozzátok belépni
rászorulót!’ S elindultak [szándékukban] megingathatatlanul [a rá-
szorulókkal szemben], s erre képesekként [hitük szerint]. Majd
amikor meglátták, így szóltak: ‘Mi bizony nagy tévedésben va-
gyunk.’**

**A közülük legigazságosabb azt mondta: ‘Vajon nem mondtam-e
nektek: »Miért nem dicsőítitek Allahot?« Azt mondták: ‘Dicsőíttes-
sen Urunk! Mi bizony, igazságtalanok voltunk!’ Majd egymás ellen
fordulva hibáztatták egymást. Mondták: ‘Jaj nekünk! Mi bizony
túlkapásra vetemedtünk! Reméljük, hogy az Urunk cserébe ennél
jobbat ad nekünk. Mi bizony az Urunk [megbocsátása] után vágya-
kozunk!’**

**Ilyen a büntetés, s a túlvilági büntetés bizony nagyobb! Bárcsak
tudnák!” (Korán, 68:17-33)**

Ha megfigyeljük, azok az emberek, akikről a Korán azt mondja,
elvakította őket az evilág és letértek az útról, nem “ateista” emberek, akik ne
hinnének Isten létezésében. Olyan emberek ők, akik tudják, s elfogadják, hogy
Isten létezik, de már nem emlékeznek meg Róla. Hibájuk az, hogy teljesen
természetes joguknak veszik azt, amit Istentől áldás gyanánt kapnak, és
rettentően büszkék. Úgy tesznek, mintha elismernék Istent és az Ő erejét,

„És mondd el nekik az evilági élet példázatát! Hasonlatos [az] a vízhez, amelyet lelocsátottunk az égből, és egybevegyültek vele a föld növényei. Ám [egyszer] reggelre kelve [mindez] száraz kóró lesz, amit szerteszórnak a szelek. Allah mindenek fölött hatalmas.” (Korán, 18:45)

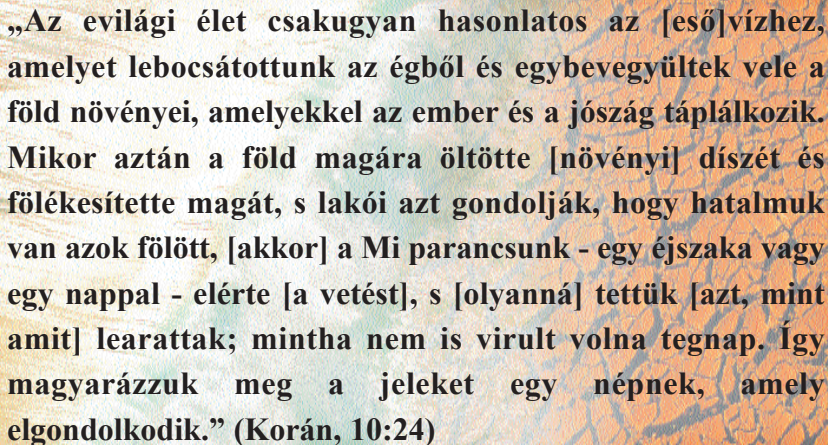
szívük azonban saját büszkeségükkel, önteltségükkel, mohóságukkal és önzésükkel van tele.

Az ilyen emberek számára Isten a Koránban Kóré példáját hozza fel, aki Mózes népéből, tehát egy istenhívó közösségből származott. Kóré, és azok is, akiket hozzá hasonlóan magával ragadott az evilági élet, úgy tettek, mint akik hisznek Istenben, valójában azonban elvakította őket az evilág és megfélelkeztek Róla:

“Korah Mózes népéből való, s ő szemben állt vélük. S Mi megadánk neki (annyi) kincset, hogy az ő készlete bizony (nagy) teher volt egy csapatnyi erős embernek (is). S mondá neki az ő népe: Ne örvendezz, íme! Allah nem szereti az örvendezőket. Hanem vágyj a Túlvilág otthonára, melyben eljő hozzád Allah, s ne feledkezz meg részedről a világon, s légy jó, ahogy Allah (is) jó volt hozzád, s ne vágyj rontásra a földön. Lám! Allah nem szereti a megrontókat. Mondá: Hanem megadatott az nékem arra a tudásra, mi nálam. Avagy nem tudja-é, hogy Allah bizony elpusztítá nemzedékekkel őelőtte azt, ki hatalmasabb volt nála erőben, s nagyobb csapatban? S nem kérdeztetek meg vétkeikről a gaztevők.

S előállt népe elé az ő pompájában. S mondák azok, kik az evilági életet akarják: Ó, bár nekünk lenne az, mi megadatott Korahnak! Lám! Övé a hatalmas szerencse. S mondák azok, kiknek megadatott a tudás: Jaj néktek! Allah viszonzása jobb annak, aki hisz, jót cselekszik, s azt csak az állhatatosak nyerik el. S Mi elnyeleténk őt, s az ő házát a földdel. S nincs néki az a sereg, ki pártfogolja őt Allahon kívül, s nem lesz ő a győztesek közt. S reggelre azok, kik tegnap az ő helyére sóvárogtak, mondják: Óh jaj! Allah annak tárja ki a gondoskodást, kinek akarja szolgálói közül, hát elnyeletne bennünket (is). Óh jaj! Nem boldogulnak a hitetlenek. Ami hát a Túlvilág Hajléka, hát Mi megtevénk azt azoknak, kik nem akarják az elhatalmasodást a földön, sem a rontást. A beteljesülés az őrizkedőké! Ki elhozza a jót, hát néki a jobb ennél, s ki elhozza a rosszat, hát nem viszonztatik azoknak, kik rosszakat tettek, csak azt, mit műveltek.” (Korán, 28:76-84)

Mint látjuk, Kóré hibája az volt, hogy saját magát Istentől független, különálló erőként látta, és a gazdagságról, melyet Isten azért adott neki, hogy

„Az evilági élet csakugyan hasonlatos az [eső]vízhez, amelyet lebocsátottunk az égből és egybevegyültek vele a föld növényei, amelyekkel az ember és a jószág táplálkozik. Mikor aztán a föld magára öltötte [növényi] díszét és fölkecsézte magát, s lakói azt gondolják, hogy hatalmuk van azok fölött, [akkor] a Mi parancsunk - egy éjszaka vagy egy nappal - elérte [a vetést], s [olyanná] tettük [azt, mint amit] learattak; mintha nem is virult volna tegnap. Így magyarázzuk meg a jeleket egy népnek, amely elgondolkodik.” (Korán, 10:24)

próbára tegye általa, azt hitte, “joggal illeti meg őt”, hiszen – szerinte – ő a többiek fölött állt. Pedig minden ember csakis Isten szolgája, és az Ő Szintjén, senki nem “érdemel” meg semmit; minden, amire az ember szert tesz, kizárólag Isten kegye. Aki ennek tudatában van, az nem viszi túlzásba a rajongást azokért a dolgokért, amiket Istentől kapott, nem kényelmesedik el, csakis Istennek ad hálát, és örül, hogy hálás lehet. Ez az egyetlen, s a legnagyobb öröm, amit az ember ezen a világon átélhet. Kóré és a hozzá hasonlók pedig csak akkor jönnek rá, hogy tévedtek, amikor Isten katasztrófákat küld rájuk. Ha ezekkel sem törődnek s továbbra is becsapják magukat, akkor az ő végső lakhelyük a Pokol lesz, melyet megtölt az örökkévaló Isteni büntetés.

Ezt a tényt ekképpen adja hírül az egyik ája:

“Tudnotok kell, hogy az evilági élet csak játék, mulatozás, sallang, kérkedés egymás között és (vetélkedés) a javak és a gyermekek gyarapításában. Olyan ez, mint a záporosó, melynek áldása tetszik a hitetleneknek. Majd elszárad, és látod, hogy elsárgul. Aztán száraz kóró lesz. A túlvilágon azonban a (hitetleneknek) szörnyű büntetés, (a hívőknek pedig) megbocsátás és (Allah) tetszése lesz az osztályrészük. Az evilági élet csupán csalóka holmi.” (Korán, 57:20)

AZ EMBERI GYENGESÉG

Isten az embert a legszebb formára teremtette, számos jótulajdonsággal ruházta fel őt. Vitathatatlan tény, hogy az ember minden teremtmény fölött áll, mivel gondokodó, döntést hozó lény, aki a megértés képességével rendelkezik, alkalmazni tudja azt, amit elgondolt, terveket sző és következtetésre jut.

Elgondolkodott Ön valaha azon, hogy mindezek ellenére vajon az emberi test miért oly rendkívül védelemre szoruló? Hogyan lehet az, hogy apró baktériumok, vírusok, amiket csak mikroszkóp segítségével lehet látni, kárt tudnak tenni ebben a testben? Miért kell az embernek egész életében tisztogatnia magát, miért kell odafigyelnie a testére? És miért használódik el az ember teste az idő múlásával, miért öregszik meg?

Az emberek azt hiszik, ezek olyan “természetes” dolgok, pedig ezek mind meghatározott célú, szándékos teremtés eredményei. Isten szándékosan hozott létre minden apró dolgot, az ember minden gyengeségét. A Korán 4. Szúrájának 28. ájájában erre az igazságra így hívja fel a figyelmünket: **“...az ember gyengének teremtett”**. Az ember gyengének teremtett, hogy szolgálként megérthesse önnön gyengeségét Urunkkal, Istennel szemben és hogy észrevegye, ez a világ egy olyan hely, amely nem tart örökké.

Az ember nem képes előre meghatározni, mikor, hol fog megszületni, mely órában, milyen módon fog meghalni. Ráadásul, akármilyen boldoggá teszi is őt saját élete, sem pozitív, sem negatív irányban nem képes befolyásolni azt.

Igen, az emberi test, bárhonnét nézzük is, védelemre, oltalomra szorul. Az ember nem tudhatja, mikor mi fog történni vele. Mindegy, hogy a világ

legmodernebb városában él, vagy egy hegyi faluban, több kilométerre a legközelebbi civilizációtól, elvágva áramtól, víztől, veszély mindig érheti őt, életének legváratlanabb pillanataiban. Összeszedhet valami halálos kórt, vagy megnyomorodhat. Történhet bármi, ami megfosztja őt testi erejétől, szépségétől vagy valamely fizikai tulajdonságától, amire büszke, s amelyről azt gondolta, sosem fogja elveszíteni. Ez nem attól függ, ki hol él vagy ki kicsoda; sem egy nyáját hegytetőn legeltető pásztor, sem egy világhírű csillag nem képes előre látni életét és megváltoztatni azt.

Az emberi test nagyjából egy 70-80 kilós “csont- illetve hústömeg”, melyet vékony bőrréteg fed. Ez a finom bőrréteg könnyen felhorzsolódik, felszakad, vagy a legkisebb ütés nyomán bekékül. Nem képes hosszú időn át a napsütést elviselni. Egy bizonyos határon túl a bőr előbb leég, majd felhólyagosodik. Aki forróságnak van kitéve, annak mindenképpen gondoskodnia kell bőre védelméről.

Isten, az embert a legszebb alakban és a legtökéletesebben működő rendszerként teremtette. Hogy megmutassa az embernek, ez a világ múlandó, s hogy elejét vegye annak, hogy az embert elragadjja a mohóság, testét gyorsan romló húsból és zsírból építette fel. Ha az ember teste más anyagokból lenne, például olyan szilárd lenne, mint a pajzs, akkor semmilyen vírus, semmilyen mikroba, sem a hideg sem egy baleset nem tenne kárt benne. A hús és a zsír azonban olyan anyagok, melyek, ha szabadon hagyjuk őket, néhány óra leforgása alatt kellemetlen szagot kezdenek árasztani magukból és megromlanak. Íme, az egyik legnagyobb emberi gyengeség: az ember “építőanyaga” ilyen könnyen megromlik.

Az ember gyakorta érzi saját testének gyenge voltát, emlékeztető ez számára, Istentől. A hideg levegő például nyilvánvalóan gyengítő hatással van az emberre, teljesen egyértelművé teszi, mennyire gyenge az emberi test. A hideg lassan lassan megbénítja az ember védekezőrendszerét. Hogy mennyire lényeges a folyamatosan szabályozott állandó testhőmérséklet (37 Celsius-fok), az ilyen helyzetekben azonnal kiderül.¹ Ha nagyon hideg van, megfigyelhető a test fokozatos összeomlása. Kezdetben felgyorsul a szívverés, az erek összehúzódnak, az ütőerben a nyomás megnő. A test, hogy felmelegítse magát, remegni kezd.² Ha a test hőmérséklete 35 fokig esik vissza, az illető életveszélyes állapotba kerül. A szívritmus lassulni kezd, a vérnyomás leesik, a karokban és a lábfejeknél, de leginkább az ujjakban, az erek összehúzódnak. Akinek a testhőmérséklete 35 fokig esett vissza, annál tudat- és koordinációs

zavar, aluszékonyság figyelhető meg és az illető képtelen koncentrálni. Az elme működése nem kielégítő. Vagyis, már az is súlyos következményekkel jár, ha a test normál hőmérséklete másfél fokot esik. Ha az ember még tovább tartózkodik a hidegben és testének hőmérséklete 33 fok alá süllyed, emlékezet- és tudatkiesés jelentkezik. 24 foknál a légzőszervek, 20 foknál az agyműködés, 19 foknál pedig a szív működése áll le, és beáll a halál, amely elől nincs menekvés.

A fenti példa csak egy a sok közül. A könyv következő oldalain megpróbáljuk részletesen leírni az ember fizikai értelemben vett gyengeségét. Célunk ezzel az, hogy felnyissuk az emberek szemét, hogy észrevetessük velük, ezen a világon bármit tesznek, valójában semmit sem élveznek, mert hiányosságaik megakadályozzák őket ebben. Célunk az, hogy aki erre rájön, a Paradicsom felé vegye útját, mely az igazi szálláshely, s hogy emlékeztessünk, nem érdemes elvakultan ragaszkodni ehhez a világhoz. Hiszen ott van az örökké tartó paradicsomi élet ígérete. Ahogyan erről a későbbiekben is szólni fogunk, a Paradicsom tökéletes hely, ahol semmi sem hiányos, nem nyomasztja ott az embert fizikai értelemben vett gyengeség. Ott az ember azt kap meg, amit csak akar, egyáltalán nem fárad el, nem éhez meg, nem lesz szomjas, nem öregszik meg, nem betegszik meg, fizikai értelemben minden hiányosságtól mentes életet fog élni.

Másik célunk pedig, hogy elősegítsük, az ember önnön gyengeségével szemben értse meg Teremtője felsőbbrendűségét, magasztosságát és azt, hogy szüksége van Istenre. A Korán ekképpen adja hírül azt, hogy az embernek szüksége van Istenre:

“Ó, emberek! Ti szegények vagytok Allahhoz! S Allah! Ő Korlátlan, a Magasztos!” (Korán, 35:15)

A test szükségletei

Az ember számos testi gyengeséggel teremtett. Először is, kénytelen tisztán tartani testét és környezetét, muszáj törődnie magával. Életéből meglehetősen sok időt elvesz ez. Felmérésekben gyakorta szerepel, mennyi időt tölt az ember fürdéssel, borotválkozással, manikűrözéssel, pedikűrrel, haj- illetve arcápolással. Alig térünk magunkhoz a csodálkozástól, amikor először szembesülünk ezekkel az adatokkal, hisz talán sosem gondoltuk volna, hogy az életnek nagy részét ilyen átlagos dolgokkal töltjük el.

A mindennapi élet során otthon, az utcán, a munkahelyen, az iskolában mindenféle embert látunk. Legtöbbjük jól öltözött, kisminkelt, megfésülködött, megborotválkozott, vasalt ruhában jár. Az éremnek van azonban egy másik oldala. Vajon ezeknek az embereknek mennyi időt kellett rászánniuk, hogy így nézzenek ki?

A reggeli ébredéstől az esti ágyba bújásig az embernek nagyon sok mindent kell tennie ahhoz, hogy külsejét karbantartsa. Amint magához tér, első útja a mosdóba vezet. Hiszen míg aludt, szájában baktériumok sokasodtak, emiatt kellemetlen szájjával és szájszaggal ébredt, a fogmosás elkerülhetetlen. Ezzel azonban még nem érnek véget teendői. Ahhoz, hogy a napot elkezdhesse, meg kell mosnia kezeit és arcát. De nem elég csupán ezeket a testrészeket megmosni, hiszen az előző nap illetve éjszaka során változások történtek az ember testén, bőrén. Arca zsíros lett, hajában korpa képződött és bezsírosodott, teste megizzadt. Az egyetlen segítség, mely mindezekről megszabadít: a fürdés. Ha az ember ezt nem teszi meg, zsíros hajjal, izzadtságzagú testtel nem éppen üdítő látvány az emberek között.

A tisztálkodószerek skálája pedig oly széles... az embernek igazán el kell gondolkodnia, milyen szükséglet látó is az ő teste. A vizen és a szappanon kívül szükség van más kiegészítőkre is, hiszen a bőrfelületről el kell távolítani az elhalt hámsejteket.

A test tisztán tartásán túl, az embernek tisztogatnia kell ruházatát, otthonát, környezetét is, ez szintén sok időt vesz igénybe. Ha nem teszi, ruházata és otthona csakhamar elviselhetetlen állapotba kerül.

Röviden, az ember a nap nagy részét tisztálkodással tölti, odafigyel magára és dolgaira. Hogy ezt megtehesse, sokféle eszközre, tisztítószere van szüksége. Isten az embert rendkívül gyenge testtel teremtette, ugyanakkor megadta számára a lehetőséget is arra, hogy ezt a gyengeséget ideiglenesen elfedje, ne éreztesse környezetével. Ezen kívül a gondolkodás képességével ruházta őt fel, mely az embert arra készíti, hogy tisztán tartsa magát, s ne mutassa elesettségét a többi ember előtt. Időnként azonban az emberek nem használják az eszközt és az Isten adta lehetőségeket, ezért ápolatlan külsővel jelennek meg embertársaik között. Főként a tisztítószerek használatának mellőzésével, s azzal, hogy szinte semmilyen erőfeszítést nem tesznek tisztaságuk megteremtésére, rövid időn belül rendkívül taszítóvá válnak.

Az ember bármennyire is tisztogatja magát, tisztasága csupán átmeneti állapot. Előfordul, hogy valaki fogat mos, egy óra múlva azonban már megint

olyan, mintha nem is mosott volna. A nyári hónapokban hiába fürdik meg, van, hogy egy-két óra leforgása alatt már nyomát sem érezni annak, hogy megtisztálkodott. Vagy képzeljük el egy hölgyet, aki hosszú órákat szépítkezett a tükör előtt sminkelve; a következő reggelre ébredve nyoma sem marad az így nyert szépségnek. Sőt, miközben aludt, a festék elkenő-dött az arcán és sötét foltokat hagyott maga után, úgyhogy inkább taszítóan néz ki. Vagy képzeljük el egy férfit, gondosan megborotválkozott, ám a következő napon meg kell ismételnie az egész folyamatot.

A lényeg, hogy az ember megértse, a fizikai gyengeségnek célja van. Ezek nem szükségszerű gyengeségek; Isten szándékosan így teremtette őket. Vegyünk egy példát: az ember természetszerűleg izzad, ha testhőmérséklete megnő. Az izzadás folytán képződő szag rendkívül zavaró. Ezzel a gyengeséggel minden ember gyakran szembesül az egész világon. Holott, történhetett volna másképpen is. A növényeknek például nincsen ilyen problémájuk. Képzeljen el egy rózsát: a fekete földből bújt elő, természetes módon az utcán nőtt fel, egyfolytában mindenféle porral, piszokkal érintkezett és mégis kellemetlen illata. A rózsa illata mindig, minden feltételek mellett élvezetes. És ráadásul a rózsának még arra sincsen szüksége, hogy tisztálkodjon, odafigyeljen magára! Az emberrel más a helyzet. Isten szándékosan ruházta fel az embert mindenféle hiányossággal azért, hogy éreztesse vele gyengeségét. Akármennyit tisztálkodik, akármennyi kozmetikumot felhasznál, nem képes arra, hogy a kellemes illatot fenntartsa.

Az embernek mindezen testi hiányosságai mellett még táplálkoznia is kell, csak így marad életben. Ráadásul jól meg is kell tervezni ezt a táplálkozást. Az emberi testnek egyszerre van szüksége fehérjére, szénhidrátra, cukorra, vitaminokra és különféle ásványi anyagokra. Ha ezek az anyagok nem kerülnek be a szervezetbe egy bizonyos mennyiségben, a belső szervek súlyosan károsodhatnak, a bőr tönkremegy, az immunrendszer legyengül, vagyis az egész test erőtlenné válik. Ezért az embernek nem csak a tisztálkodásra, az étkezésre is oda kell figyelnie.

De van még egy szükséglet, ami a táplálkozásnál is fontosabb. Étel nélkül az ember még csak-csak életben marad egy ideig, ám ha egy-két napig egyáltalán nem juttat vizet a szervezetébe, meghal. Az emberi testnek rendkívül nagy szüksége van vízre. Ugyanis a test kémiai folyamatainak szinte mindegyikében, melyek az élethez szükségesek, részt vesz a víz.

A hiányosságok, amiket eddig említettünk, egytől egyig olyan dolgok,

amiket minden ember megfigyelhet saját magán. De vajon felfogja-e mindenki, hogy ezek hiányosságok? Vagy inkább természetesnek veszik az emberek, mondván, minden ember ilyen? Amit elmondtunk, az természetesen mindenkire vonatkozik. Ugyanakkor nem szabad elfelejteni, hogy ha Isten úgy akarta volna, ezek közül a hiányosságok közül egyet sem teremtett volna az ember számára. Minden ember lehetett volna olyan illatos és olyan tiszta, mint egy szál rózsa. Isten azonban, Aki az embert minden gyengeségével együtt megteremtette, ezeket a dolgokat bölcsességgel teremtette. Az embernek, aki látja saját gyengeségét Teremtőjével, Istennel szemben, követnie kell azt az utat, melyet Isten jelölt ki a számára, nem szabad kötődnie ehhez a múlandó és tökéletlen világhoz, hanem a túlvilági életre kell készülnie, mely örökkévaló otthon.

“Öntudatlan 15 év”

Minden ember kénytelen a nap egy bizonyos részét alvással tölteni. Bármilyen sok dolga is van, bármennyire is nem fülük hozzá a foga, bizony aludnia, testét pihentetnie kell, vagyis muszáj a napnak legalább egynegyed részében feküdni. Máskülönben lehetetlenné válik, hogy életét folytassa. Az ember minden nap, 24 órából legalább 18-ban tudatánál van, a többi hatot végigalussza, s közben tudata teljesen el van zárva. Ezt figyelembe véve, meglepő dolog tárul elénk: az ember, élete megközelítőleg 60 esztendejének legalább egynegyedét, azaz 15 évet “öntudatlan” állapotban tölti el.

De hát van más választásunk, mint az alvás? Mi a helyzet azzal, aki azt mondja “én nem akarok aludni”?

Ha az ember két napig nem alszik, vérágas lesz a szeme, tönkremegy, megfakul a bőre. Ha még tovább marad éber, tudatát is elveszítheti. Akarja vagy sem, egy idő után biztos, hogy lecsukódnak az ember szemei, elveszíti koncentráció képességét, és egyszercsak álomba merül. Ezt nem lehet elkerülni, érvényes szabály ez a legerősebb emberre s a leggyengébbre, a legerősebbre és a legerősebbre, a leggazdagabbra és a legszegényebbre.

Közvetlenül az álomba merülést megelőzően, az ember teste érzéketlenné válik, mintha halott volna, nem reagál semmire. A fül, mely nem sokkal azelőtt még érzékelte a hangokat, bár fizikailag a helyén van és nincsen semmi baj vele, nem hall, nem képes ellátni feladatát. A test minden tevékenysége a minimumra csökken, az ember nem tud úgy figyelni, mint éber

állapotában, koncentráció képessége tompul, mozdulatai lelassulnak. Ha úgy tekintünk a halálra, mint a lélek elválására a testtől, akkor ez is egyfajta halál. Hiszen az ember teste az ágyban fekszik, lelke azonban teljesen máshol jár, úgy véli, teljesen más dolgok történnek vele. Lehet, hogy a tengerparton, a forrásban érzi magát, pedig valójában a szobájában fekszik egy ágyban. A halál is ugyanilyen az ember számára: elválasztja őt a testtől, amelyben ezen a világon élt, és egy új testben egy másik világba viszi.

Ezt a hasonlóságot álom és halál között a Korán is hangsúlyozza. Az egyik ájában ezt olvashatjuk: **“És Ő az, Aki magához szólít benneteket éjszaka, és tudja, mit követtetek el napközben. Azután fölserkent benneteket akkor, hogy beteljesedjék [éltetek] megszabott határideje.” (Korán, 6:60)** És van egy másik ája, amely arról szól, hogy halál és álom két, egymáshoz hasonló dolog:

“Allah szólítja magához a lelkeket, amikor meghalnak és amelyik még nem halt meg, azt álmában [szólítja magához]. Visszatartja azt, akinek eldöntötte a halálát és elbocsátja a másikat egy megszabott határideig. Bizony, jelek vannak ebben azok számára, akik elgondolkodnak.” (Korán, 39:42)

S bár az emberek, életük egynegyedét “halottként” töltik, amikor is egyik érzékszervüket sem képesek használni, ezen egyáltalán nem gondolkoznak el. Eszükbe sem jut, hogy az alvással mindent félretesznek, ami ebben a világban fontos a számukra. Pedig abban a pillanatban, hogy az ember álomba merült, már semmit sem jelent számára az aznap megkeresett pénz, a fontos vizsga, mely sikeresen zárult, vagy egy szép ajándék. Olyan ez tulajdonképpen, mintha a világgal semmiféle kapcsolata nem maradna az embernek.

Az eddigi példák mind azt mutatják, hogy az emberi élet milyen rövid, és milyen “kikerülhetetlen” dolgok töltik ki. Ha elveszük ebből az életből mindazt az időt, amit olyan dolgokkal töltünk, amit muszáj elvégezni, nagyon kevés idő marad arra, amit az ember úgy fogalmaz meg, szabadidő, s úgy rendelkezik vele, ahogyan akar és azt mondhatja rá: “úgy élek a világon, ahogy nekem tetszik”. Ha az ember visszatekint, azt látja, meglehetősen hosszú idő telt el azzal, hogy evett, öltözködött, tisztálkodott, aludt, vagy azzal foglalatzkodott, hogy javítson életkörülményein.

Bizony elgondolkodtatóak az ember evilági életével kapcsolatos statisztikák. Ahogyan az imént már utaltunk rá, a megközelítőleg 60 évből az ember 15-20 évet egészen biztosan alvással tölt. A fennmaradó 40-45 évből 5-10 év pedig a gyermekkorra jellemző tudatlanság állapotában telik. Vagyis az az ember, aki 60 évig él, életének felét “öntudatlan” állapotban tölti. Ami a másik felét illeti, az ember meglehetősen hosszú időt tölt el főzéssel és evéssel, testápolással és környezete tisztogatásával, a forgalommal küzdve, miközben megpróbál eljutni valahová. S a példákat még sorolhatnánk. A végeredmény, hogy a “hosszú életből”, miután az ember természetes igényeit kielégítette, talán 3-5 év marad. Ilyen kevés kis időnek mi értéke lehet az örökkévaló élethez képest?

S ezen a ponton ütközik ki az az óriási különbség, ami elválasztja egymástól az igaz hívőket és a hitetlen embereket. Azok, akik tagadják az igazságot, azt hiszik, hogy az élet csupán az evilágon eltöltött évekből áll. Megpróbálják saját kényük-kedvük szerint “kiélvezni” az életet, ami oly gyorsan eltelik, “akár egy szempillantás”, ám hiába fáradnak. Hiszen, ahogyan kezdettől fogva utaltunk rá, az élet túl rövid és tele van hiányosságokkal. Ráadásul az az ember, aki nem Istenben bízik és nem Rá támaszkodik, a világ minden fájdmát, aggodalmát és félelmét magára veszi.

Ezzel ellentétben a hívő, aki egész életében Isten tetszését keresi, az Istennek való alávetés biztosította nyugalom segítségével, a világ minden félelmétől és szomorúságától megszabadul, s végül elnyeri az örökkévaló boldogság helyét, a Paradicsomot. Az ember tulajdonképpen azért van ezen a földön, hogy próbára tétessen, hogyan viselkedik. Isten megígérte a jót azoknak, akik jámboran viselkednek, ezen a világon is és a következőn is:

“És azt mondják majd azoknak, akik istenfélők voltak: ‘Mit küldött le a ti Uratok?’ Ők azt mondják: ‘Jót.’ Akik jóra valóak, azok az evilágon jóra számíthatnak. Ám a túlvilági lakhely jobb. Milyen pompás is az istenfélők lakhelye! Éden kertjei - oda lépnek be ők; patakok folynak alattuk; mindenük meglesz ott, amit csak akarnak. Eképpen jutalmazza meg Allah az istenfélőket.” (Korán, 16:30-31)

Betegségek és balesetek

Egy másik dolog, ami az embert önnön gyengeségére emlékezteti: a betegségek. A test, mely tökéletes rendszer, egy szabad szemmel nem látható vírustól vagy mikróbától is megbetegszik. Ha ezen a ponton egy kicsit elgondolkodunk, rájövünk, nem ésszerű, hogy a test elveszítse erejét. Hiszen Isten, az emberi testet tökéletes rendszerként teremtette. Főként az ember immunrendszere olyan az ellenséggel szemben, mint egy “ütőképes hadsereg”. Az emberek mégis gyakran megbetegszenek. Elgondolkodtató, hogy Isten, Aki ezt a rendkívül fejlett rendszert az ember testébe helyezte, ha úgy akarta volna, az ember soha nem lenne beteg. Semmilyen hatással nem lennének rá a vírusok, mikróbák, baktériumok, vagy ezek az apró “ellenségek” soha nem is léteztek volna. Az ember azonban, triviális okokból kifolyólag nagyon súlyos betegségekre tehet szert. Elég egy apró seb a bőrfelületen, máris bejuthat az ember testébe egy vírus, amely aztán az egész testben rövid időn belül elszaporodik. A fejlett technológia dacára, a legegyszerűbb felépítésű vírus is könnyedén kárt tud okozni az emberben. A világtörténelemben erre számos példát láttunk. 1918-ban Spanyolországban például, egy influenzajárvány 25 millió ember életét követelte. 1995-ben egy másik járvány Németországban harmincezer ember halálát okozta.

Ezek nem is távoli veszélyek, olyan dolgok, amik bármelyik pillanatban bárkivel megtörténhetnek. És persze nagy hiba, ha az ember természetesnek veszi őket és elsiklik felettük. Ahogyan az összes többi gyengeséget, a betegségeket is Isten teremti és adja az embernek. Ezáltal az ember, aki egyébként hajlamos arra, hogy elbízsa magát, láthatja, mennyire gyenge is valójában. S mindemellett megértheti ennek a világnak a hiányosságát és valódi arcát.

A betegségek mellett van még egy veszélyforrás az ember számára: a balesetek. A közlekedési balesetek olyan események, amikhez már hozzászoktunk, akár a televízióban látjuk őket nap mint nap, akár az újságban olvasunk róluk. Az ember nem tartja valószínűnek, hogy egy napon ő maga is balesetet szenvedhet. Pedig mennyi minden van, sokkal apróbb dolgok, amik az embert bármikor utolérhetik... Ön bizonyára hallott már olyan emberekről, akik sétáltak az utcán, majd egyszer csak összeestek, mert agyvérzést kaptak. Bizonyára hallott olyanokról is, akik házuk lépcsőfokain igyekeztek lefelé, hirtelen lezuhantak, lábukat törték és hónapokig nem tudtak

felkelni az ágyból. Vagy evés közben félrenyeltek és megfulladtak. Ezek mind apró okokból bekövetkező balesetek, de nap mint nap megtörténhetnek bárkivel, bárhol a világon.

Ezeknek a tényeknek a fényében az embernek el kell gondolkodnia, mennyire értelmetlen dolog kötődnie ehhez a világhoz. Észre kell vennie, hogy mindazzal, amije van, tulajdonképpen próbára van téve, és minden csak átmeneti ideig az övé. Hogyan lehet az, hogy az ember, aki egy a saját testében keringő mikrobát sem képes legyőzni, és életét veszélyezteti azért, mert nem képes kiszámolni a lépteit, nem veszi észre önnön gyengeségét Urunkkal szemben, Aki mindent megteremtett, és ehelyett olyan fontosnak képzeli magát?

Isten teremtette az embert, és Ő az Egyetlen, Aki megvédelmezi őt bármilyen veszéllyel szemben. Bármilyen nagynak látja is magát, ha Isten úgy akarja, az ember nem képes használni saját magának és nem képes megóvni magát a veszteségtől. Ha Isten úgy akarja, betegséget küld rá, vagy mindenféle hiányosságot teremt a testébe, hogy emlékeztesse őt gyengeségére.

Összegzőképpen, a világ, ahogyan ezt már az elején leszögeztük, a próbatétel helyszíne. Ezt a helyet Isten teremtette. Minden ember felelős azért, hogy ezen a világon jól cselekedjen, s cselekedeteivel elnyerje Isten tetszését, ezzel van az ember próbára téve. A próba végén azok, akik engedelmeskedtek Isten parancsainak és távoltartották magukat attól, amit Isten megtiltott, s akik erkölcsösen viselkedtek, elnyerik a paradicsombéli örök életet. Akik azonban megátalkodottan nagyra tartják magukat és az evilági élet néhány évtizedét választják az örök élet helyett, azok nem menekülnek meg a hiányosságoktól, a gyengeségtől, a gondoktól sem ezen a világon, sem a következőn.

Betegségek, balesetek következményei

Amint azt már korábban hangsúlyoztuk, a betegségek és a balesetek Isten által teremtett események, melyek azért teremtettek, hogy az embereket próbára tegyék. Egy hívő, ilyenkor és minden hasonló helyzetben Istenhez fohászkodik, Hozzá fordul és tudja, hogy Rajta kívül nincsen erő, mely megmenthetné őt. Reméli, hogy Isten, Aki próbára teszi őt türelmében, hűségében és alávetésében, a túlvilágon a legszebb jutalmat adja majd cserébe. A Korán Ábrahám prófétája példáját hozza fel, aki szép viselkedésével, őszinte

imádságával példa mindannyiunknak. A hívőknek erről az őszinte fohászról kell példát venniük. Ekképpen szól:

“S Az, Ki engem etet és itat, s midőn megbetegszem, hát Ő meggyógyít, s Aki elmúlaszt engem, majd életre kelt.” (Korán, 26:79-81)

Jób próféta is Istennél keresett menedéket, amikor súlyos betegség és nagy fájdalom gyötörte, viselkedése minden hívő ember számára példa:

“És emlékezz szolgálókra, Jóbra! [Emlékezz arra], amikor Urához kiáltott: ‘A Sátán balsorsot és gyötrelmet hozott rám.’” (Korán, 38:41)

Az efféle gondok növelik a hívők Istenhez való kötődését és érettebbé teszik őket, számukra mindebben jó van. A tagadó ember számára viszont minden baleset és betegség csak nyűg. A hitetlen ember nem gondol arra, hogy ami történt vele, az meghatározott bölcsességgel teremtett és a túlvilágon ezért szép fizetség jár, hanem kétségbeesik. A probléma nem csak fizikai értelemben okoz gyötrelmet számára, hanem lelkileg is. Azért van ez, mert az ember, aki megtagadja Istent, anyagi világrend szerint él. Ha valaki valamilyen betegség vagy baleset következtében megnyomorodik, bármennyire kedvelt ember is volt korábban, “barátainak” nagy része nem akar majd mellette maradni és vele foglalkozni. Egy szép embert kevesebbre értékelnek, ha szépsége már megfakult, egy valaha erős embert pedig azért mellőznek, mert ereje már megfogyatkozott. Ennek az az oka, hogy azokban a társadalmakban, amelyek nem vallásosak, az emberek kizárólag anyagi szempontok alapján tulajdonítanak jelentőséget egymásnak. Ha pedig anyagi értelemben valamilyen veszteség éri az embert, akkor értéke sincs többé.

Ha például valaki megnyomorodik, házastársa és rokonai nagy valószínűséggel nagyon elkeserednek. Környezetüknek lépten-nyomon azt panaszolják, milyen szerencsétlenek is ők. Van aki azzal védekezik, hogy még fiatal, és ilyen fiatalon, “élete delén” nem érdemelte volna ezt meg. Majd pozitív visszaigazolást vár környezetétől, ha nem törődik eléggé a beteggel. Vannak emberek, akik szívük szerint azonnal otthagynák a sérültet, ám félnek, hogy mit szólnak majd a többiek, ezért nem teszik. Míg a betegnek hűséget és őszinteséget fogadtak, amikor az még egészséges volt, gondolataik és szavaik most önzőek és kapzsiak.

Igazából csodálkozni sem érdemes azon, hogy a hűség és az őszinteség ily keveset érő rendszerében efféle dolgok történnek. Hiszen egy

olyan embertől, aki csupán anyagi szempontok alapján értékeli embertársait, és hiányzik belőle a legfontosabb dolog, az istenfélelem, nem lehet hosszantartó hűséget várni. Aki nem hisz a büntetésben, az torz logikája szerint “ügyefogyottságnak” tartja a jócselekedetet. A tudatlanság kultúrájában nincs értelme hűséget fogadni egy másik embernek, mivel mindenki azt hiszi, a halál néhány évtized múltán úgyis végleg elragadja a másikat. Mindkét fél abban a hitben él, hogy rövid életüket követően megsemmisülnek, s ha választaniuk kell, inkább saját hasznukat és nyugalmaikat tartják szem előtt, nem pedig a másik emberét.

A muszlimok helyzete merőben más. Akik hisznek Istenben, tudják, hogy gyengék Vele szemben, és Tőle félnek. Egymást is azon tulajdonságokért szeretik, amik az Isteni parancsból valók. Egy ember legfontosabb tulajdonsága az “istenfélelme”, vagyis Istentől való óvakodása, Istent illető tisztelete és a nemesség és jó erkölcs, amire ezek alapján szert tett. Ha valaki ezeknek a tulajdonságoknak a birtokában van, még ha fizikai értelemben hiányosságai is vannak, a túlvilágon örökkön örökké szépség veszi majd körül. Ez Isten ígérete a hívőknek. A hívők tudják ezt, és egymás hiányosságait, tökéletlenségét szeretettel fogadják, mindig őszinték és hűségesek egymáshoz.

Ez az óriási különbség, a hitetlen ember számára büntetés a tudatlan társadalomtól, amelyben él. Ugyanakkor pedig nagy szerencsétlenség Istentől

Golyva (struma)

Varicella (bárányhimlő)

Ekcéma

Isten próbára teszi az embert különféle betegségekkel, ahogyan ez a képeken látható. Azoknak, akik nem kötődnek szenvedélyesen ehhez a világhoz, hanem Isten tetszését keresik és az Ő Kertjében reménykednek, ezek a nehézségek egy-egy lehetőség, melyben megnyilvánul türelmük és Istennek való alávetésük. Akik azonban azt hiszik, hogy az életük csupán erre a világra korlátozódik, azok nem képesek felfogni ezt a nagy titkot.

azoknak, akik az evilágon megtagadják Őt. Aki ezen a világon kénye-kedve szerint él és nem hiszi, hogy el kell számolnia azzal, amit tesz, az a túlvilágon igencsak meg fog lepődni. Egyenként felelni fog mindenért, amit ezen a világon elkövetett, a véttségéért, a hűtlenségért, hazug volta miatt, s minden rossz tulajdonságáért. Isten ekképpen közölte, hogy a hitetlen emberek evilági taszító tettei nem szolgálják majd az ő javukat:

“És ne gondolják a hitetlenek, hogy ami haladékot adunk nekik, az jó a számukra! Csupán azért adunk haladékot, hogy gyarapodjanak a bűneik. Nekik megalázó kínzás jár.” (Korán, 3:178)

Az időskor

Az idő eljár minden felett, ez szemmel jól látható. A legmodernebb autó, néhány év elteltével megkarcolódik, tönkremegy, elkerülhetetlenül előregszik. Egy takaros kis házban (ha nem gondozzák), öt-tíz év múltán lehullik a vakolat, a ház lelakottá válik. A legnagyobb pusztulást azonban az ember saját testén tapasztalja meg. Az ember teste, mely évekig oly nagy érték volt számára, visszafordíthatatlanul öregedni kezd. Erről az idő okozta változásról a Korán így ír:

“Allah az, Aki a gyengeség [állapotából] teremtett meg titeket. Majd a gyengeség után erőt adott. Aztán - az erő után - gyengeséget és ősz hajtat adott. Azt teremt, amit akar. És Ő az, Aki [mindent] tud és [mindenre] képes.” (Korán, 30:54)

Az öregkor olyan időszak, amire többnyire nem akarnak gondolni az emberek és nem szerepel az életről szőtt terveikben. Az ember megpróbál a legkevésbé sem gondolni arra az időszakra, amikor fizikailag gyenge lesz. Ha időnként mégis felvetődik ez a kérdés, fél és aggódik, aztán megint úgy folytatja megszokott életét, mintha mi sem történt volna. Azért nem akar az öregségre gondolni, mert az öregség emlékeztető számára, hogy nem élhet ezen a világon örökké. Így aztán nagyon keveset gondol erre az időszakra, mely előbb-utóbb úgymint bekövetkezik. Azt hiszi, még sok év áll előtte, és messze van az öregség és a halál. A Korán nyilvánvalóan közli, hogy ez egy tévhit az emberekben:

“És hagytuk ezeknek itt, és atyáiknak, hogy élvezzék [az evilági életet], amíg hosszúra nem nyúlt az életük.” (Korán, 21:44)

Ezek az emberek bizony óriási tévedésbe estek. Egy felnőtt ember,

mindegy, mennyi idős, ha visszatekint maga mögött hagyott életére, csupán néhány dologra emlékszik. A jó és rossz dolgok, amik gyermekként vagy fiatal korában történtek meg vele, minden, ami lázba hozta, fontos döntései, mohósága, céljai, melyekért évekig küzdött, később, amikor emlékezni próbál rájuk, már csak emlékek. Ezért aztán azt a “hosszú hosszú életet” elmesélni, legfeljebb néhány órába telik.

Ha csupán pár másodpercre elgondolkodik, az ember rájön, hogy ez az igazság, és mindegy, hány éves, ez arra kell ösztönözze őt, hogy döntsön. Ha valaki most például negyven esztendő és azt reméli, 65 évig fog élni, tudnia kell, hogy az a huszonöt év, ami még hátra van, épp olyan gyorsan el fog telni, mint az eddigi negyven. Ha ugyanez az illető 90 évig él, akkor sincs semmi különbség. Hiszen mindegy, hány év áll előtte, sok vagy kevés, előbb-utóbb ez az idő le fog telni. Az ember megöregedése tehát a legbiztosabb emlékeztető arra nézve, hogy ez a világ egy átmeneti hely. Az ember bármit tesz, el fogja hagyni ezt a világot, és soha többé nem térhet ide vissza.

Márpedig akkor az embernek félre kell tennie előítéleteit és józanabbul át kell gondolnia saját életét. Ahogyan az imént említettük, az idő nagyon gyorsan telik, és az ember minden egyes nappal elesettebb lesz, nem pedig fiatalabb és dinamikusabb. Vagyis az öregedés folyamata az ember gyengeségének legfontosabb mutatója. Az idő pusztító hatása test és elme felett, nyilvánvaló igazság. A Korán így szól a gyengeségről, mely az embert idős korára eléri:

“És Allah megteremtett benneteket. Aztán Magához szólít titeket. Ám akad közöttetek olyan, aki a legnyomorúságosabb életkorba jut, hogy - miután tudott - ne tudjon semmit. Allah [mindenek] tudója és hatalmas.” (Korán, 16:70)

Az orvostudomány az öregkort “második gyermekornak” is nevezi, mert a testben végbemenő romlás pontosan olyan elesetté és törődésre szorulóvá teszi az embert, mint amilyen egy gyermek. Ebben az életkorban, fizikai és lelki értelemben jól láthatóvá válnak azok a tulajdonságok, amelyek egy gyermekre jellemzőek. Egy idős ember fizikailag nagyon sok olyan dolgot nem tud már megtenni, amit fiatakként gond nélkül megtett. Vagy, ha fiatalon kitűnő memóriája volt, öregkorára emlékezetében természetes visszamaradás figyelhető meg. Ezeket a példákat még sorolhatnánk. Az eredmény ugyanaz: egy bizonyos életkor után minden emberen kiütözik a fizikai és szellemi visszamaradottság, az ember ismét egyfajta gyermeteg állapotba kerül.

Röviden, az ember gyermekként kezdi életét, és egy idő után ismét a gyermekkorba visszatérve zárja le azt. Ez a folyamat persze nem véletlen. Ha Isten úgy akarta volna, az ember haláláig fiatal maradt volna, testében semmiféle tökéletlenség nem lenne, nem betegedne meg. Ám azzal, hogy Isten fizikai értelemben vett hiányosságokat teremtett az emberben, még egyszer emlékezteti őt arra, hogy ez a világ múlandó. Ugyanakkor pedig megmutatja neki evilági tökéletlenségét, ezáltal lehetővé teszi, hogy az ember vágyjon a túlvilágra, vagyis a Paradicsomra,

mely az igazi lakhely.

Az alábbi ája világosan kifejezi, hogy ez a világ elmúlik, az ember megöregedése pedig bölcsességgel teremtett esemény:

“Ti emberek! Ha kétségben vagytok a Feltámadás felől, [akkor gondolatok arra, hogy először] porból teremtettünk benneteket, azután egy spermacseppből, majd egy vérrögből, utána egy megformált vagy formátlan húsdarabból, hogy világossá tegyük elöttetek [a hatalmunkat]. És nyugodni hagyjuk az anyaméhben egy megszabott határideig azt, amit akarunk. Majd gyermekként hozunk elő benneteket, hogy aztán felnőtté serdüljete. Akad köztetek olyan, aki [időnap előtt] elszóllítatik, és akad olyan, aki a legnyomorúságosabb életkorba jut, hogy - miután tudott - ne tudjon semmit. És látod, hogy a föld megdermedt. Ám amikor vizet bocsátunk reá, mozgásba lendül, zsendülni kezd és mindenféle pompás [növény]faját sarjaszt.” (Korán, 22:5)

Az öregedéssel járó fizikai változások

Bármilyen gazdag, híres vagy erős, egyetlen ember sem menekülhet meg azoktól a fizikai változásoktól, amelyek a kor előrehaladtával várnak rá, s amelyekről most fogunk szót ejteni.

A bőr az egyik legfontosabb tényezője az emberi szépségnek. Ha eltávolítjuk ezt a közel egy miliméter vastagságú réteget, esztétikailag nagyon taszító látvány tárul elénk. Olyannyira, hogy ránézni is nehéz. Hiszen a bőr, amellet, hogy védelmező funkciója van, ránézésre sima és hibátlan, ezért esztétikai szempontból nagyon fontos feladatot lát el. Azt is mondhatnánk, hogy “az, amire az ember oly büszke, amit dicsérnek rajta, amit mutogat a környezetének, az körülbelül két kiló bőr, mely az egész testét befedi”. És milyen érdekes, hogy az, ami az öregedés folyamatában leginkább károsodik, ugyancsak a bőr.

Idős korra a bőr rugalmassága csökken, elvékonyodik és mivel az alsó rétegek vázát képező építőkövek, a fehérjék meggyengülnek és elsovadnak, a bőr összeráncosodik. Ezért van az, hogy az arcon idővel megjelennek a szarkalábak, ráncok, amiktől mindenki annyira irtózik. A felső hámrétegben állandó zsírréteget képező és természetes lágyító hatású szövetek víztartalma csökken, ezért a bőr pikkelyesedni kezd. Túlzott pikkelyesedés és hámlás következtében a bőr átjárhatósága megnő, ez pedig megkönnyíti, hogy külső hatások érijék. Emiatt alakul ki az időskori viszketegség, a körömbetegségek vagy például az álmatlanság. Ugyanígy az alsó hámrétegben is óriási változások mennek végbe. A bőrszövetmegújulás illetve az anyagcserefolyamatok idős korra nagy mértékben károsodnak. Emiatt gyakran találunk idős emberek-nél rosszindulatú daganatokat.

Az emberi test számára minden szempontból nagyon fontos, hogy a csontok erősek legyenek. Míg fiatal korban nagyon könnyű egyenesen állni, öreg korban ez már fizikailag szinte lehetetlen. Az évek múlásával természetes elhajlás jelenik meg a gerincben, ami púposágot idéz elő. Ez azt jelenti, hogy félre kell tenni a hengegést, ami fiatakorban jellemezte az embert. Természetesen az, aki már egyenesen állni sem tud, nem fog elbizakodottan járni-kelni az emberek között. Ha ő maga nem is akarja elfogadni, gyengeségét többé már nem tudja elrejteni a többiek elől.

A két felső képen Jeanne Calment látható, aki a világ legidősebb francia hölgye. A két felvétel között pontosan 100 esztendő telt el. Középen Naty Revuelta, fiatalon és öregen

.A képeken látható változások senkít sem kerülnek el. Az emberi test öregedése és elhasználódása az evilági élet múlandóságának legszembetűnőbb bizonyítéka. Az ember megszületik, felnő, megöregszik és meghal. Ezen azonban csak a test megy keresztül, az ember lelke soha nem öregszik meg.

Mivel az idősödő emberek idegsejtjei nem újulnak meg, minden érzékszervük tompábban érzel. Az ember szeme is megöregszik, már nem képes úgy a fókuszálásra, mint korábban. Ezáltal romlik a látás képessége, nem olyan élénkek a színek, nem egyértelmű a tárgyak körvonala, helyzetük és távolságuk homályos. A látás, mely nagyon fontos, már nem olyan éles. Az idős emberek ehhez szoknak hozzá a legnehezebben.

Bizony, az embernek el kell gondolkodnia a veszteségeken, amik idős korban mind fizikailag mind pedig lelkileg érik. Korábban már említettük, ha Isten úgy akarta volna, nem ruházta volna fel ezekkel a hiányosságokkal az embert. Az ember megszületne, felnőne, fejlődne, sőt, idővel minden szerve, minden képessége csak erősödne. Vagy megtörténhetett volna az is, hogy az evilágon eltöltött minden év, még több egészséget, még több erőt hozna az embernek. Bár nem jellemző, lehetne úgy is, hogy az élet nem a pusztulás felé vinné az embert, hanem megújulás, a fejlődés felé. Az Isteni bölcsesség által teremtett rendszer azonban úgy lett megalkotva az ember számára, hogy az öregedés hanyatlással járjon. Mint minden ezen a világon, az emberi test is elhasználódik.

Az ember ezáltal újfent megérti, hogy ez a világ múlandó és semmi haszna nincsen az ember számára. Mindezen gyengeséget alapul véve nyilvánvaló, hogy az örökkévaló élet mellett az evilági élet értéktelen. Isten, a Koránban számos alkalommal felhívja erre a figyelmet, az áják hírt adnak arról, hogy az evilági élet tele van múlandó dolgokkal. Az embereknek pedig megparancsoltatott, hogy gondolkodjanak el ezen a helyzeten és fogadják meg a tanácsot.

“Az evilági élet csakugyan hasonlatos az [eső]vízhez, amelyet lelocsátottunk az égből és egybevegyültek vele a föld növényei, amelyekkel az ember és a jószág

Ezen a képen az idős hölgy egy olyan fényképet tart a kezében, amelyen ő maga látható, amikor még fiatal volt.

táplálkozik. Mikor aztán a föld magára öltötte [növényi] díszét és fölékesítette magát, s lakói azt gondolják, hogy hatalmuk van azok fölött, [akkor] a Mi parancsunk - egy éjszaka vagy egy nappal - elérte [a vetést], s [olyanná] tettük [azt, mint amit] learattak; mintha nem is virult volna tegnap. Így magyarázzuk meg a jeleket egy népnek, amely elgondolkodik.” (Korán, 10:24)

Az eddig elmondottak alapján, az ember megszületik, felnő, elér egy bizonyos életkort. Életének virágában bizonyossá válik számára, hogy egész teste hozzá tartozik és saját magát a világ középpontjának látja. Egy idő után azonban, az öregedéssel hirtelen megcsappan ereje, megfakul szépsége és ő maga semmit sem képes tenni ez ellen. Mert Isten az evilági életet átmeneti lakhelyként teremtette meg. Az embert pedig számos gyengeséggel ruházta fel, hogy emlékeztesse őt az igazi hajlékra és biztosítsa számára a felkészülést a túlvilágra.

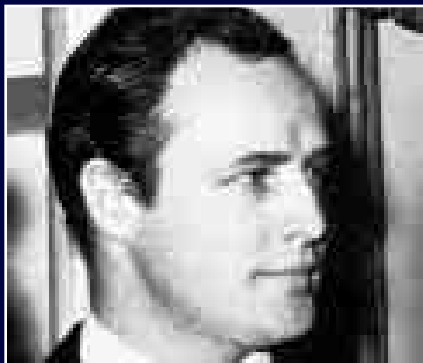
Az öregedés tanulságos példái

Az öregedés, kivétel nélkül mindenkre érvényes és elkerülhetetlen. A gazdag, híres vagy szép emberek öregedése azonban valahogy nagyobb hatással van az emberekre, valahogy tanulságosabbak az emberek számára. A tudatlan társadalomban sok olyan ember van, aki nagyra tart másokat pénze, hírneve vagy szépsége miatt. Ezeknek az emberek a megöregedése illetve elesettsége számukra az evilági élet rövidegét és értéktelenségét példázza.

Erre környezetünkben is rengeteg példát láthatunk. Előfordul, hogy olyan embereket, akik külsejük vagy erejük folytán váltak híressé, vagy akikről tudjuk, hogy nagyon okosak, egészségesek, egy nap viszontlátunk a televízióban vagy az újságban szellemileg visszamaradott állapotban, erőtlennül. Természetesen minden ember megöregszik egyszer, de ahogyan azt fentebb említettük, sokkal inkább feltűnő ez olyan emberek esetében, akiket az egész világ ismer és csodálattal figyel. A következő oldalakon ilyen emberekről lesz szó. Látni fogjuk, nem számít a fiatalság, a hírnév vagy a szépség, minden embert elér az öregség, mely elkerülhetetlen.

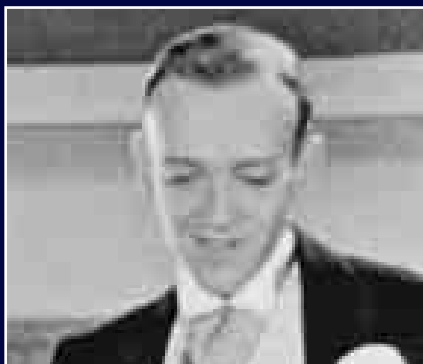
Brigitte Bardot

Marlon Brando

Katharine Hepburn

Fred Astaire

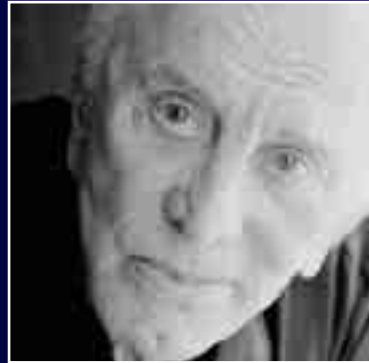
Charlie Chapline

Jane Russel

Kirk Douglas

Audrey Hepburn

Alain Delon

Elisabeth Taylor

Tony Curtis

Lana Turner

Rita Hayworth

Frank Sinatra

Bette Davis

Angela Lansbury

Az ember halála

Tudatában van Ön annak, hogy minden nappal egyre közelebb van a halálhoz? Tudja Ön, hogy a halál éppolyan közel van Önhöz, mint a többi emberhez, vagy még közelebb?

“Minden lélek megízleli a halált. Aztán Hozzá lesz majd visszatéréstek.” (Korán, 29:57) Ahogyan ez az ája hírül adja, mindenki, aki eddig élt a Földön, mindenki, aki most él, és mindenki, aki ezután fog élni, kivétel nélkül szembesülni fog a halállal. S bár ez a bizonyos igazság, valami oknál fogva mindenki távolinak látja saját halálát.

Képzeljünk el két embert, az egyik először nyitja szemeit erre a világra, a másik utoljára. Sem egy újszülött nem tud beavatkozni saját születésébe, sem a haldokló saját halálába. Csakis Isten képes erre; akkor teremt, amikor akar és akkor vesz vissza, amikor akar. Minden ember egy megszabott határideig fog élni, aztán meghal. A Koránban ez a tény így olvasható:

“A halál, ami elől menekültök, utolér benneteket. Aztán ahhoz küldettek majd vissza, aki a rejtett és a látható dolgok tudója. És közli veletek, hogy mit tettetek.” (Korán, 62:8)

Sokan vannak, akik nem akarnak gondolni a halálra, napi teendőik mellett teljesen más dolgok foglalják le gondolataikat. Melyik iskolában fognak tanulni, hol fognak dolgozni, melyik ruhájukat fogják felvenni, mit fognak enni – ezek számukra fontosabb dolgok. Mert azt gondolják, az élet ennyiből áll. Amikor pedig a halál kerül szóba, értelmetlen, felszínes frázisok mögé bújnak el, amelyek nem képesek megakadályozni a halált. Azt mondják: “Ne fess az ördögöt a falra!” Arra számítanak, hogy majd öreg korukban fognak meghalni, tehát legalább 50-60 éves korukig élnek, és nem akarnak fiatalon ilyen “nyomasztó” témákkal foglalkozni. Pedig azt sem tudják garantálni, hogy a következő pillanatban életben lesznek. Az újságok és a televízió nap mint nap tele van halálhírekkel, az emberek tanúi lesznek saját rokonaik eltávozásának, arra azonban nem gondolnak, hogy egy napon majd a többiek lesznek az ő haláluknak tanúi, hogy őket is ez a vég várja.

Amikor eljő a halál, a földdel tesz egyenlővé minden “igazságot”, mely az élettel kapcsolatos; nem hagy Önből hátra semmit. Gondoljon Ön az

életfunkcióira, jelenlegi állapotára, arra, hogy kinyílik és lecsukódik a szeme, hogy mozog a teste, hogy tud beszélni, hogy képes nevetni. Aztán idézze lelki szemei elé, milyen lesz Ön a halál után... Csak fekszik, nem mozdul többé, nem érti, mi történik Ön körül. Testét más emberek cipelik és egy “hústömegnek” tekintik. Miközben kiássák a földet az Ön koporsója számára, Önt a mosdató helyiségben tisztogatja egy arra kijelölt személy. Fehér lepelbe burkolják, majd behelyezik a fakoporsóba. Miután befejeződik a temetési szertartás, a temetőbe viszik Önt, ahol egy kő fogja jelezni az Ön nevét, születési és halálozási idejét. Ön bekerül az Ön számára kiásott gödörbe. Fa kerül Ön fölé, aztán föld. Miután a föld már belepte Önt, a szertartásnak vége.

Kezdetben gyakran látogatják majd az Ön sírját, aztán évente csak egyszer, majd soha többé. És Önnek nem is lesz tudomása ezekről a látogatásokról.

A szoba, az ágy, ami éveken át az Öné volt, üresen áll. A temetési szertartás után nem sokkal, az Ön személyes tárgyait szétosztják azok között, akiknek szükségük van rá. Az Ön rokonai elmennek a népszerűnyilvántartó hivatalba és bejelentik, hogy Ön meghalt és kérik, hogy töröljék Önt a nyilvántartásból. Kezdetben az emberek talán emlékeznek Önre, lesznek, akik megsiratják Önt. Idővel azonban minden elfelejtődik, ahogy múlnak az évek, úgy merül feledésbe Ön is. És néhány év múlva már nem marad senki, aki emlékezne Önre ebből a világból, amelyben Ön “egy egész életet” eltöltött. És végül is mindegy, hogy emlékeznek-e vagy sem, hiszen az Ön halálát követően egész családja és ismerősei is szép lassan elválnak ettől a világtól.

S miközben mindez lejátszódik a hátrahagyott világban, a föld alatt az Ön teste gyors oszlásnak indul. Rögtön azután, hogy Önt a föld alá helyezték, bogarak és baktériumok ütik fel a fejüket. A hasban felgyülemelő gáz következtében a test felfújódik és teljességében felismerhetetlenné válik. A gáznomás miatt, ami a rekeszizmot éri, az Ön orrán és száján át véres hab kezd távozni. A rothadás előrehaladtával kihullik a szőrzet, leesnek a körmök, elválnak helyéről a tenyér és a talp. A változás nem csak a külsőt érinti, a belső szervek is rothadásnak indulnak. A legfélelmetesebb dolog még csak ezután következik be: a hastájéki gázok megrepesztik a bőrt valamelyik gyenge pontján, és a testből kibírhatatlan bűz árad. Ezalatt, a fejnél kezdve, az izmok

is leválnak helyükről. A bőr és a lágyrészek leesnek, és már látszik az ember csontváza. Az agy kirohad és olyan lesz, mint az agyag, a csontok elválnak kapcsolódási pontjaiktól és megindul a csontváz szétporladása... És ez így megy, amíg az Ön testéből nem marad más, mint egy kupac föld és egy halom csont.

Nincs már lehetőség visszatérni a halál előtti egyik pillanatba sem. Nincs többé találkozás a családdal, nincs többé szórakozás a barátokkal, nincs lehetőség magas pozíciókba jutni.

Röviden, a test, amit Ön "én"-nek hisz és amivel azonosul, meglehetősen taszító módon végzi. Ön, vagyis a valódi Ön, a lélek, már régen elhagyta ezt a testet, amikor az, meglehetősen kifejező módon semmivé lesz.

De vajon mi lehet mindennek az oka?

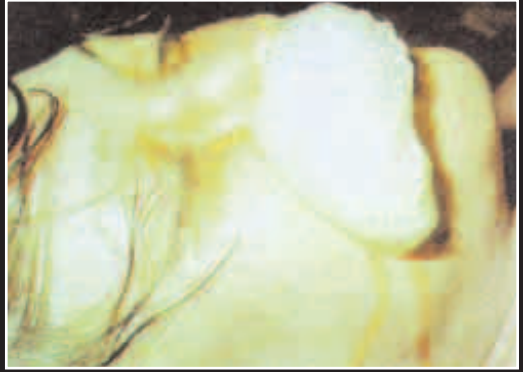
Ha Isten úgy akarta volna, megtehetette volna, hogy az ember, halála után ne jusson ilyen állapotba. Ebben azonban óriási bölcsesség rejlik.

Először is, az embernek, miután látja ezt a szomorú véget, meg kell értenie, hogy ő maga nem egy test. A test csupán egy ráruházott, átmeneti köntös. Az embernek éreznie kell, hogy az ő létezése a testen túl van. Aztán szemügyre kell vennie a test halálát és el kell gondolkodnia ennek a testnek a végzetén, melyet úgy birtokol ezen a világon, mintha örökké itt maradna, s melyet minden vágyának behódoltat. Ez a test, egy napon biztosan a föld alatt fog rothadni, kukacok lepik el és csontváz lesz belőle. És ez a nap talán nincs is olyan messze, talán csak egy lépésnyire van...

Amit itt elmondtunk, igazság. Az emberi lélek azonban hajlamos arra, hogy ne gondoljon olyasmire, amit nem szeret vagy nem akar, s ne fogadja el azt. Ez főként akkor figyelhető meg, amikor a halál kerül szóba. Fentebb már említettük, hogy az emberek csak akkor gondolnak a halálra, amikor valamelyik ismerősük meghal, vagy valaki más halálának eljön az évfordulója. Szinte mindenki távolinak látja saját halálát. Mintha lenne valami különbség köztük és azok között, akik az utcán sétálva vagy ágyban, párnák közt halnak meg... Vagy talán úgy gondolják, ők "még fiatalok", ezért "még sokáig" fognak élni? Talán az, aki elindul otthonról iskolába vagy egy fontos tárgyalásra igyekszik, s közben balesetet szenved, halála előtt ugyanarra gondol, mint az, aki teljesen váratlan betegségben hal meg. Nagy

Közvetlenül a halál után

Halott ember, akinek habzik a szája

Holttest, közvetlenül oszlás előtt

A halált követően a szemek belilulnak

Tűzvészben meghalt emberi test

Emberi arc, amit a sírban megettek a férgek

**Akárhol is vagytok beér titeket a halál, legyenek
akár szilárd tornyokban...” (Korán, 4:78)**

valószínűséggel eszükbe sem jut, hogy egyik nap még élnek, másnap pedig mindenki halálhírüket olvassa az újságban.

Meglepő, de Ön talán még ezen sorok elolvasása után sem lát sok esélyt arra, hogy nagyon rövid időn belül meghalhat. Még sok tennivalója, befejezetlen ügyei vannak s azt gondolja, korai lenne még az Ön halála. Ez csupán kibúvó, Isten azonban hírül adta, hogy az ilyen ürügy mit sem számít:

“Mondd: ‘Nem fog használni nektek a futás! Ha [most] megmenekültök is a haláltól, vagy a megöletéstől, csak rövid ideig élhetitek világotokat.’” (Korán, 33:16)

Az embernek tudnia kell, hogy “nincstelenül” érkezett erre a világra, és “nincstelenül” is távozik belőle. Ám közvetlenül születése után, tudatlanul birtokba veszi a kegyet, mely szükségletei kielégítésére felkínáltatik, s életének céljává teszi, hogy megtartsa azt. Pedig halála után senki sem viheti magával javait, földjét, vagy bármit, ami az övé volt. A testet végül egy pár méteres rongyba burkolják és eltemetik. Az ember “nincstelenül” érkezik ebbe a rövid világba, és “nincstelenül” távozik belőle.

Az egyetlen dolog, ami elkíséri őt a túlvilágra, az Istenben való hite vagy a hitetlensége.

AZ EVILÁGI ÉLET ÉKESSEGEI

Van néhány dolog, amit az emberek célul tűznek ki maguk elé és egész életükben azon igyekeznek, hogy elérjék őket. Ilyen a vagyon, az anyagi javak, a tekintély, a házasság vagy a gyermek. Ezek az anyagi illetve szellemi kincsek sok ember számára állandó értékek. Az emberek minden terve, minden igyekezete ezekre az értékekre irányul. S bár tudják, hogy mindegyik ideiglenes, tudják, hogy a világon minden elveszti az értékét, elavul, semmivé lesz, mégsem tudják visszatartani magukat attól, hogy szenvedélyesen kötődjenek hozzájuk. A dolgok elmúlnak, a földek nem adhatják mindig ugyanazt az áldást, férjeik és feleségeik, akiket oly nagyra becsülnek, egy napon megöregszenek, elveszítik szépségüket. És ami a legfontosabb, egyszer minden ember kénytelen lesz elválni ettől a világtól és maga mögött hagyni mindazt, amije volt. Az emberek tudják ezt, mégsem csillapodik szenvedélyes mohóságuk.

Ezek az emberek majd csak haláluk után értik meg, hogy egész életükben “fel akartak mutatni” valamit, csakis ezzel töltötték idejüket. Becsapta őket az evilág magával ragadó ékessége, és mindennek nagyobb jelentőséget tulajdonítottak, mint amit megérdemel. Látni fogják azt is, hogy ezen a világon csupán annyit kellett volna tenniük, hogy Istent szolgálják, Aki Ura mindannak, amiről ők azt hitték, az övék, holott semmiféle jogot nem formálhattak volna rájuk.

A “szenvedélyes kötődés”, mely az embereket fogva tartja, ekképpen szerepel a Koránban:

“Az emberek számára tetszetőssé tétetett, hogy szeressék [mindazt, amire] vágynak: az asszonyokat, a gyermekeket, a bőséges arany és ezüst vagyont, a szép és nemes lovakat, a jószágokat, és a szántóföldet. Ezek az evilági élethez szükséges javak, de Allahnál van a legszebb hely, ahová az ember majd visszatér!” (Korán, 3:14)

A vagyon, a házastársak, a fiúgyermek, a kereskedés és az ehhez

hasonló értékek teljes mértékben lefoglalják az embert, ha közben elfelejtí Isten és csakis ezeknek a dolgoknak él. Ha viszont képes lenne felmérni Isten erejét és nagyságát, úgy, ahogyan kell, észrevenné, hogy minden, ami ehhez a világhoz tartozik, csupán eszköz, mellyel az illető próbára van téve. Arra is rájönne, hogy az egyetlen dolog, amit tennie kellene az, hogy Isten szolgálja, Aki mindezzel ellátta őt és Neki kellene hálát adnia. Akinek azonban nincsen szilárd hite, azt elvakítja az evilághoz való ragaszkodás. Minden értékével együtt felnagyítja szemében ezt a világot, mely rendkívül hiányos és tökéletlen.

Meglepő, hogy az emberek megelégednek ezzel a világgal, amikor Isten sokkal jobbat ígért nekik a túlvilágon. Isten megparancsolta az embernek, hogy csakis Őt szolgálja, csakis az Ő tetszését keresse és akkor elérheti a túlvilági szépségeket, az ember azonban hátat fordít és megelégszik az evilági étellel. Pedig ha valaki egyáltalán nem is vallásos, egyáltalán nem hisz, legalább a halálból való feltámadás “lehetősége” ésszerűbb viselkedésre kellene, hogy sarkallja őt.

A hívők tudatában vannak annak, hogy ez nem egy “lehetőség”, hanem bizonyos igazság. S mivel tudatára ébredtek ennek, egész életükben azon igyekeznek, hogy eltávolodjanak a Pokol büntetésétől, és közeledjenek a Paradicsom felé. Hiszen tudják, akinek abban merül ki az élete, hogy evilági hasznát és élvezetét lesse, annak túlvilági helyzete, csalódása nagyon fájdalmas lesz. Az evilágon felhalmozott javak, az összegyűjtögetett arany vagy a pénz a bankban, az ember házai, telkei, autói nem lesznek elegendők ahhoz, hogy ő a túlvilágon megmeneküljön. A családjá, amelyben annyira bízik, a legjobb barátai nem lesznek majd mellette, hogy megvédelmezzék, sőt, hátat fordítanak majd neki. Mindezek ellenére az emberek nagy része nem lát más alternatívát az életére nézve, vakon kötődik hozzá, és megfedkezik a túlvilágról. Ezt a tényt a Korán így szögezi le:

“Eltereli a figyelmeteket a gyarapodás, amíg meg nem látogatjátok a temetőket (vagyis a halálotokig).” (Korán, 102:1-2)

A “csábítás”, amiről ezidáig szóltunk, természetesen az evilág próbatételének titka. Isten nagyon szépnek és vonzóknak teremtett minden lehetőséget, amit ezen a világon az embernek felkínál. Ugyanakkor annyira törekeny, múlandó és rövid életű minden. Mégpedig azért, hogy az ember tudjon hasonlítani, össze tudja vetni a dolgokat. A titok nyitja itt van. Az evilági élet valóban Isten dicsőségének megfelelő, nagyon szép, nagyon színes

és fényűző. Valóban áldás benne élni, élvezni és természetesen az ember kéri is az evilági jót Istentől. Sohasem fontosabb azonban az ember számára Isten tetszésénél és a túlvilágnál. Ezért aztán az embernek soha, ezen áldások élvezete közben sem szabad megfeledkeznie arról, mi is az ő valódi célja. Isten a Koránban figyelmeztette erre az embereket:

Az igazi gazdagság ezen a világon van?

Egyesek azt hiszik, ha akarják és megdolgoznak érte, evilági életük tökéletes lehet, és valóban megnyugvást hozhat a számukra. Úgy gondolják, ehhez elegendő, ha az ember a megfelelő anyagi háttérrel rendelkezik. Ezáltal boldogabb családi életük lehet, az emberek jobban tisztelik őket, és boldogan fognak élni. Aki azonban egész életét arra áldozza, hogy ezt elérje illetve fenntartsa, az valójában nagyot hibázik. Hiszen életét kizárólag az evilági boldogulás és nyugalom reményében tölti, és teljesen megfeledkezik arról, hogy az igazi és örökkévaló élet a túlvilági élet. Legfőbb feladata Isten szolgálata lenne, ehelyett félrevezeti őt ez a világ. Hálát kellene, hogy adjon Istennek, Aki megteremtette őt és megadta néki mindezt a gazdagságot, ő azonban megfeledkezik Istentől és élete kimerül abban, hogy szüntelenül csak az emberek tetszését keresse.

Pedig Isten hírül adta a Koránban, hogy az evilág értékei múlandóak, nem fontosak és félrevezetik az embereket:

“Tudnotok kell, hogy az evilági élet csak játék, mulatozás, sallang, kérkedés egymás között és (vetélkedés) a javak és a gyermekek gyarapításában. Olyan ez, mint a záporosó, melynek áldása tetszik a hitetleneknek. Majd elszárad, és látod, hogy elsárgul. Aztán száraz kóró lesz. A túlvilágon azonban a (hitetleneknek) szörnyű büntetés, (a hívőknek pedig) megbocsátás és (Allah) tetszése lesz az osztályrészük. Az evilági élet csupán csalóka holmi.” (Korán, 57:20)

Nagyon sok ember hibája az, hogy a túlvilágot nagyon távolinak látja vagy egyáltalán nem hisz benne, ezért az evilági élet fontosabb a számára. Az ilyen ember azt hiszi, gazdagsága, melyre szert tett, soha nem múlik el. Az emberek, büszkeségük folytán nem átallanak hátat fordítani Istennek és az Ő

ígéretének. Az ilyenekről és az ő végükről Isten így szól a Koránban:

“Akik nem félnek attól, hogy találkoznak [majdan] Velünk, elégedettek az evilági élettel, megnyugszanak abban és akik ügyet sem vetnek a Mi jeleinkre, azoknak a [Pokol] tüze lesz a lakhelyük [fizetségül] azért, amit szereztek.” (Korán, 10:7-8)

A történelem folyamán láthattunk erre példát. Királyok, vezérek, fáraók sokasága hitte azt, hogy a megszerzett gazdagság halhatatlanná teszi őt. Sőt, vagyonuk egy részét maguk mellé temették a sírba. Nem is gondolták, hogy lehet valami, ami értékesebb a vagyonnál. A többiek, akik ezt látták, azt hitték, ez a helyes út, és azt gondolták, mindez hasznára is válik ezeknek az emberek. Jóllehet, az ő végső sorsuk, bár úgy tűnt, nyugodtan élük világukat, közel sem akképpen alakult, ahogyan remélték. Isten, a Koránban ezt mondja róluk:

“Vajon úgy gondolják, hogy ha bőségesen ellátjuk őket gazdagsággal és fiúgyermekkel, sietve buzgólkodunk abban, hogy jót tegyünk nekik? Nem! De ők nem tudják.” (Korán, 23:55-56)

“Ne ejtsenek bámulatba téged az ő javaik és a gyermekeik. Allah éppen ezekkel akarja őket megbüntetni az evilági életben és [azzal], hogy úgy szálljon el a lelkük, hogy hitetlenségükben [megátalkodnak].” (Korán, 9:55)

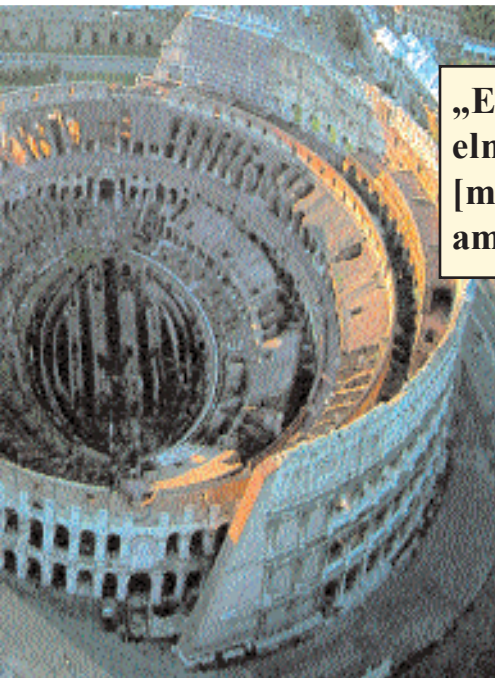
Ezek az emberek elfelejtettek valamit, amit soha nem szabadott volna: minden gazdagság és minden, aminek “értéket” tulajdonítanak, kizárólag Istené. Isten mindenképpen jogos Tulajdonosa és részt ad tulajdonából annak, akinek akar, olyan mértékben, amilyenben akar. Cserébe azt kívánja meg az emberektől, hogy hálát adjanak Neki és úgy szolgálják Őt, ahogyan kell. Azt, akinek Isten gazdagságot adott, senki sem rövidítheti meg vagyonában, csak Isten, és ugyanígy, ha Isten elveszi az illetőtől azt, ami a birtokában van, senki sem segíthet rajta. Ez mind része annak a próbaközegnek, amit Isten az evilágra teremtett. A hívő, akinek elméje és tudata nyitott, tudja ezt. Aki pedig megfedkezik Teremtőjéről Istenről, és arról, hogy számot fog adni Neki, teljesen közömbös ezek iránt:

Ezen a képen egy fellegvár rekonstruált rajza látható Hondurasban, Maja városában. Lent pedig az egykor óriási fényűzést látott akropolisz, mai állapotában. Ebben a világban nem lehet olyan gazdagságra, fényűzésre szert tenni, ami el ne múltna, ez nyilvánvaló.

„Ez a városok történeteikhez tartozik: elmondjuk neked. Egyesek közülük [még] állnak, mások [olyanok, mint amelyeket] learattak.” (Korán, 11:100)

Ezen a képen Róma városának jelképe látható. Az egykori fényűző város helyén ma már más épületeket emeltek. A Kolosszeum (kis kép) a mai napig fennmaradt, állapota azonban elég rossz. Az embereknek pedig, akik egykor fényűző életet éltek, nyomuk sincsen.

“Allah bőkezűen gondoskodik akiről akar, és szűkmarkúan mér [másoknak]. És ők örvendeznek az evilági életnek. Az evilági élet a túlvilági élethez képest [csupán rövid] élvezet.” (Korán, 13:26)

A gazdagság és a tekintély ezen a világon valóban olyan fontos?

Sok ember azt hiszi, ha ezen a világon életét úgy rendezi be, hogy nem szenved hiányt semmiben, akkor tökéletes lesz az élete. Megszerzi azt a gazdagságot, amiről álmodik és boldog lesz, tekintélyre tesz szert, ahogy szeretne volna, s ez az állapot majd haláláig elkíséri. Jóllehet, egy olyan embernek, aki megfelekedezett Istenről és a túlvilágról, soha nem lehet olyan élete, amilyenről álmodik, amilyet szeretne. Mert amint elért valamit, rájön, hogy még jobb,

még több kell. Lesz pénze, de nem elég, azért dolgozik, hogy még több legyen. Lesz háza, de nem tetszik neki, biztos, hogy lát olyan házat, ami jobban elnyeri tetszését, és azon fog igyekezni, hogy azt megszerezze. S mivel ízlése minden évben változik, lakása és ruházata sem tetszik neki, egyfolytában szebb bútorokról, szebb ruhákról álmodik. A következő ája teljesen egyértelműen világít rá az ilyen ember lelkiállapotára:

“Hagyj Engem azzal, akit önmagában teremtettem, neki bőséges vagyont adtam, s [vele állandóan jelenlévő fiaikat]. Bizony könnyűvé tettem [az életét], mindezek után mohón akarja, hogy még többet adjak.” (Korán, 74:11-15)

Egy tudatos embernek a következőn kell elgondolkodnia: az az ember, akinek a legtöbb háza van, a legdrágább autókat vásárolja meg, a legtöbb ruhája van, egyszóval a leggazdagabb, csak korlátozott mennyiségű házban tud lakni, csak korlátozott mennyiségű autót használ, csak korlátozott mennyiségű ételt eszik meg, csak korlátozott számú ágyba fekszik le aludni és csak korlátozott mennyiségű ruhát hord. Az az ember, aki a világ legnagyobb palotájában lakik, vajon hány szobában lakhat egyszerre? Vagy az, akinek a legszebbek a ruhái, vajon hányat tud felvenni belőlük egyszerre? Ha szemügyre vesszük ezeknek az embereknek az életét, azt látjuk, hogy hiába van többszobás villájuk, nem tudnak egyszerre minden helyiséget használni, legfeljebb egyetlen szobában laknak. Még ha ruháik több szekrényt foglalnak is el, egyszerre csupán egyet tudnak magukra öltetni. Isten éléstárából hiába övök több ezer fajta étel, legfeljebb 2-3 tányérral tudnak enni belőle, ha megpróbálnak ennél többet magukba erőltetni, az evés kínszenvedéssé válik számukra...

Ezeket a példákat még sorolhatnánk. A legdöbbenetesebb mégis az, hogy az ember élete, amit arra használna, hogy élvezze javait és gazdagságát, korlátozott időtartamú. Mindenki gyorsan halad az elkerülhetetlen vég felé. Néhány ember azonban nem veszi észre ezt az igazságot, és ahogyan az ája mondja a Koránban, azt hiszi, **“hogy a vagyona örökéletűvé teszi!”** (Korán, 104:3). Olyan elszántan hiszik ezt az ostobaságot, hogy még a túlvilágon, Isten Színe előtt, a büntetést látva is javaik felajánlásával próbálkoznak, ezt kínálnák fel maguk helyett váltságdíjként, csak hogy megmeneküljenek, de persze akkor már késő lesz és semmi sem fogadtatik el tőlük abból, amit adnának.

“[pedig] látják egymást. A gaztevő azt szeretné, ha kiválthatná magát a kínzás alól e napon a gyermekeivel, a feleségével, a testvérével, s a nemzetségével, amely menedéket adott neki, s mindenkivel, ki a földön van, hogy ezáltal megmeneküljön. De nem! Ez bizony a *Ladza* (lobogó tűz).” (Korán, 70:11-15)

Azok, akik tudják, minden gazdagság Istené, és az evilági javak, az evilági tekintély itt marad majd, soha nem futnak az evilági javak után. Ezek az emberek nem kényelmesednek el attól, hogy gazdagok, nem felejtik el Urunkat, Istent, minden áldásért hálát adnak és tovább dolgoznak, megelégedve azzal, amit kapnak. Hiszen Isten megígérte azoknak, akik nem kötik magukat szenvedélyesen ehhez a világhoz, hogy tisztességes és nyugodt életük lesz. Ezek az emberek, akik felmérték Istent a megfelelő mértékkel és Benne bíznak, tudják, hogy ez a világ elmúlik. A javak és a pozíció ezen a világon csupán rövid ideig párosul haszonnal, és a túlvilági örök élethez képest nagyon csekély az értékük. Az ilyen ember vagyonos lesz, ám vagyonát nem arra használja fel, hogy igazságtalan legyen és elnyomja általa az embereket. A gazdagság nem köti őt még jobban ehhez a világhoz, ellenkezőleg, Istenhez való közelségét és háláját növeli. Senkit sem sért meg a jogaiban, megpróbál mindig jót cselekedni azzal, amit Isten juttatott a számára. Tudja, hogy a tekintély és az igazi dicsőség Istennél van, ezért nem azzal van elfoglalva, hogy az evilági gazdagság után fusson. Magasztos erkölcsöt követ, mely a túlvilágon a valódi gazdagságot fogja elhozni a számára, és eszerint él. Ezen a téren a legszebb példa számunkra Salamon viselkedése. Salamon nagyon gazdag volt, és hogy ezt a gazdagságot milyen céllal kívánta, azt világosan elárulják szavai: **“...én jobban szerettem (valaha) a jók élvezetét az Uramra való megemlékezésnél, mígnem azok letűntek a lepel mögé.”** (Korán, 38:32)

Akik a dolgokat nem így látják, azok nem gondolnak arra, hogy annak, amit az evilágon megszereznek, nincsen értelme, hogy mindez csupán csekély haszonnal jár a számukra és, ami a legfontosabb, ezt is legfeljebb 60-70 évig tudják használni. Elfelejtik, hogy egy nap a sírba teszik őket, ők pedig az evilágon fogják hagyni javaikat, gyermekeiket, házaikat, autóikat, minden vagyonukat. Életük véget nem érő vágyódással telik el, olyan gazdagság után, amit soha nem fognak tudni elérni.

Jóllehet, az, aki megfélemedkezik Istenről, az ember Teremtőjéről, és helyette vagyonában bíz, ezen a világon is csalódott lesz és a túlvilágon is:

“Bizony, akik hitetlenek, azokon Allahhal szemben nem segít semmit sem a vagyonuk, sem pedig a gyermekeik. Ők (a hitetlenek) a Pokol Tűzét táplálják tűzifa gyanánt.” (Korán, 3:10)

Aki “vagyon gyűjt, és újra meg újra megszámolja”, az a Korán szerint a következő helyzetben van:

**“aki vagyont gyűjt, és számon tartja azt,
s azt hiszi, hogy a vagyona örökéletűvé teszi!**

De nem! Bizony, a *Hutamába* lesz belévetve.

S honnan tudhatnád, mi a *Hutama*?

Allah meggyújtott tüze,

amely a szívekig hatol,

körülöttük összezárul, meggyújtott oszlopokként.” (Korán, 104:2-9)

Az igazi gazdagság a hívőké, akik hisznek Istenben és nem tulajdonítanak a kelleténél nagyobb jelentőséget az evilág múlandó ékességeinek, tudják, hogy minden csakis Istentől származik. Ők az igazi gazdagok, akik a rövid evilági élet helyett a túlvilági életet választották, melyről Isten hírül adta, hogy örökkön örökké fog tartani. A hívő egyébként is a leghasznosabban kereskedett, amikor az evilág helyett a túlvilágot vásárolta meg, nem olyan gazdagságot választott, ami múlandó, hanem olyat, ami örökkévaló. A Koránban ez az igazság így szerepel:

“Allah megvásárolta a hívőktől az ő személyüket és javaikat, mivel övék lesz [majdan] a Paradicsom. Harcolniok kell hát Allah útján, és ölnek és megöletnek. Ígéret [ez], amely Őt terheli [s amely] igazság gyanánt [hirdettetett ki] a Tórában és az Evangéliumban és a Koránban. És ki az, aki Allahnál jobban betartja a megállapodást? Örvendjetez hát a vásárnak, amelyet vele kötöttetek! Nagy diadal az!” (Korán, 9:111)

Aki figyelmen kívül hagyja ezeket az igazságokat, és megrögzötten az evilághoz köti magát, az majd akkor látja világosan, kinek nagyobb a nyeresége, amikor a túlvilággal lesz találkozása.

A házasság

Az egyik legfontosabb dolog, ami az evilági élethez köti az embert, a házasság.

Egy jó házasság, minden fiatal nő és férfi legfontosabb céljainak egyike. Ezért az emberek már zsenge koruktól fogva “egy jó házastársra” vadásznak. Ez egy nagyon is természetes vágy, a hiba az, hogy a tudatlan társadalomban a férfi-nő kapcsolat nagyon romlott alapokon nyugszik. Az effajta együttlét általános szabályai a romantika, az érzelmesség és a kölcsönös érdekek. Főleg a nőkre jellemző, hogy “gazdag férjre” várnak, aki majd biztosítja számukra a nyugodt életet. Ilyen alapon egy fiatal hölgy képes úgy házasságot kötni, hogy egyáltalán nem is tetszik neki választottja. Az is előfordul, hogy egy férfi kizárólag szépsége miatt választ egy nőt.

Van azonban egy sarkalatos pont, amit a tudatlan társadalom tagjai szem elől tévesztenek: az említett anyagi dolgok mindegyike elveszhet egyetlen pillanat alatt. Isten bármikor elveheti az ember összes vagyonát, ha úgy akarja. Az ember fizikai tulajdonságai is rövid időn belül megváltoznak. A házastársak, előbb vagy utóbb megöregszenek, végérvényesen elveszítik egészségüket, erejüket és szépségüket. Nem is kell az évek múlására vagy az öregedésre várni. Az ember hirtelen balesetet szenvedhet, lerokkanhat, megbénulhat, halálos beteg lehet. Ilyenkor mi történik ezzel a rendszerrel, mely az anyagi haszonra épül? Az a férfi például, aki azért vesz el egy nőt, mert szép az arca, vajon mit fog tenni, ha a hölgy egy balesetben elveszíti szépségét, vagy megöregszik és csupa ránc lesz? Nyilvánvalóan megérti, hogy házasságát, melyet élete egyik fő céljának tekintett, bizony nagyon rosszul alapozta meg.

Arra szeretnénk rávilágítani, hogy egy házasság csakis akkor nyugszik biztos alapokon, ha Isten megelégedéséért, az Ő parancsainak fényében köttetett. Az ezzel ellenkező próbálkozások nem hoznak boldogságot sem ezen a világon, sem a következőn. Az ember, a túlvilágon bizonyos lesz majd afelől, hogy a rendszer, amelyért egész életét feláldozta, s amelyhez terveit igazította, üres és múlandó. Ekkor persze már nagyon késő lesz. A társat, akit az evilági életben a legközelebbi barátának hitt, a túlvilágon már látni sem akarja, sőt, felajánlaná őt váltságdíjként, hogy a büntetéstől megmenekülhessen. Isten, ekképpen adja hírül, hogyan viselkednek majd az emberek az Ítélet Napján:

“[pedig] látják egymást. A gaztevő azt szeretné, ha kiválthatná magát a kínzás alól e napon a gyermekeivel, a feleségével, a testvérével, s a nemzetségével, amely menedéket adott neki, s mindenkivel, ki a földön van, hogy ezáltal megmeneküljön. De nem! Ez bizony a *Ladza* (lobogó tűz).” (Korán, 70:11-13)

Ahogyan az ájából látjuk, az Ítélet Napján a hitetlenek számára nincs többé értéke férjnek, feleségnek, barátnak vagy testvérnek. Egymást kínálják fel váltságdíjként, s kölcsönösen átkozódnak, amiért ezen a világon nem akadályozták meg egymás rossz tetteit, ehelyett a Pokol felé hívták egymást. Nagy kárt okoznak nekik a túlvilágon azok, akikkel a múlandó evilági életben, Isten tetszésén kívül más okokból együtt voltak. A Koránban van egy példa erre, méghozzá Abu Lahab és feleségének esete, akiket együtt dobtak a Pokolba:

“Pusztuljon el *Abú Leheb* mindkét keze, és pusztuljon el (ő maga is)!

Nem fog használni neki sem a vagyona, sem [mindaz], amit szerzett.

Majd lángoló tűzben fog égni, és a felesége is, a tűzifát hordó, [kinek] nyakában pálmrost kötél lesz.” (Korán, 111:1-5)

Az a szeretet és együttlét, amivel Isten elégedett, egész más alapokon nyugszik. Gazdagság, hírnév, szépség nem befolyásolja ezt az együttlétet. Az őszinte hívők számára, akik tudják, hogy ez a világ egy átmeneti lakhely, az igazán mérvadó az Istenfélelem. Amilyen erős egy ember Isten iránti szeretete, ragaszkodása, Tőle való óvakodása, vagyis amekkora az istenféleme, annak megfelelő a házastárs iránt érzett szeretete is. Ráadásul egy olyan házasság, amellyel a felek Isten elégedettségét keresik, nagyon nyugodt és biztonságos lesz. Isten, a Koránban így szól az ilyen a házasságról:

“S az Ő bizonyágaiból való, hogy megteremtette néktek magatokból a hitvest, hogy megpihenjetez benne, s megtevé köztetek a szeretetet, a kegyelmet. Lám! Ezekben hát a bizonyságok a népek, kik gondolkodnak.” (Korán, 30:21)

A hívők, akik istenfélelmük miatt ezen a világon ragaszkodtak egymáshoz, a túlvilágon is haszonra tesznek szert. Mivel egész életükben a jóra intették, a szépre és a Paradicsom felé hívták egymást, a túlvilágon is a legközelebbi barátai lesznek egymásnak. Isten, a hívő férfiak és hívő nők helyzetéről így szól:

“A hívők, férfiak és nők, egymás oltalmazói. Elrendelik az illót, s véget vetnek a csalártnak, megtartják az imát, kötelező alamizsnát adnak, engedelmeskednek Allahnak, s az Ő Hírnökének. Hát ezeknek megkegyelmez Allah. Lám! Allah a Nagyszerű, a Bölcs.” (Korán, 9:71)

A gyerekek

Az emberi lélek nemcsak a javakra, a jólétre, gazdagságra vágyik határtalanul, de arra is, hogy gyermekei legyenek, akik folytatják nemzetségét, miután ő már nem lesz. A Korán hírül adja, hogy amennyiben ez a szenvedély nem Isten tetszésének elnyerésén alapul, elvonja az embert attól, hogy megemlékezzen Istenről, sőt, ami a legfontosabb, eltévelyíti, a társításig viszi az embert. Az ember a gyermekeivel is próbára tétetik, akiket Isten adott neki. Isten figyeli őt, hogy vajon viselkedése Istennek tetsző-e vagy sem. Ezt a következő ája világosan kimondja: **“Hanem vagyontok, s gyermekeitek (csupán) kísértés. S Allah! Nála a hatalmas bér.”** (Korán, 64:15)

A kísértés, próbatétel szó használata ebben az ájában figyelemfelkeltő. Egyesek a gyermekvállalás gondolatát, mely az evilági élet ékessége, életük egyik legfőbb céljának tekintik. Isten, a Koránban arról szól, hogy a gyermekek óriási kísértés az ember számára; hangsúlyozza, hogy gyermeket csakis Isten megelégedéséért kell vállalni, ellenkező esetben rejtett társításhoz vezetheti az embert. A Korán ekképpen szól azokról a családokról, akiknek Isten gyermeket adott, ám ők Istenről megfélelkezve, a gyermeket tették meg “életcéljuknak”, s ezáltal társítanak Istenhez:

“Ő az, Aki egyetlen személyből teremtett benneteket és akiből létrehozta a párját, hogy nála lakozzék. Miután véle hált, az [asszony] könnyű teherrel teherbe esett. És így tartott nála egy ideig. Amikor aztán elnehezedett, mindketten Allahhoz, az ő Urukhoz fohászkoztak: ‘Ha egészséges [fiúgyermeket] adsz nekünk, bizony, hálásak leszünk a hálásak között!’ Azonban miután egészséges [fiúgyermeket] adott nékik, társakat tulajdonítottak Néki abban, amit adott.

Mennyire fölötte áll Allah annak, amit társítanak Mellé! Vajon olyasmiket akarnak társítani [Mellé], amik nem teremtenek semmit, hanem ők maguk teremtmények?” (Korán, 7:189-191)

A gyermekvállalás csak akkor helyes, ha az ember Isten tetszését keresi vele. Ha megnézzük a Koránban előforduló történeteket, világosan látjuk, hogy a próféták kizárólag Isten tetszését tartották szem előtt, amikor gyermekáldásért fohászkoztak:

“(Említsd meg azt,) amikor Imrán felesége azt mondta: ‘Uram! Felajánlom Neked azt, ami a méhemben van, csupán a Te szolgálatodra! Fogadd el tőlem! Te vagy a mindent Halló, a mindent Tudó.’” (Korán, 3:35)

Ábrahám próféta pedig ekképpen fohászzkodott:

“Urunk! Tegyéél minket megbékélőkké Tebenned, s utódainkból Tebenned megbékélt nemzetet. Láttasd vélünk, hogyan imádjunk, s engesztelődj meg ránk. Íme! Te s csak Te vagy a Megenyhülő, a Könyörületes.” (Korán, 2:128)

Ha az ember úgy lesz szülő, ahogyan a fenti áják példázzák, az kétségtelenül jó dolog. Ha az ember felnevel egy hívőt, akivel Isten elégedett, s aki a Korán erkölcsét követi, az istenszolgálatnak minősülhet. Ha azonban szándéka más, akkor az ember ezen a világon is és a túlvilágon is szándékának szerencsétlen következményeivel szembesülhet. Ha a gyermeket, akit Isten adott neki, nem reábízott ajándéknak tekinti, hanem saját magához tartozónak és eszköznek abban, hogy környezetében dicsekedve büszkélkedjen, letér a helyes útról.

Ennek túlvilági fizetsége pedig a pusztulás. Az Utolsó Napon elfelejti az ember a gyermekét, akit ezen a világon legnagyobb támogatójának vélt; sőt, ahogyan házasársát, családját, testvérét odaadná váltságdíjként, úgy gyermekét is, remélve, hogy megmenekülhet a büntetéstől. Azon a napon azonban nincs menekvés a kíntól.

A tudatlan társadalom tagjainak a gyermek nemcsak a túlvilágon okoz gondot, hanem már ezen a világon is sok vele a probléma. Először is egy gyermek, születésétől fogva sok időt elvesz egy családtól és nagy nehézségek árán nő fel. Az anya már a várandósság idején érzi ezt a nehézséget. Kénytelen mindenét a testében hordott gyermeknek megfelelő módon rendezni. Ügyelnie kell étkezésére, a folyadékbevitelre és mozdulataira. Főként a várandósság utolsó hónapjaiban, már nem képes rendesen mozogni. Ráadásul a gyermek, születése után is, tehát amikor már az anyától független, elfoglaltság az ember számára. Az anya, mintha csak oda lenne szögezve valahová, a gyerek nélkül lépni sem tud. Mialatt azt várja, hogy csemetéje felnőjön, észre sem veszi, hogy saját évei milyen gyorsan eljárnak felette. Ezek a megpróbáltatások istenszolgálat tekintetében nagy jutalmat érdemelnek, ha az ember Isten elégedettségének elnyeréséért türelmesen viseli őket.

Ám egy olyan ember számára, aki a tudatlanság kulturájában él, mindez céltalan nehézség.

A tudatlan világ számára a legnagyobb csalódás az, amikor a gyerekek felnőnek. Egy olyan gyerek, akit nem Isten parancsainak fényében, nem az Ő általa elrendelt erkölcsre nevelnek, természetsszerűleg a tudatlan világ romlott erkölcsével azonosul. Ennek eredményeképpen pedig olyan emberré válhat, aki szüleivel szemben lázadó és megbízhatatlan. A szülők a jövő egyfajta garanciájának tekintették gyermekeiket, akik majd idős korukban legfőbb támaszuk lesznek. De sajnos egy olyan emberben, aki romlott erkölcsben nevelkedik, gyakorta nyomát sem látni effajta figyelmességnek. Saját érdekei, saját vágyai után szalad, szüleinek vele kapcsolatos tervét pedig csak akkor valósítja meg, ha ez nem ellenkezik az ő érdekeivel. Sőt, nem kevészer szembesülünk azzal, hogy a gyerekek szüleiket idősek otthonába helyezik és magukra hagyják őket.

Jóllehet, az a gyermek, aki a Korán tanításai szerint nőtt fel, merőben másképpen viselkedik. A Korán beszél a szülői erőfeszítésről, a szülők iránti tiszteletről és arról, hogy miután ők éltes korba jutottak, nem szabad megbántani őket:

“S elrendelé a te Urad, hogy csak Őt imádjátok, s a szülőkkel jók legyetek. S midőn eléri egyiküket, vagy mindkettőt nálad az öregség, hát ne mondd nekik: Pfu! S ne taszítsd ki őket, hanem mondj nekik nemes mondást. S ereszd le nekik a meghódolás szárnyát kegyelemből, s mondd: ‘Uram! Kegyelmezz meg mindkettejüknek, ahogy ők engem kicsin neveltek.’” (Korán, 17:23-24)

Ahogy az ájából látszik, egy ember felnevelése, úgy, hogy közben túlvilági sorsát tartjuk szem előtt, nagyon nemes feladat. Ha azonban a gyermeket úgy nevelik s készítik fel, hogy közben az evilágot s annak múlandó nyereségét tartják szem előtt, akkor ez olyan munka lesz, ami átmeneti, megnyugvást nem hozó és eredmény nélküli – mint minden, ami erre a világra irányul. Ha Isten megelégedését remélve nevelünk fel egy gyermeket, ám a gyermek nem azonosul a hívő erkölccsel, akkor sem veszett oda semmi. Hiszen minden ember oltalmazója Isten, s ha az ember úgy nevelt valakit, hogy Istent elégedetté tegye, a többit pedig Istenre hagyta, immáron olyan jutalomra tett szert, mely sosem vétetik el tőle.

Ha valaki az evilágnak nevel gyermeket, az nem fogja megtalálni gyermekében azt, amit szeretett volna, és emellett a túlvilágon sem használ gyermekének, ahogyan gyermeke sem használ neki. A Korán erről ekképpen szól:

“Amikor eljön a *Szákkha* (Rettenetes Kiáltás, az Ítélet Napja), azon a napon az ember elmenekül testvérétől, s anyjától és apjától, s feleségétől és gyermekeitől. Minden embernek közülük azon a napon meglesz a dolga, amely elfoglalja őt.” (Korán, 80:33-37)

Könyvünk elején már szó volt arról, hogy az ember kizárólag azért teremtett, hogy Istent szolgálja. Evilági élete során minden, amivel szembesül, minden ékesség csupán próbatétel. Az ember próbára tétetik általuk, hogy valóban csakis Istent szolgálja-e. Isten figyeli őt, hogy valóban az Ő tetszésének megfelelően él-e. Az ember, miután meghalt, evilági istenszolgálati vagy tagadása szerint kerül elszámoltatásra, és tettei alapján vagy a Paradicsomba jut, vagy Isten örökké tartó büntetésének helye, a Pokol lesz a fizetsége. Ezért aztán az evilág díszeinek, amik megszedítik az embert, nincsen semmi értékük Isten Színe előtt. Ami az embert közelebb viszi Istenhez, és megmenti őt a túlvilágon a Pokol örökké tartó büntetésétől, az nem a vagyona és a gyermekei, hanem istenfélelme és hite. Az áják ezt nagyon világosan kimondják:

“S nem vagyonotok az, sem fiaitok, mi közel hoz titeket Hozzánk, hanem ki hisz, s jókat cselekszik (kerül közel). Hát ezek számára a viszonzás kétszeres azért mit tettek, s ők az (égi) szálláshelyen biztonságban vannak.” (Korán, 34:37)

“Bizony a hitetleneken semmit sem segítenek javaik, sem a gyermekeik, Allah [büntetésével] szemben. Ők a Tűz lakói lesznek, örökké ott időznek majd.” (Korán, 3:116)

“Vagyonuk; s fiaik nem segítenek rajtuk Allah ellenében semmit. Ők hát a Pokol tüzének gazdái, ahol ők mindörökkön örökké.” (Korán, 58:17)

KATASZTRÓFÁK

Föld, amelyen élünk, még ha nem is vagyunk tudatában, tele van kívülről és a föld belsejéből leselkedő veszélyekkel. Az égitestek, fekete lyukak, üstökösök csak néhány dolog a külső veszélyek közül. Másrészt, ha a föld mélységeit kutatjuk, sokezer fokos, forró, folyékony tűzgolyót találunk. Még hozzá annyira, hogy nem tévedés, ha azt mondjuk, “lábunk alatt egy kohó forrong”. A Földet egy védőburok, az atmoszféra veszi körül. De emellett, hogy védelmező funkciója van, rendkívül pusztító légköri jelenségeket is produkál: szelet, vihart, tájfun...

Időnként ez a fenyegetés eléri a Földet, és emberéletet, anyagi kárt követelő úgynevezett természeti katasztrófák alakulnak ki, főként földrengések, de emellett vulkánkitörések, áradások, cunamik, hurrikánok, viharok, tűzvészek, egyik pusztítóbb, mint a másik. Közös tulajdonságuk, hogy meglehetősen rövid időn belül elpusztíthatnak egy várost, az ott élő összes embert és minden élőlényt, óriási károkat okozva. A legfontosabb pedig az, hogy az emberek semmit sem tehetnek, hogy megakadályozzák a katasztrófát.

A katasztrófák olyan események, amiket mindenki nagyon jól ismer, de amíg nem találkozunk velük, senki sem akar gondolni rájuk. Az élet a Földön tökéletes egyensúlyban teremtett, a szerencsétlenségek nem pusztítanak nagy területeken. Minden élőlény, így az ember is, speciális védelem alatt áll. Ezzel együtt, Isten időnként megmutatja az embereknek, milyen bizonytalan is tud lenni a hely, ahol élnek. Létrehozza az imént említett katasztrófákat, emlékeztetve az embereket arra, hogy semmiféle uralmuk nincsen a bolygó felett, amin élnek. Megmutatja az embereknek saját gyengeségüket, okot

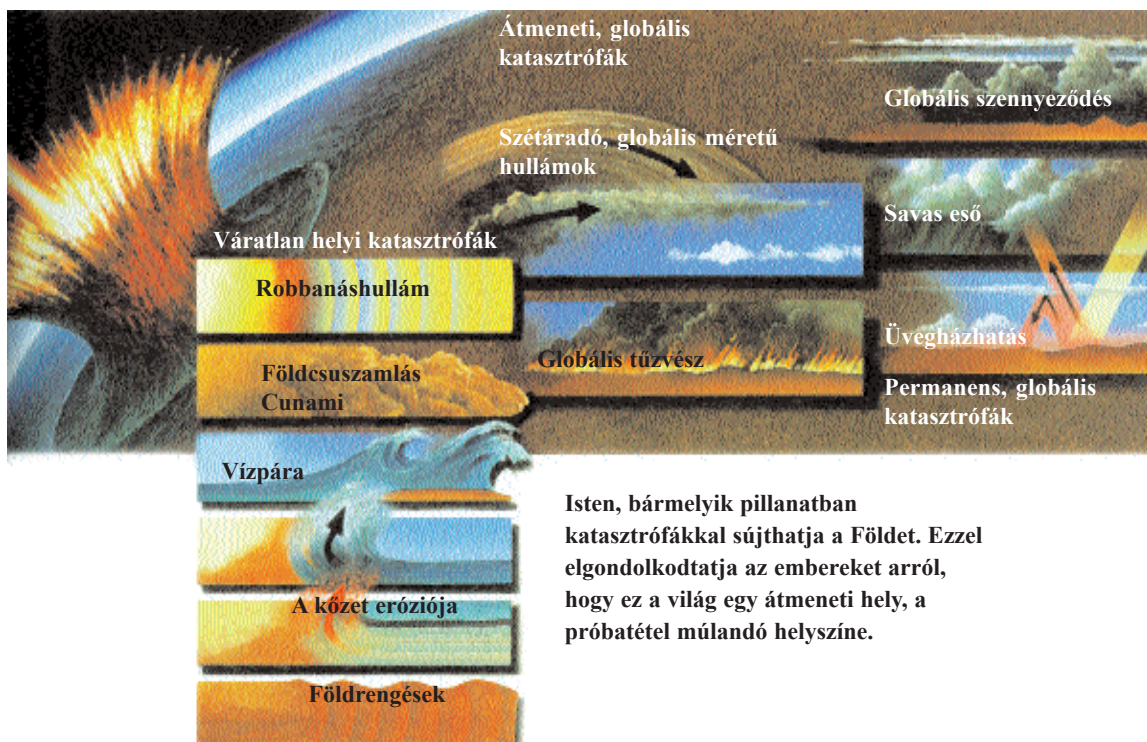
szolgáltatva ezzel nekik, hogy elgondolkodjanak és tanuljanak.

Ahogy az könyvünk elején említettük, ez a világ a próbatétel helyszíne, melyet Isten szándékosan azért teremtett, hogy próbára tegye az embereket, szétválassza egymástól a hívőket és a hitetleneket. Ezt az igazságot Isten az alábbi ájában nyilatkoztatta ki: **“... Ő az, aki hat nap alatt teremtette az eget és a földet, hogy próbára tegyen benneteket, melyikőtök cselekszik a legszebben...”** (Korán, 11:7)

Ez a speciális próbahelyszín a Földön rendkívül precízen, hiánytalanul készült, úgy, hogy minden esemény valamilyen okkal jön létre benne. Minden apróságot az ok-okozat törvénye ural. Így például, azt, hogy az ember járn tud a földön, a gravitációval magyarázzák, az eső a felhőknek és a szélnek köszönhető, és a halálnak, balesetnek vagy betegségnek is valami oka van... Bizony, sorolhatnánk az ehhez hasonló ok-okozati viszonyokat. Itt azonban nem az a fontos, hány ilyen viszony van, hanem az, hogy ez az egész milyen “hiteles” rendszert alkot.

Ennek a rendszernek van egy másik tulajdonsága: minden úgy történik benne, hogy az ember képes felfogni és megérteni azt. Isten, időnként természeti katasztrófákkal inti az embereket. Egy ilyen esemény kapcsán, gondoljunk csak a földrengésekre, nagyon sok ember életét veszítheti vagy megsebesülhet, köztük fiatalok, idősek, férfiak, nők, sőt gyerekek is. Ezek nagyon “természetes” dolgoknak tűnhetnek, és az az ember, aki könnyel viseltetik Isten jeleit illetően, nem veszi észre, hogy ezeket a katasztrófákat Isten meghatározott céllal teremt. Gondoljuk végig, mi lenne, ha nem így történne, ha a földrengésben csak azok sebesülnének vagy halnának meg, akik bűnt követtek el Istennel szemben? A próbatétel közege kétségkívül semmivé válna. Isten azonban nem engedi meg ezt, ahogyan már utaltunk rá, a világ minden eseményét úgy készítette el, hogy az teljesen “természetesnek” tűnjön. Ezek mögött a “természetesnek” tűnő események mögött cél és bölcsesség rejlik, melyet csak Isten tud, és amit csak azok a hívők vesznek észre, akik mélységükben értik meg a dolgokat.

Isten a következő ájában adta hírül, hogy időnként jó és rossz dolgokkal is próbára fogja tenni az embereket: **“Minden lélek megízlelője a halálnak, s Mi megpróbálunk titeket a gonosszal, s a jóval kísértésképpen. S ti Mihozzánk térítették meg.”** (Korán, 21:35) Ha történik valami, az több emberre is hatással van, ez természetesen a próbatétel egyik titka. Nem szabad

Isten, bármelyik pillanatban katasztrófákkal sújthatja a Földet. Ezzel elgondolkodtatja az embereket arról, hogy ez a világ egy átmeneti hely, a próbatétel múlandó helyszíne.

elfelejteni, hogy Isten végtelenül igazságos, és végtelen igazságosságával minden embernek azt adja majd a túlvilágon, amit tettei miatt megérdemel. Ami ezen a világon sújtja az embereket, az csupán próbatétel. Azok is hiánytalanul megkapják fizetségüket, akik túrnek, és azok is, akik észre sem veszik, hogy próbára vannak téve. Azok, akik teljes szívükkel Istenhez kötődnek, s fel tudják mérni az Ő magasztosságát úgy, ahogyan az Hozzá méltó, megértették a világnak ezt a titkát. Ha valami baj éri őket, azonnal Istenhez fordulnak és bűnbocsánatért esedeznek. Hiszen tudják a Koránból, mit ígért meg Isten:

“Bizony, próbára teszünk benneteket valamennyi félelemmel, éhséggel, és a javak, a lelkek és a termések fogyatkozásával. Ám hirdess örömhírt a türelmeseknek! Akik, ha csapás sújtja őket, azt mondják: ‘Mi bizony Allah szolgái vagyunk, és Hozzá fogunk visszatérni!’ Ők az Uruktól való dicséretben és könnyörületben részesülnek, és ők azok akik (Allah útján) vezéreltek.” (Korán, 2:155-157)

Amint azt a fenti ája tanúsítja, az ember akár hisz, akár nem, próbára

tétetik bizonyos dolgokkal. Olykor valamilyen természeti katasztrófával, esetleg egy mindennapos eseménnyel, netán más hiányosságokkal, betegségekkel. Olyan dolgok ezek, amik az evilágon mindenkit elérhetnek. Van, hogy ezek az események csak bizonyos személyekre vannak hatással, és van, hogy egész társadalmakra. Próbára tehetik az embereket anyagilag és lelkiileg egyaránt. Megtörténhet, hogy valaki, aki jólétben, gazdagságban él, hirtelen csődbe megy, valaki, aki feltűnő szépségű, egy baleset következtében felismerhetetlenné válik vagy halálos kór támadja meg. Megeshet, hogy egy hirtelen vihar megrongál egy egész várost. Olyan dolgok ezek, amik bizonyos időközönként meg is történnek és azt bizonyítják, hogy az evilági élet csupán egy "hajszálon" függ.

A fontos az, hogy az emberek tanuljanak ezekből az eseményekből. Hiszen az, hogy Isten anyagi és lelki természetű veszteséggel emlékezteti az embereket, az Ő üzenete számukra, melynek lényege, hogy az emberek visszaforduljanak eltévelyedett útjukról és Isten egyenes útjára lépjenek. Isten megmutatja az embereknek, hogy ezek a katasztrófák, mint minden ezen a világon, valamilyen célt szolgálnak, minden ilyen esemény egy-egy "emlékeztető" az emberek számára. Isten a Koránban ekképpen tudatja velünk, hogy minden esemény az Ő engedelmével történik meg:

“Nem sújt le ártás, csak Allah engedelmével. S ki hiszi Allahot, hát Ő vezeti annak szívét. S Allah a mindenek Tudója.” (Korán, 64:11)

“Egyetlen lélek sem halhat meg, csak Allah elrendelésével, és csak [az előre] megírt időben. Aki az evilági jutalmat akarja, annak abból adunk, aki pedig a túlvilági jutalmat kívánja, annak abból adunk, és meg fogjuk jutalmazni a hálásakat.” (Korán, 3:145)

Mindezen túl, a nehézségekben bölcsesség van, ez pedig a következő: az ember, aki magát erősnek hiszi ezen a világon, egy katasztrófa folytán, mely Isten akaratával hirtelen bekövetkezik, rájön, hogy valójában milyen gyenge. Sem magán, sem a körülötte lévő embereken nem tud segíteni. Minden, Isten kezében van. Nincsen senki Rajta kívül, aki képes lenne ártani vagy használni. Ez a tény ekképpen adatott hírül az embereknek:

“S ha megérint téged Allah a bajjal, hát nem enyhíti azt más, csak Ő. S ha megérint téged a jóval, hát Ő mindenre képes.” (Korán, 6:17)

Ebben a fejezetben részletesen fogjuk ismertetni, milyen hatásokkal

járnak az egyes katasztrófák, melyeket a Földön megtapasztalhatunk. Emlékeztetni szeretnénk az embereket, hogy a világ, melyhez szenvedélyesen kötődnek, nem az a hely, amelyhez elvakultan ragaszkodni kell, és hogy az igazi élet a túlvilági élet. A tények, amiket meg fogunk vizsgálni ugyanakkor rávilágítanak arra, hogy az emberek mennyire kétségbeesnek a katasztrófák bekövetkeztekor illetve utánuk. Ez a kétségbeesés kifejezi azt is, hogy az embernek semmi ereje nincsen Istenhez képest, és Istenen kívül nem létezik barát vagy segítő.

Földrengések

A földrengés az egyik olyan természeti katasztrófa, ami a legtöbb kárt okozza és az embereket a leginkább fenyegeti. Megállapították, hogy a Föld felszínét körülbelül kétpercenként rázza meg egy-egy rengés. Ha kiszámoljuk, ez évente közel százezer földrengést jelent. Ezek közül körülbelül húsz olyan erősségű, hogy képes egy várost romba dönteni. De mivel nem mindig sűrűn lakott területen fordulnak elő, nem okoznak nagyobb károkat. Az évente végbemenő földrengésekből mindössze öt okoz pusztítást és követel emberéletet.

A fentiek fényében elmondhatjuk, hogy az emberek nem találkoznak túl sűrűn földrengésekkel. A Földön körülbelül minden két percben végbemegy egy rázkódás, ezek erőssége azonban annyira finoman ki van számítva, hogy az embernek sokszor fel sem tűnik, hogy földrengés van. Ez persze nyilvánvaló jele annak, hogy Isten védelmezi az embereket.

Napjainkban a földrengéseket legfeljebb egyetlen városban vagy annak környékén, bizonyos helyeken lehet érezni. Holott, ha Isten úgy akarná, az sem lenne nehéz, hogy a rengés erősségét az egész világ érezze, hogy véget érjen miatta az élet és minden a földdel váljon egyenlővé. A földfelszín felépítése amúgy is kedvez a földrengések létrejöttének, törésvonalak, és az egyes rétegek közti mélyedések tarkítják, elkerülhetetlen hát a természeti katasztrófa. Egy tudományos forrás így ír a földrengések lehetőségéről:

Az erő, amely a Föld felszíne alatt, a mélységekben rejtőzik, nekifeszül a kemény földkéregnek úgy, hogy az már nem képes ellenállni. A nyomás következtében rengeteg energia szabadul fel, robbanás megy végbe, és a kéreg megreped, szétválk. Egy ilyen földrengés következtében a város teljes

szerkezete összeomolhat, és az egész lakosság végérvényesen a romok alatt rekedhet. (Természeti Katasztrófák, Readers Digest, 1996)

Természetesen ahhoz, hogy Isten földrengést idézzon elő, mindegy, hogy adottak-e a “természeti feltételek” vagy sem. Isten mindent véghez visz, amikor csak akarja. De azzal, hogy a földi körülményeket elég megbízhatatlanná és instabillá tette, Isten emlékezteti az embert arra, hogy élete ezen a Földön tényleg csak egy “hajszálon” függ. A Korán is inti az embereket egy lehetséges katasztrófától:

“S biztonságban vannak-é azok, kik gattetteket terveznek az elől, ha Allah elnyeleti őket a földdel, avagy eljő hozzájuk a szenvedés onnan, honnan nem érzékelik? Avagy (nem) sújtja-é Ő őket ingadozásukért? S ők nem térhetnek ki. Avagy sújtja őket megfélemlítéssel? S lám! Uratok a Megszánó, a Könyörületes.” (Korán, 16:45-47)

Ha Isten úgy akarná, a földrengések, melyek pár másodpercesek, órákig vagy napokig is tarthatnának. Az embereket újabb és újabb katasztrófa sújthatná, holott még fel sem ocsúdtak az előzőből. Bizony, könnyű ez Istennek. Isten emlékezteti az embert, azt akarja, hogy az ember vegye észre Isten nagyságát és azt, hogy az Ő akarata ellen nem lehet tenni semmit. Emlékeztet arra, hogy semmi haszna, semmiféle jutalma nincsen annak az erőfeszítésnek, ami erre a világra irányul.

Ezen a ponton hasznos, ha felidézzük a 20. század legnagyobb földrengéseit és azok pusztítását.

A technológia kudarca: földrengés Kobe városában

A technológia fejlettsége többnyire azt az érzést kelti az emberben, hogy képes uralni a természetet. Aki azonban így gondolja, azt hamar csalódás érheti. Hiszen végül is a technológia sem más, mint Isten teremtése, egy eszköz, amit az ember szolgálatára adott, és ez is az Ő uralma alatt áll. Több esemény is bizonyította már, hogy hiába a technológiai bravúr, az ember nem képes uralkodni a természet felett.

A japánok például kínosan ügyelnek arra, hogy építményeiket egy “földrengésgátló eszköz” segítségével húzzák fel. Ám a technológia nem minden, 1995. januárjának egyik reggelén hatalmas földrengés rázta meg az

Kobe, Tokió után Japán második legnépesebb és legiparosodottabb városa. Ez a híres földrengés a tízmilliós lakosságú Kobe városára, és a Japán déli részén fekvő Oszakára is hatással volt. A 20 másodperces heves rengés, 1995. Január 17-én, reggel 5 óra 46 perckor történt. Hatósugara nagy volt, és óriási károkat okozott. Mindössze húsz másodperc elegendő volt ahhoz, hogy romba dőntsön mindent, amiért az emberek évekig dolgoztak.

országot, ami ellen nem tudtak védekezni. A modern épületek úgy hullottak össze, mint a kártyavár. A japán vezetés és az ország egyetemei rengeteg kutatást végeztek, harminc év alatt egymillió dollárt költöttek arra, hogy létrehozzanak egy műszert, mely előrejelzi a földrengéseket. A vállalkozás azonban sikertelen volt, hiszen lehetetlenség osztályozni és száz százalékos pontossággal modellezni a földkéreg rázkódásait. A Kobe városában történt földrengés más volt, mint amilyenre számítottak, ezért nem tudták előrejelezni.

Kobe lakossága abban bízott, hogy olyan rendszer van a kezükben, amely néhány órával, sőt akár napokkal előre képes jelezni a rázkódást. A gyönyörű kikötővárost azonban olyan földrengés rázta meg s fordította fel, mely Kobétól 25 km-re, a tengerszint alatt 15 km-es mélységből indult ki. Ezt a rezgést egyetlen rendszer sem volt képes előrejelezni.

Kobe városa és Oszaka negyede, ahol a rengés bekövetkezett, Japán egyik fontos ipari és kereskedelmi központját képezte, ezért az anyagi kár több millió dollár volt.³

Az emberek, akik a katasztrófa előtt fényűző életet éltek, egy teljesen váratlan csapás folytán nemhogy a jövőre vonatkozóan nem tudtak tervezni, de azt sem tudták, hogy abban a pillanatban mitévők legyenek.

Tájfún, forgószelel, hurrikán...

A tájfún és a forgószelel olyan légköri jelenségek, amelyek gyakran előfordulnak a Földön. Ezek a forgószelelel rendkívüli erővel bírnak, hol házakat, épületeket, bódékat, fákat, villanyoszlopokat, hol embereket emelnek a magasba és szórnak szét.

Főként a tájfún végez nagy pusztítást, még a tengert is felkorbácsolja, óriási hullámokat hozva létre benne. A tájfúnok okozzák a tenger hirtelen megáradását. Az eseményt tengeri viharoknak is nevezik. Ilyenkor a hullámok nagy erővel a partnak csapódnak és olykor a környékbeli szárazföld teljes mértékben víz alá kerül. A tájfúnt követő esőzések a folyók kilépnek medrükből és komoly áradásokat okozhatnak.

A szelel mi többnyire csupán lágy szellőként érzékeljük, ám az, hogy időnként olyan ereje van, hogy embereket, állatokat, járműveket, sőt házakat emel a magasba, Isten hatalmára mutat rá. Itt is ugyanaz a szabály figyelhető

meg, mint ami a földrengéseknél. Ha Isten úgy akarja, olyan légköri jelenségek, mint a tájfun, a forgószelel, vagy a hurrikán, pusztító erősséggel nagyon gyakran következnek be. Az emberek bármikor szembesülhetnek az egyikkel úgy, hogy még ki sem heverték az előzőt. A Korán így emlékeztet arra, hogy a szelek Isten ellenőrzése alá tartoznak:

“Vajon biztonságban érzitek-e magatokat Tőle, Ki az égben van, mikor a megrendülő földre süllyeszt benneteket? Vagy biztonságban érzitek-e magatokat Tőle, Ki az égben van, mikor kővihart küld rátok? Majd meg fogjátok tudni, milyen az intésem [következménye]. S bizony meghazudtoltak az ő előttük élők is, nos milyen [szörnyű] az Én büntetésem.” (Korán, 67:16-18)

Isten, mint minden dologban, itt is nyilvánvalóvá teszi védelmét az emberek felett: időnként forgószelet küld rájuk, ezzel figyelmeztetve őket. Figyelmeztet, hogy az emberek ne feledjék el, milyen céllal vannak ezen a földön, ne feledjék el gyengeségüket Istennel szemben és ne feledkezzenek meg arról, hogy egy napon majdan Neki fognak számot adni.

Tűzhányók, vulkánok

A földkéreg szeizmikus mozgása következtében létrejövő földrengések mellett, a vulkanikus kitörések is a nagy természeti katasztrófákhoz tartoznak. A Földön 1500 aktív tűzhányó található, ebből 550 a szárazföldön⁴, a többi a tenger mélyén. Mindegyik bármikor könnyen működésbe lép. Egy tűzhányó tragikus hirtelenséggel lövell ki a tűzforró lávát, s borítja be halálosan mérgező gázokkal, kövekkel és hamuval több tíz kilométerre lévő környezetét. Nincsen semmiféle technológia, ami megakadályozhatná.

A vulkánkitörések a történelem folyamán és napjainkban is hatalmas pusztítást végeztek. Régmúlt városokat töröltek el a térképről, elpusztítva annak egész lakosságát. A vetés kiégett, a tarlók hamuvá váltak az eget pedig belepték a füst felhői.

A vulkánkitörések hihetetlen pusztítást végeznek, olyan városokat törölve ki a történelemből, mint **Pompej**. Pompej népe eltévelyedett, áthágta az Isten által parancsokkal és tiltásokkal kijelölt határokat és nagyon szélsőséges életet élt. Ám a Vezúv tűzhányó egy napon megmozdult és senkinek sem hagyott lehetőséget a menekülésre. Ez kétségkívül tanulságos eset.

Egy 1988-as floridai forgósél földig rombolta a házakat, az utcán parkoló autókat pedig felkapta és szétszórta. Ezeken a képeken a heves szél okozta rombolást láthatjuk: autók és mindenféle holmi, egymás hegyén-hátán.

Egy hurrikán, amely képes arra, hogy a vidéket a földdel tegye egyenlővé.

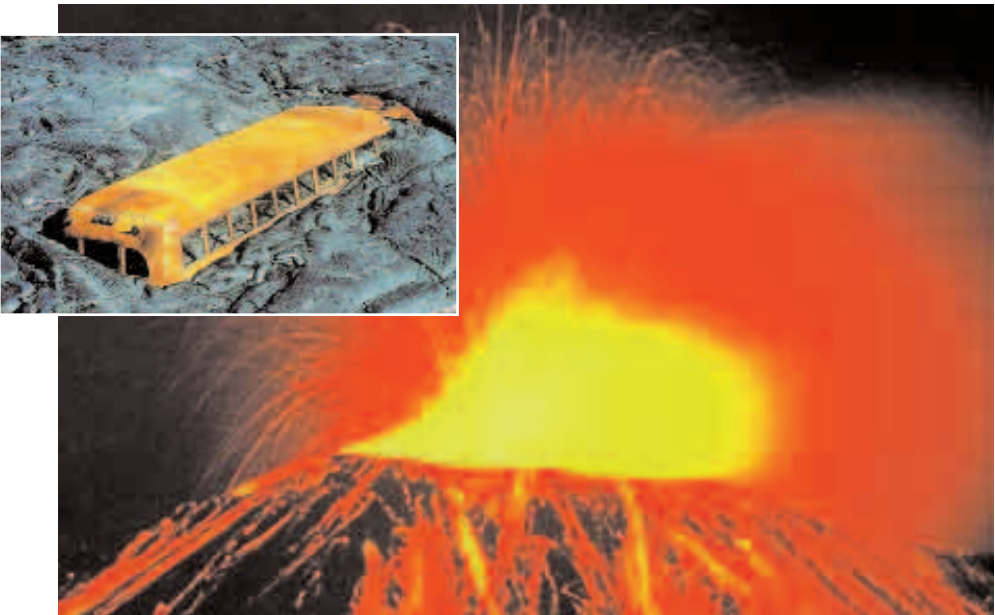

Motorcsónakok az 1988-as floridai forgószél pusztítása után.

Napjaink aktív tűzhányói éppen akkor szoktak kitörni, amikor senki sem számít rá. A láva, melyet kilövellnek, óriási körzetben fejt ki pusztító hatását. A kitörést nem csak lávafolyam kíséri, hanem egy gáz- és hamutartalmú, fojtogató szél is, mely mindent felperzsel, elnyel, ami az útjába kerül. Ez a szél időnként eléri a 160 km/órás sebességet, letarol mindent, csaknem eltakarja a látóhatárt.

Indonéziában, ahol 200 aktív vulkán van, a Krakatau nevezetű 1883-ban kitört, és több, mint 160 falu vált a lávafolyam martalékává és 36.000 ember fulladt meg a robbanást követő cunamiban (tengeráradás). A robbanás következtében szétszóródó törmelék 10 nap után 3000 mérföldnyi távolságra jutott el.⁶

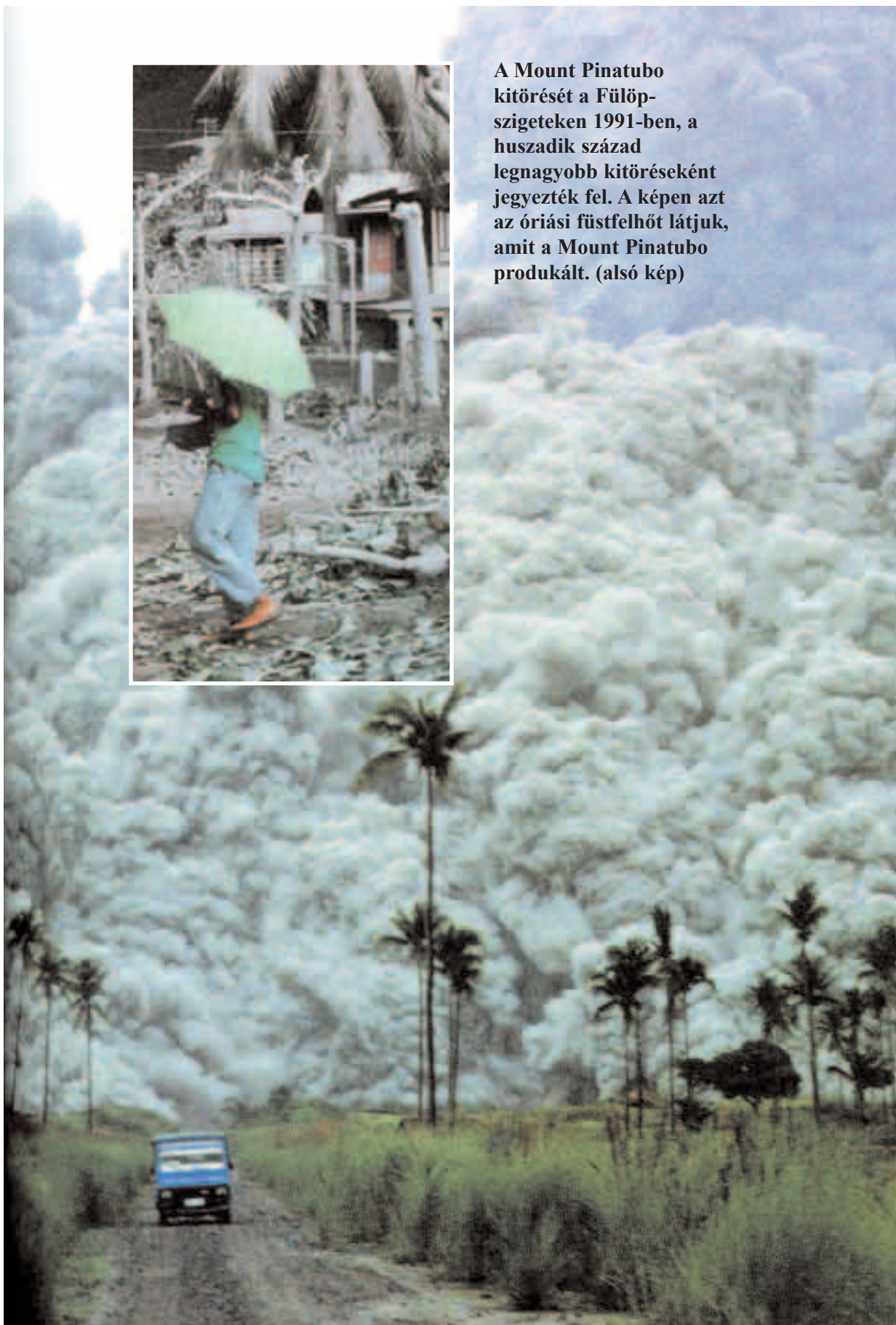
A vulkánok jellemzője, hogy akkor lépnek működésbe, amikor senki sem számít rá. Ennek egyik példája a Nevado del Ruiz tűzhányója, amely 1985-ben, 150 évnyi pihenés után reaktivizálódott. A robbanás, bár meglehetősen kicsinek számít, több ezer ember életét követelte. Ha egy

A képen egy nagy erővel kitörő vulkán látható. A bal felső képen pedig egy autóbusz, amely a szétáradó látatengerben rekedt: Pompej katasztrófáját idézi.

A Mount Pinatubo kitörését a Fülöp-szigeteken 1991-ben, a huszadik század legnagyobb kitöréseként jegyezték fel. A képen azt az óriási füstfelhőt látjuk, amit a Mount Pinatubo produkált. (alsó kép)

összehasonlítást akarunk tenni, az 1980-as St. Helens vulkánkitörés mindössze 3%-os erősségű volt. A Nevado del Ruiz, kitörése folytán olyan hőt árasztott, hogy megolvadt a jég és a hó, emiatt sár- és vízáradás is történt, mely a hegy lábától indulva elmosta Armero városát. A Karib-szigeteken ez volt a legnagyobb vulkánkitörés az 1902-ben bekövetkezett, 30.000 ember halálát okozó Pelee hegy kitörése óta. A lefekvéshez készülődő 25.000 emberből a reggelt, úgy számolták, kétezer ember érte meg. A többi 23.000 odaveszett, betemette őket a sár.⁷

Nyilvánvaló, hogy ezekkel az eseményekkel Isten megmutatja az embernek, milyen egyszerű és mennyire közel van a halál, arra hívja az embereket, hogy gondolkodjanak el evilági létezésük célján. Isten végtelen erejét látva az ember feladata az, hogy ne gondolja olyan hosszúnak azt az ötven-hatvan évet, amit ezen a világon tölt és ne feledkezzen meg a túlvilági örök életről. Az embereknek nem szabad szem elől téveszteniük azt, hogy bármilyen okból, egy napon meg fognak halni és Isten Színe elé kerülnek, ahol számot fognak majd adni tetteikről:

**“A Napon a föld átváltoztatik mássá, mint föld, s (így) az egek, s tovahaladnak Allahhoz, az Egyetlenhez, a Teljhatalmúhoz.”
(Korán, 14:48)**

Cunamik

A cunami japán szó, azt jelenti, parti hullám. Többnyire tengeráradások ezek, amik a tengerben létrejövő rengések folytán következnek be. Ezek a hatalmas hullámok, egyes feljegyzések szerint, előfordul, hogy közel akkora pusztítást végeznek, mint egy atombomba.

Árvizek

Bizony, fontos igazságra mutat rá az, hogy a Föld csaknem egész területén ilyen komoly veszélyek leselkednek az emberre. Isten képes arra, hogy az

**A hatalmas
tengeri hullámok
(cunamik)
egyetlen pillanat
alatt maguk alá
temethetnek egy
tengerparti
várost, bárhol a
világon.**

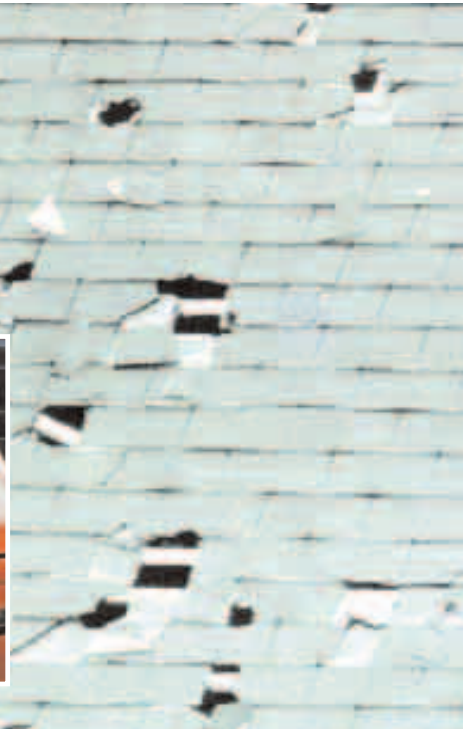
emberre bárhonnét büntetést küldjön, hogy néhány másodperc alatt visszavegye tőle mindazt, amire szert tett. Az, hogy a katasztrófák a földfelszín minden tájáról érkezhetnek nyilvánvalóan azt mutatja, hogy az ember, ha Isten úgy akarja, sehol sem lehet biztonságban. Isten onnét küldi a büntetést, ahonnan akarja, a föld gyomrából, az égből, szárazon vagy vizen. És intette az embereket, hogy ne legyenek ostobák, ne feledkezzenek meg erről az igazságról:

**“Hát biztosan van-é a település népe, ha eljő hozzájuk a Mi haragunk rajtaütésként, s ők alszanak? Avagy biztosan van-é a település népe, ha eljő hozzájuk a Mi haragunk nappal, s ők játszadoznak? Avagy biztosan vannak-é ők Allah tervétől? S nem tartja magát biztonságban Allah tervétől, csak a vesztesek népe.”
(Korán, 7:97-99)**

És ott van persze a víz, amit Isten áldásként küld le az embereknek, ugyanakkor, Isten akaratával, pusztító büntetés eszköze lehet. Meglepő, hogy bár az emberek minden évben tanúi az áradásoknak, egyesek mily távolinak látják ezt a veszélyt.

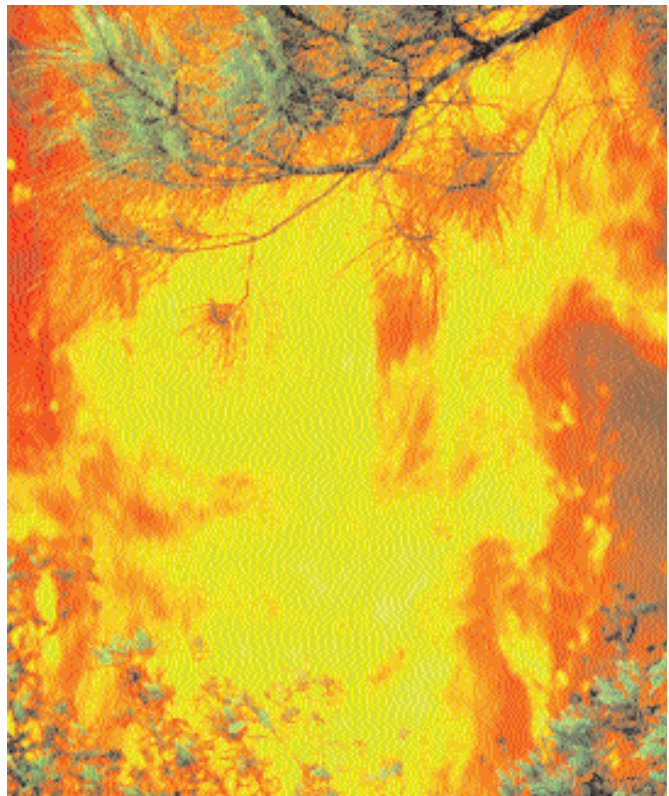

Az „El Nino” 1997-1998-ban az egész világra kihatott. Több város is víz alá került és összesen 20 milliárd dolláros kár keletkezett.⁸ A felső képen egy várost látunk, ami az El Nino következtében elmerült, balra pedig egy házat, amely árvíz következtében félig a víz alatt van.

Tampa, Florida. Az óránkénti 100 km-es sebességgel haladó autó ablakait teljesen kilyuggatta a jégeső. Egy heves jégesőzés pedig ennek a háznak a tetején ütött lyukakat.⁹

Olykor természetes okokból kifolyólag, olykor emberi gondatlanságból, a tűzvész is óriási pusztítást végez és hatalmas lelki fájdalom forrása.

Egy kaliforniában kitért tűzvész 1993-ban, 14.000 hektárnyi területen pusztított, 441 lakóház égett le. A felső képen a város tűzvész előtti állapotát látjuk, az alsón pedig a katasztrófa okozta kárt.¹⁰

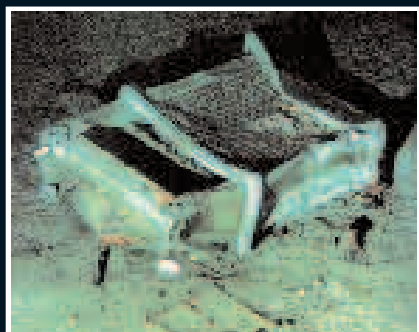
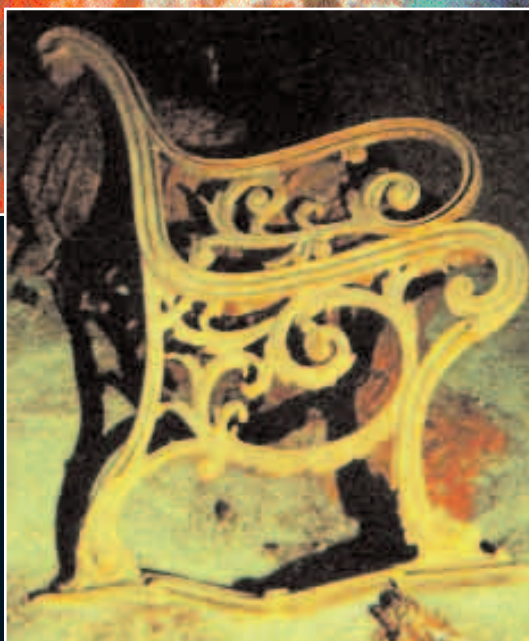
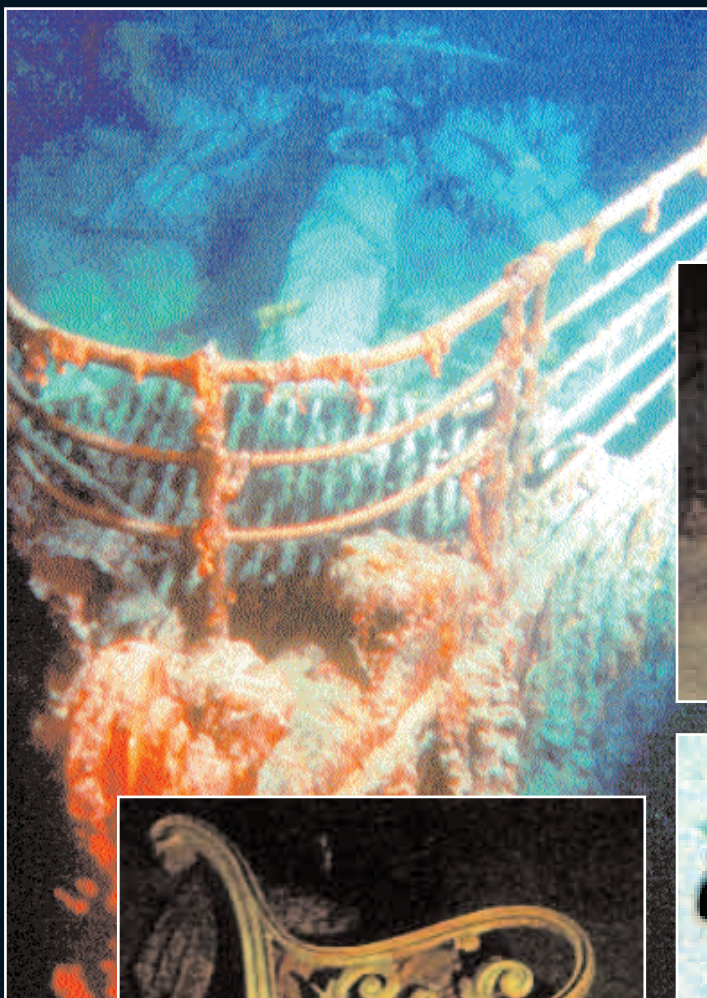
Egy tanulságos eset a történelemből: a Titanic szerencsétlensége

A világtörténelem tele van tanulságos példákkal olyan szerencsétlenségekről, amik azokat az embereket érték, akik saját erejükben és a technológiában bízva megfedelkedtek Istenről. Ezek az események nem kis jelentőséggel bírnak, hiszen emlékeztetik az embereket arra, hogy sem erő, sem vagyonszerzés, sem tudás, sem pedig technológia, vagyis semmi nem vetekedhet Istennel. Az Ő ereje és nagysága mindenkinek feletti.

Számtalan példát felhozhatnánk, a legismertebb talán mégis a Titanic nevű tengerjáró katasztrófája, körülbelül 86 évvel ezelőttről. A Titanic egy látványos utasszállító hajó volt, melynek elkészítésén tizenötezer ember fáradozott. 55 méteres magasságával és 275 méteres szélességével a legnagyobb és legfényűzőbb hajó volt, amit csak készítettek. Az emberek pedig, mivel a technikai felszereltség igencsak kimagasló volt, abba a hitbe ringatták magukat, hogy a hajó elsüllyeszthetetlen. Akik azonban ebben bíztak, megfedelkedtek egy fontos igazságról: az ember, bármit is tesz, nem tehet semmit a sors ellen, amit Isten megírt a számára. S lőn, egy teljesen váratlan, apró baleset miatt hiába a technikai bravúr, a hajó rövid időn belül elmerült.

A túlélők elbeszélései alapján, amikor nyilvánvalóvá vált az emberek számára, hogy el fognak süllyedni, a hajó fedélzetén jónéhányan csoportot alkotva fohászolni kezdtek. A Korán több helyen is hírül adja, hogy az emberek Istenhez fohászolnak, amikor valami baj éri őket vagy veszélyben vannak, ám elfelejtik imáikat, amikor a veszély elmúlik:

“A ti Uratok az, Ki készíteti nektek a bárkát a tengeren, hogy vágyjatok az Ő bőkezűségéből. Lám! Ő Könyörületes vételek. S midőn csapás ér titeket a tengeren, hát eltévelyítenek azok kikhez fohászoltok, csak Ő nem. S midőn Ő megmenekít titeket a szárazföldre, ti szembefordultok, s az ember tagadó. Biztonságban vagytok-é, ha Ő rátok borítja a földoldalt, avagy rátok küldi a homokvihart, majd nem leltok magatoknak őrizőt? Avagy biztonságban vagytok-é, ha Ő visszataszít titeket belé mégegyszer, s ellenetek küldi a szélorkánt, s megfullaszt titeket, miáltal tagadtatok, majd nem leltok magatoknak Ellenünkben megtorlót?”
(Korán, 17:66-69)

Néhány használati tárgy, a Titanic fedélzetéről. Mind a tenger mélyére süllyedt a tengerjáróval együtt. Ma pedig talán már senki sem emlékszik azokra, akik ezeket a holmikát használták.

Az ember akár átél ilyen katasztrófát, akár nem, sosem szabad megfélekednie arról, hogy ezen a világon minden múlandó és minden erő Istené. Hiszen ha az ember egy ilyen helyzettel szembesül, talán többé már nem lesz lehetősége arra, hogy orvosolja korábbi hibáit. Isten bármikor, a legváratlanabb pillanatban halált küldhet az emberre:

“Avagy nem látják-é az eget és a föld uralmát, s mit Allah teremtett dolgokat, s meglehet, hogy bizony közeledik az ő idejük? Hát mely történelemben hisznek ezután?” (Korán, 7:185)

Kegyként Istentől

“És Mi, mindannyiukat megbüntettük a vétkéért. Volt, akire közáporral vemhes vihart küldtünk, volt, akit kiáltás ragadott meg, volt, aki alatt a földet süllyesztettük el és volt olyan, akit vízbe fullasztottunk. Az lehetetlen, hogy Allah vétkezett ellenük, ők vétkeztek önmaguk ellen.” (Korán, 29:40)

Mindaz, amit ezidáig elmondtunk, egy fontos igazságot hivatott közvetíteni azok számára, akik megfélekedtek létezésük valódi okáról: ezen a világon semmi sem független Istentől. **“... Allah Ura az Ő tervének. A legtöbb ember azonban [ezt] nem tudja.”** (Korán, 12:21) Ahogyan az iménti ája is hírül adja, semmilyen erő nem szállhat szembe azzal, amit Isten jóváhagy.

De, ahogyan az ájában olvashatjuk, “a legtöbb ember” nem tudja ezt. Abban a hitben élnek, hogy velük semmi rossz nem történhet meg. Nem is gondolnak arra, hogy egy napon ők maguk is részesei lehetnek olyan katasztrófáknak, amik körülöttük történnek. Ha nincsen velük közvetlen kapcsolatuk, ezeket az eseményeket saját maguktól nagyon nagyon távolinak látják. Amikor hallanak a világban történő szerencsétlenségekről, talán rövid ideig a hír hatása alá kerülnek, aztán mindjárt el is felejtik, ami történt.

Jóllehet, nagyon helytelen az a nézőpont, mely szerint minden újabb nap úgy fog eltelni, ahogyan az előzőek. Azok az emberek, akik a fejezetben elbeszéltekhez hasonló csapások áldozatai lettek, bizonyára nem gondolták, hogy a katasztrófa napja különböző lesz az összes többitől. Az a nap azonban, számukra más lett, mint a többi és Isten megmutatott nekik egy olyan

eseményt, amely egyetlen pillanat alatt megfoszthatja őket mindenüktől.

Az emberek nagy többsége nem vesz tudomást erről az igazságról, pedig ez fontos. Megfeledkeznek arról, hogy ez a világ rövid, és figyelmen kívül hagyják azt is, hogy számot fognak adni Istennek. E közöny miatt pedig olyasmivel töltik el ezt az életet, ami nem hoz hasznot számukra, jóllehet ezen a világon Istenért kellene élniük.

Ha ebből a szemszögből nézzük, az embereket érő minden nehézség kegyelem Istentől, azok számára is, akik átélik, azok számára is, akik tanúi lesznek. Isten ezúton mutatja meg nekik, hogy ez a világ nem más, mint becsapás, és arra buzdítja őket, hogy készüljenek a túlvilágra, mert az az “igazi lakhely”. Ezért aztán annak nagy része, ami az embereket ezen a világon sújtja, tulajdonképpen egy-egy lehetőség Istentől. Ezek a csapások azért sújtják őket, hogy bűnbánást tanúsítsanak és javítsanak viselkedésükön. Ezek az események egy-egy lecke, amiből tanulni kell, Isten ezt a Koránban ekképpen adja hírül:

“Vajon nem látják-e, hogy minden évben egyszer, vagy kétszer megpróbáltatnak? Utána azonban nem fordultak megbánással [Allahhoz] és nem hajlanak az intő szóra.” (Korán, 9:126)

LETŰNT CIVILIZÁCIÓK

Ezt a világot Isten különleges próbahelynek teremtette az emberek számára. A történelem folyamán pedig elküldte hírnökeit a kinyilatkoztatásokkal, hogy intsek az embereket, s hívják őket az igaz útra. Ma is kezünkben van az Írás, Isten kinyilatkoztatása, mely útmutató az emberek számára. Ez az Írás, mely elválasztja egymástól azt, ami helyes és azt, ami helytelen, és amely a letűnt hitetlen népek példájával figyelmeztet minket, a Korán.

**“És hány nemzedéket pusztítottunk már el előttük! Érzékelsz-e bárkit is közülük, vagy hallasz-e tőlük egy suttogást [is]?”
(Korán, 19:98)**

A Koránban Isten kinyilatkoztatta, hogy a történelem folyamán minden népnek megmutatta a helyes utat, küldöttei közvetítésével emlékeztette őket arra, hogy ez a világ múlandó, s az igazi lakhely a túlvilág. Azonban, ezt is a Koránból tudjuk, az emberek többsége megátalkodott a tagadásban és nem felelt a küldöttek hívására. Ezért aztán Isten, úgy büntette meg őket, ahogyan nem várták volna, sőt, egyes népeket teljesen eltörölte a Föld színéről. A Korán azt mondja:

“Aád és Thamud (törzse) Ar-Rass lakói, s a sok nemzedék eközött. S mindnek Mi veténk a példákat, s mindet a romok romjába dönténk. Mert bizony ők eljöttek a településhez, melyre rázúdult a végzetes eső. Hát lehet az, hogy nem látták? Mi több, ők nem remélik a feléledést.” (Korán, 25:38-40)

Az áják ekképpen adják hírül, hogyan kell tanulnunk abból, ami a letűnt

civilizációkkal történt:

“Vajon nem látták-e azt, hogy ölöttük már hány nemzedéket pusztítottunk el, [holott annyi hatalmat és bőséget] adtunk nekik a földön, amennyit nektek nem adtunk, és bőséges erőt küldtünk rájuk az égből, és folyókat hömpölyögtettünk alattuk? Ám bűneik miatt elpusztítottuk őket és egy másik nemzedéket támasztottunk utánuk.” (Korán, 6:6)

És íme egy másik ája, mely figyelmezteti az embereket, és hasznára van annak, aki elgondolkodik és megfogadja a tanácsot:

“Hány nemzetséget pusztítottunk el ölöttük, amelyek harciasabbak voltak, mint ők. Járjátok csak be fürkésze a vidéket, van-e helye a menekvésnek?! Intés van ebben annak, akinek szíve van, füle a hallásra, és jelen van.” (Korán, 50:36-37)

A fenti ájából látjuk, a régmúlt népekkel kapcsolatos információk elsősorban azért fontosak, hogy a mai ember ne essen ugyanabba a hibába, amibe ők estek. Nagy tévedés, ha az ember pusztán történelmi adatként tekint a katasztrófákra, amik a régi civilizációkkal estek meg, és arra, ami utánuk maradt: **“Tanulássá tettük ezt (a büntetést) az akkori népeknek, és az azután következőknek, és intéssé az istenfélőknek.”** (Korán, 2:66) Ez az ája arról tudósít, hogy ezek az események tanulságosak, egy-egy figyelmeztetés azoknak, akik ezután élnek. Azt is szem előtt kell azonban tartanunk, hogy Isten, nem sújtotta büntetésével azonnal a megátalkodottan istentagadó népeket. Mindegyikhez intőt küldött, hogy “talán megtérnek”. Minden nehézség, ami ezen a világon éri az embert, emlékeztetője a túlvilági nagy szenvedésnek. A Korán erről így ír:

“S bizony Mi megízleltetjük velük a legkisebb szenvedést (még) a nagyobb szenvedés előtt, hátha tán visszatérnek.” (Korán, 32:21)

A pusztulás csak akkor érte el ezeket a népeket, miután azok nem hallgattak az intésre, s féktelenségük csak nőtt. Isten, elpusztította azokat a civilizációkat, amelyek romlást okoztak, helyükre pedig új népeket hozott. Hiszen ezek a civilizációk, akik Istentől gazdagságot, szép házakat és műalkotásokat kaptak, napjaikat, hónapjaikat és éveiket üres célokkal töltötték. Nem gondolkodtak el azon, hogy minden, amijük van ezen a földön, megfakul és tönkremegy, nem voltak képesek felfogni, hogy Isten próbára teszi őket ezekkel a dolgokkal, és hogy rövid időn belül mindennek vége lesz.

Nem gondoltak arra, hogy a halál után egy olyan hely várja őket, mely örökké tart. Csak a pillanatnak éltek; s miközben nagyon közel volt a halállal kezdődő örökkévaló élet, végtelennek tűnt számukra ez a világ. Becsapták magukat, s ez nem hozott számukra semmi hasznot. A katasztrófák, melyek őket sújtották, több ezer év elteltével is tanulságosak, tovább adták egymásnak a későbbi nemzedékek, felejthetetlen történelmi eseményekké váltak.

Tamúd népe

Az egyik olyan közösség, amely azért pusztult el, mert szembeszegült Isten vallásával és túlkapasokra vetemedett, Tamúd közössége. A Korán szerint Tamúd népe erős és gazdag volt, számos műalkotás birtokosa. Íme, azok az áják, amik ezt alátámasztják:

“S emlékezzetek midőn Ő megtett titeket helytartókká Ád után, s elszállásolt titeket a földön. Ti annak síkságára vevétek a várat, s a hegyekbe vágátok a házakat. Hát emlékezzetek Allah bőkezűségére, s ne gonoszkodjatok a földön megrontókként.” (Korán, 7:74)

Egy másik ája így írja le, milyen volt, hogyan élt Tamúd közössége:

“Vajon biztonságos maradtok lesz-e abban, ami itt van:

kertekben és forrásoknál,

és szántóföldeken és pálmafáknál, amelyek virágzata

feszesen duzzadó?

És [továbbra is] házakat faragtok-e ügyesen a hegyekből?”

(Korán, 26:146-149)

Isten, Szálih prófétát küldte el Tamúd népéhez, mely elkényelmesedett a jólétben, hogy intse őket az örök büntetéssel és a túlvilági étellel. Szálih ismert volt népe körében, ezért népe nagyon csodálkozott, amikor a küldött arra hívta őket, hagyjanak fel a tévelygéssel, amiben vannak. Szálih próféta népéből csak kevesen voltak azok, akik hallgattak rá, többségük nem fogadta el azt, amit a próféta mondott.

A Szálih prófétát megtagadók között ott voltak a nép előljárói, akik anyagi erejükben bízva ellenséges viselkedést tanúsítottak prófétájukkal szemben. Megpróbálták elgyengíteni, elnyomni azokat, akik hittek neki. Düh lett úrrá rajtuk, amikor Szálih próféta arra hívta őket, hogy szolgálják Istent. Ez a düh egyébként nem csak Tamúd népét jellemezte; ők pontosan abba a

hibába estek, amibe az előttük élt Noé és Ád népe is. Ezért erről a három közösségről a Korán így beszél:

“Vajon nem ért-e el hozzájuk azoknak a híre, akik előttük éltek: Noé népének, Ádnak, Tamúdnak, és azoknak, akik utánuk éltek s akiket csak Allah ismer? Eljöttek hozzájuk az ő küldötteik világos bizonyítékokkal, de ők a szájukba dugták a kezüket s azt mondták: ‘Nem hiszünk mi a ti küldetésetekben. Bizony nyugtalanító kétségben vagyunk mi az iránt, amire hívtok bennünket.’” (Korán, 14:9)

Tamúd népe nem tett le arról, hogy ellenálljon, sőt, azt tervezték, hogy megölik a küldöttet. Szálih próféta figyelmeztette Tamúd népének elöljáróit, akiket becsapott az evilág múlandó ékessége és akik azt gondolták, mindez soha nem ér véget: **“Vajon biztonságos maradástok lesz-e abban, ami itt van?”** (Korán, 26:146). S valóban, ez a nép megátalkodott túlkapásában, nem tudván Isten büntetéséről. Tagadásuk és büszkeségük akkora volt, hogy azt mondták Szálihnak: **“Ó, Szálih! Hozd el nekünk azt, mivel fenyegetsz bennünket, ha a küldöttek közül vagy.”** (Korán, 7:77) Szálih próféta pedig, Isten sugallatára, tudatta velük, hogy három nap alatt el fognak pusztulni. (Korán, 11:65)

Szálih próféta intése bizony beteljesedett és Tamúd népe elpusztult:

“S elővette azokat, kik bűnösök, a jajveszkelés, s a reggel őket otthonaikban kiterülve találta. Mintha nem is éltek volna benne. Hanem bizony Tamúdék tagadták az ő Urukát. Messzire el Tamúdtól.” (Korán, 11:67-68)

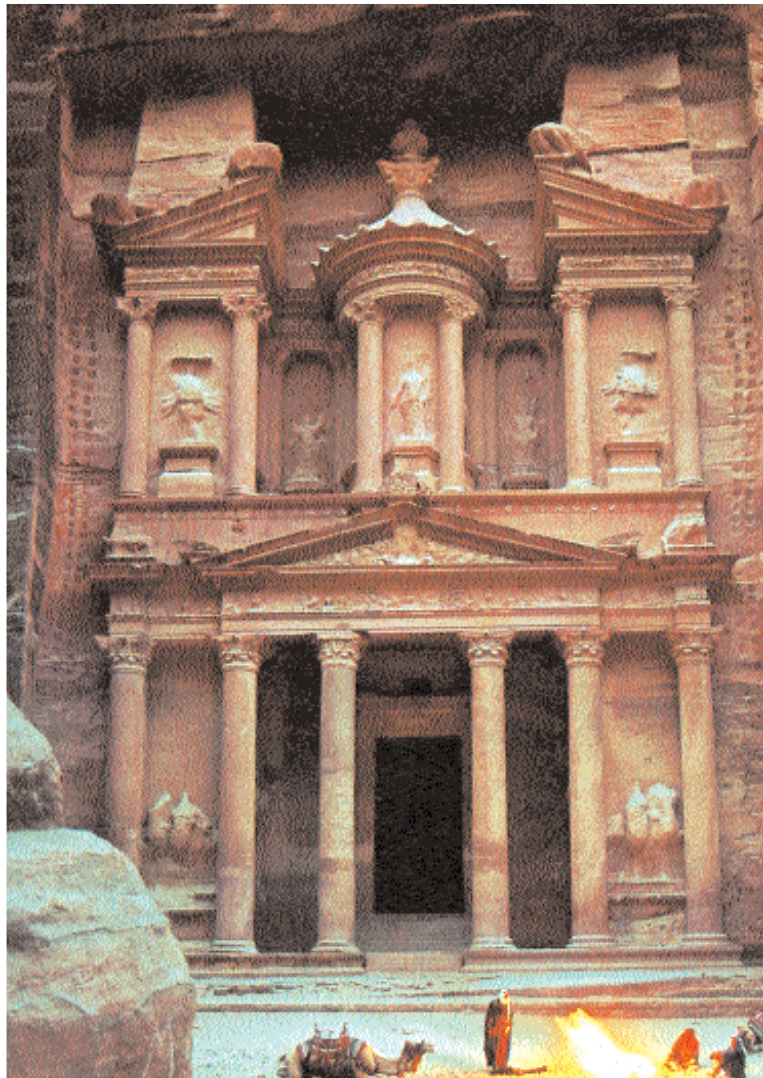
Ahány nép csak élt a Földön, akármilyen gazdag, akármilyen fényűző élete is volt, ha túlkapásokra vetemedett, Isten megbüntette őt. Manapság nyoma sincsen a gazdagságnak, erőnek, ami Tamúd népének azon tagjait jellemezte, akik nem átaláltak prófétájuk életére törni. Ezeknek az embereknek az élete, akiknek még a nevét sem tudjuk, ugyanúgy, ahogy minden tagadó élete, a pokolbéli léttel végződött. Olyan vég ez, amiből minden embernek tanulnia kell, és el kell rajta gondolkodnia.

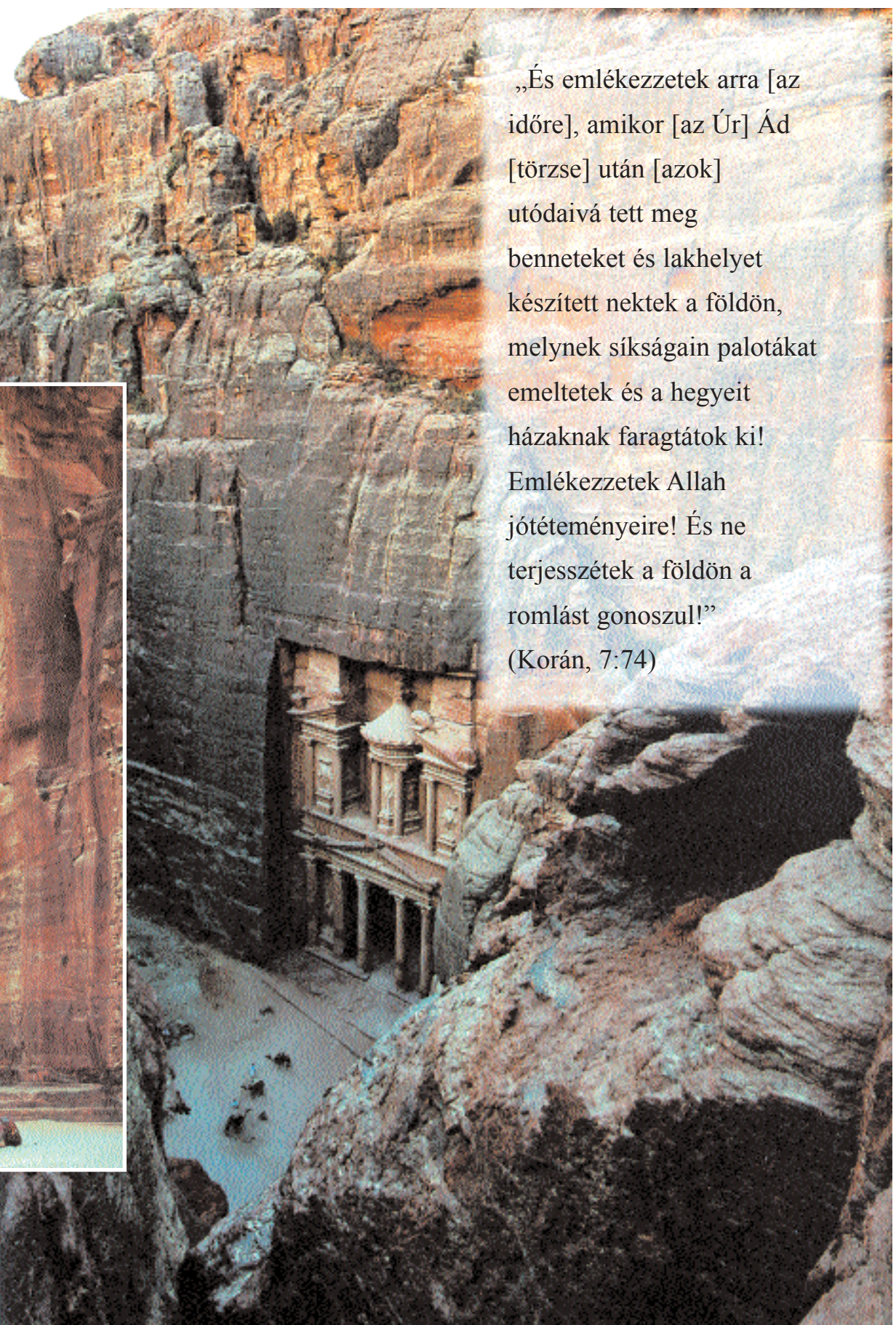
Sába népe

Sába népéről a Korán így ír:

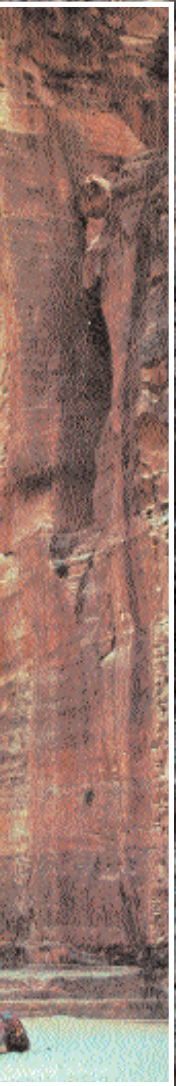
“Mert bizony bizonyág volt nékik az ő otthonaikban Shéba: Két kert: jobbról, s balról. Egyetek Uratok adományából, s adjatok hálát Néki. Üdvös vidék, s megbocsájtó Úr! Hanem ők szembe szegülének, hát Mi reájuk küldénk az Iram áradatát, s megváltánk nékik két kertjüket két olyan kertté, minek gyümölcse keserű, a tamariszk itt, a lótuszfa ott. Eképpen fizetünk meg nékik azt, mit tagadtak. S büntetünk-é mást, mint hitetlent?” (Korán, 34:15-17)

Egy arab törzs, a Nabateusok, királyságot alapítottak Jordániában, Róm Völgyében. Ezen a vidéken, amit Petra Völgyének is hívnak, az emberek kézművességgel foglalkoztak és csodálatos faragványokat hagytak hátra. A Korán említés tesz Tamúd népéről, mely ugyancsak kőfaragásáról volt híres. Mára azonban csak néhány műalkotás maradt utánuk, melyek valamelyest képet adnak számunkra az akkori művészetről. Ezen a fotón néhány kőfaragványt láthatunk Petra Völgyéből.

„És emlékezzetek arra [az időre], amikor [az Úr] Ád [törzse] után [azok] utódaivá tett meg benneteket és lakhelyet készített nektek a földön, melynek síkságain palotákat emeltetek és a hegyeit házaknak faragtátok ki! Emlékezzetek Allah jótéteményeire! És ne terjesszétek a földön a romlást gonoszul!”
(Korán, 7:74)

Az áják azt mutatják, hogy Sába népe áldott vidéken, jólétben élt, szőlőtőkék és kertek között. Isten mindössze annyit kért ettől a néptől, melynek ekkora bőséget adott, hogy legyen hálás az áldásokért. Ők azonban meghazudtolták Őt, azt hitték, nagyobb az ő erejük ezen a világon másoknál, és nagyra tartották magukat vagyonuk miatt. Az eredmény pedig az elkerülhetetlen büntetés lett.

A nagyszerű Sumérok

Iraktól délre, ahogy eltávolodunk a Tigris és az Eufrátesz partjaitól, szélesen elterülő sztyeppékre bukkanunk, melyek hasonlatosak a sivataghoz. E végeláthatatlan síkságon helyenként félelmetes dombok meredeznek. A homok fedte dombok alatt pedig óriási telepek maradványait találjuk. Ezeket a telepeket a Sumérok hozták létre. Ezt a vidéket, melyet a perzselő sivatagi szél homokkal borított el, s amit ma már csak sakálok és keselyűk laknak, 45

A maribi gát, melynek romjait látjuk ezen a képen, Sába Birodalmának egyik legjelentősebb alkotása volt. Az Árim folyó áradásakor a gát összeomlott és az egész vetés víz alá került.

évszázaddal ezelőtt lármás városok tarkították, melyeket csatornák vettek körül és kertek díszítettek. Ma pedig nincs más, csak a halálos csönd...

A fenti idézet Guy Rachet-től, a neves régésztől származik. Ez a fényűző ország, amelyre ma már csupán úgy emlékszik az ember, mint a történelemtudomány témáinak egyike, valójában éppolyan valóságos, mint a mai közösségek. Azokban az időkben is úgy éltek az emberek, mint mi, építészetileg gyönyörű városokat hoztak létre.

A halotti szertartás, amit Puabinak, az akkori királynőnek rendeztek, meglehetősen figyelemreméltó. Különböző források őrizték meg a szertartás részleteit. Úgy tudjuk, a halott királynő testét páratlan fényűzéssel díszítették, a test felső részét egy olyan takaró fedte, melyet arany és ezüst gyöngyök, vörös achátkő és más drágakövek ékesítettek. A takaró aljának rojtjai szintén ilyen kövekből voltak kifaragva. A királynő fejére egy nehéz paróka került, arra pedig egy főkötő. A díszítés kék és fehér levelekkel cizellált diadém, tömör arany virágokkal, gyertyán- és fűzfalevelekkel díszített sapka. A királynő fülét fülbevaló ékesítette, mellé különféle ékszereket, tüket és sapkákat helyeztek, melyek, úgy tartják, ragyogó aranyból voltak.¹¹

Röviden, a Sumér civilizáció egyik fontos tagját, Puabi királynőt fényűző temetéssel búcsúztatták, pompázatos tárgyakat temetve mellé. A többi kincset, ami a sírba került, állítólag csak fegyveres örök és szolgák cipelhették.

Természetesen hiába a sok kincs, Puabi királynőt nem menthette meg attól, hogy az utókornak csupán egy csontváz maradjon fenn belőle. Ő is a föld alá került, akárcsak a többi ember, a többi szegény és gyenge ember, akiket valószínűleg semmibe vett. A föld alatt elbomlott, testét felemésztették a baktériumok. Érdekes példa ez, melyből sokat tanulhatunk: akármilyen gazdag is az ember, akármilyen fényűző életet él is, és bármennyire is bízik vagyonában, végül ezek a dolgok semmit sem fognak használni neki.

A krétai civilizáció

Európa első jelentős civilizációja, a krétai civilizáció, valamikor i.e. 14. századdal ezelőtt egyszerűen eltűnt. Korábban, i.e. 2000 környékén, a Földközi-tenger legszebb helyeiről érkeztek ide emberek, Ázsiából és Görögországból, letelepedtek és csodálatos palotákat emeltek. A krétai civilizáció legjellemzőbb tulajdonságainak egyike volt, hogy meglehetősen

Puabi királynő sírja. A 270 darab tárggyal, ami napjainkig megőrződött, úgy tartják, a leggazdagabb sírok egyike

félreértelmezte a szórakozás fogalmát. Isten, időről időre kisebb mértékű földrengésekkel sújtotta a területet, hogy talán megtérnek az emberek és megemlékeznek a túlvilágról. Végül pedig egy óriási katasztrófa történt. Kréta szigetének északi részén, a Kyklades szigetcsoport egyikén Théra vulkánja tört ki, kitörését pedig iszonyatos földrengés követte. Ez a földrengés a földig rombolta Kréta palotáit.¹² A tűzhányó törmeléke és a hamu elborította az egész eget. A kastélyok magukba omlottak, a tenger is nagy mértékben megáradt, elnyelve Amnisos városát Knosos partjainál. Az épületek összeomlása valóban félelmetes volt, egy óriási hullám pedig a víz alá temette az egész partvidéket.

A krétai civilizáció, mely sok szempontból a kor legjelentősebbike volt,

valószínűleg soha nem gondolta volna, hogy ez a sors vár rá. Az egymást érő csapások teljesen megsemmisítették a gyönyörű épületeket, s majdhogynem mindenki meghalt. Meghaltak azok, akiket vagyonuk büszkévé tett, semmivé lett a dicsőített gazdagság, szertefoszlott egy élet, melyről azt hitték, sosem ér véget. Csupán egy romos város maradt és egy már nem létező civilizáció emléke. A régi kultúrák tanulságul kell, hogy szolgáljanak az emberek számára. Ezt a Korán így hangsúlyozza:

“Vajon nem volt-e az nekik útmutatás, hogy hány nemzedéket pusztítottunk el őelőttük, akiknek a hajlékaiban megfordulnak? Bizony, jelek vannak ebben. Hát nem hallanak?” (Korán, 32:26)

Pompej pusztulása

A történészek szerint Pompej, kétezer évvel ezelőtt nagyon színes város volt. Régen léteztek olyan városok, amelyek a szórakozásról és az élvezetek hajszolásáról váltak hírhedtté. Pompej is ezek közé tartozott. Utcáin, amelynek ma már csupán a romjai állnak, kocsmák, tavernák és titkos találkahelyek sorakoztak.

A Vezúv hegyoldalát szőlő borította. Pompejt a tenger és a hegyoldal közé építették, s a rómaiak kedvelt helye volt. A szomszédos tartomány, Herculanium is hasonló adottságokkal rendelkezett. A történelem legismertebb vulkánkitörése azonban elpusztította ezt a gyönyörű vidéket. Ma, minden részletében jól kivehető a római életvitel, amit a tűzhányóból kiömlő láva “kővé dermedtet”.

A katasztrófa i.sz. 79. augusztus 24-én történt, a hajnali órákban. Pompejben, a helyi lakosság mellett gazdag rómaiak tartózkodtak, akik nyári kiruccanásukat töltötték itt, valamint olyan vagyonos emberek, akiknek Herculaniumban vagy a Vezúv lábánál voltak fényűző villáik.¹³ A Vezúv hirtelen tört ki. Kitörését földrengés előzte meg, a hegy felől pedig mennydörgésre emlékeztető, távoli, fojtott morajlás hallatszott. A kutatók szerint a láva úgy tört az ég felé, mintha egy oszlop lett volna és hatalmas füst kísérte. Újabb kitörések rázták meg a levegőt, aztán láva, hamu, kő- és földtörmelék hullott a városra.

A herculanumiakat rettegés fogta el a parázsló sártenger láttán, amely a város felé hömpölygött, hiszen ők közelebb voltak a Vezúvhoz. Megpróbáltak

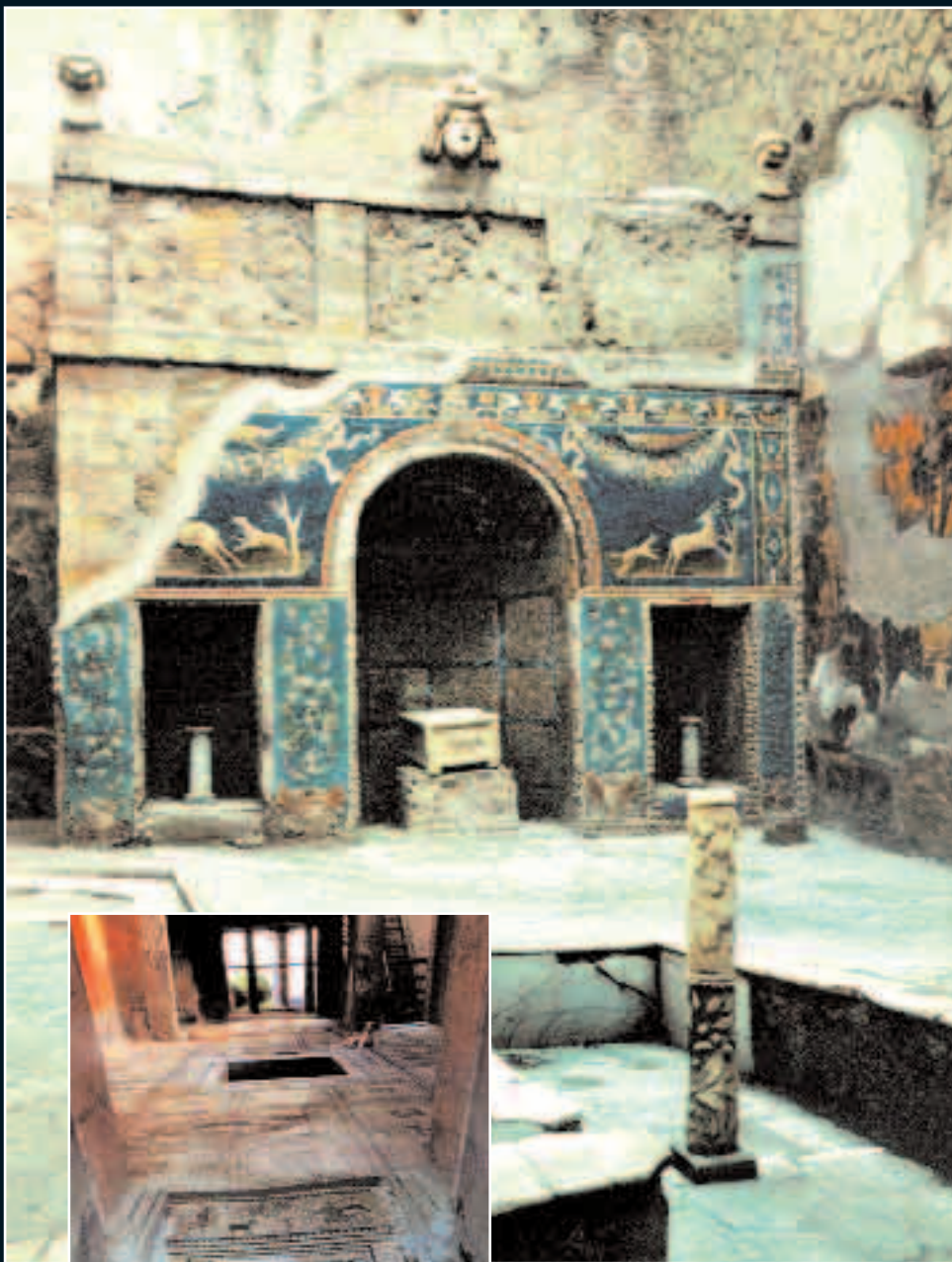
elmenekülni, s akinek ez nem sikerült, azt betemették a romok és az olvadt láva. Ami azonban igazán tanulságos az az, hogy az ásatások során előkerült leletek bizonyosága szerint, az emberek többsége még a katasztrófa bekövetkeztekor is habozott elhagyni a várost. Valamiféle biztonságérzetet ébresztett a pompejiekben, hogy a város messze volt a krátertől. A gazdagok nagy része házába húzódott a záporozó hamu elől, gondolván, ott biztonságban lesz, és nem akart megválni javaitól, értékeitől. Később aztán már nem maradt idejük a menekülésre, fel sem foghatták, hogy túl késő, meghaltak. Egyetlen nap alatt a történelem homályába veszett két város, Herculanium és Pompej, és hat másik falu minden lakója. A Korán eképpen szól azokról, akik így pusztultak el:

**“Ez a városok történeteikhez tartozik: elmondjuk néked. Egyesek közülük [még] állnak, mások [olyanok, mint amelyeket] learattak.”
(Korán, 11:100)**

Az emberek csak évszázadok múltán tudták meg mindezt. A kutatások eredményeképpen feltárták Pompejt, a régi várost, mely “élve kővé dermedt”. Az emberek úgy kövesedtek meg, ahogyan a halál éppen elérte őket. Ahogy a Korán mondja:

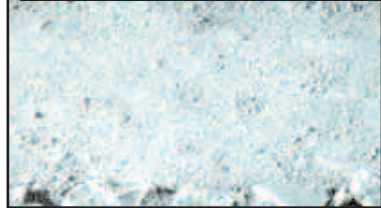
**“Ilyen a te Urad büntetése, amikor megbünteti a városokat, ha vétkesek. És az Ő büntetése fájdalmas és gyötrelmes.”
(Korán, 11:102)**

A romok, melyek a több száz, sőt több ezer éves kultúrákból megmaradtak azt mutatják, hogy semmit sem használt az embereknek a gazdagságuk. Minden, ami utánuk maradt, a következő nemzedékek öröksége lett. Nekik viszont volt egy igen nagy tévedésük. Tudták, hogy őseik a földdel váltak egyenlővé és belevesztek a történelembe, mégis azt hitték, az evilági áldásokban örökké részük lesz és halhatatlanná teszik majd őket az építmények, amiket emelnek. Ebbe a tévedésbe napjainkban is beleesnek az emberek. Túlnyomó többségük azt képzei, hogy a javak hasznukra válnak, ezért egész életüket arra áldozzák, hogy vagyont halmozzanak fel, s hogy halhatatlanná tegyék magukat (vagyis emlékezzenek majd rájuk az emberek). Mindenfélét alkotnak, létrehoznak. Ugyanakkor a szélsőségek, amikbe esnek, ha lehet még nagyobb mértékűek, mint az előttük éltekéi, s nem is törődnek a figyelmeztetéssel, ami Istentől érkezik. Van azonban egy nagyon fontos tény, amiről nem szabad megfeledkezniük ezeknek az embereknek. Az, amit ezek a

Pompej
megsemmisült,
húszezer emberrel
és minden
szépségével
együtt.

valaha létező, letűnt közösségek hátrahagytak, eszközök, melyek tanítanak valamire a maguk nagyszerűségében. E közösségek egyike sem maradt örökre ezen a földön. Ami azokat az embereket illeti, akik nevüket halhatatlanná akarták tenni, talán némelyiküknek ez sikerült, ám sem elbomlott testükön, sem pedig túlvilági sorsukon nem tudtak vele segíteni. A romok azért állnak, hogy tanulságul szolgáljanak azoknak, akik megfogadják

Pompej népe, melyet Isten szörnyű büntetése sújtott, a későbbi nemzedékek számára intő példa maradt.

az intést és elgondolkodnak. Az ember nem felejt el Isten haragját, büntetését, ha az egyszer emlékeztetésképpen lesújtott rá.

Isten, ilyen és hasonló példákkal szolgál az emberek számára, ezekkel töri meg evilági ragaszkodásukat. S bizony azok, akik képesek okulni ebből, megértik, hogy a történelem során egyetlen esemény sem teremtett hiába, és hogy Isten képes arra, hogy bárhol, bármikor ezeknél a csapásoknál is nagyobbakat küldjön az emberekre. Ez a világ csupán a próbatétel helyszíne. Akik itt kiállják a próbát, azok a győztesek. Akik viszont csakis ezt a világot választják lakhelyüknek, azokat hasonló veszteség éri, mint amilyen azokat érte, akik ők előtt éltek. Bizony, ez annak a fizetsége, amit ők cselekedtek. A túlvilágon csak azt fogják kapni, amire rászolgáltak. Ezt a legjobban kétségtelenül Isten tudja.

AZ IGAZI LAKHELY: A TÚLVILÁG

Nagyon sok ember azt hiszi, hogy képes ezen a világon hiánytalan és tökéletes életet felépíteni. Úgy gondolja, ha már megvan a megfelelő anyagi háttér, az evilági élet teljes mértékben kielégíti és boldoggá teszi az embert. A leggyakoribb az a meggyőződés, hogy ha az ember gazdag, van egy “boldog családi fészke” és a többi ember szemében tiszteletre (státuszra) tett szert, akkor már tökéletes az élete.

Jóllehet, Isten nem erre tanít a Koránban. Éppen ellenkezőleg, a Korán arról ad hírt, hogy életünk, amit ezen a világon folytatunk, soha nem lehet tökéletes és problémamentes. Hiszen szándékosan úgy teremtett, hogy ne is legyen az.

Az “evilág” szó arab megfelelőjének (dunja) gyöke nagyon fontos ebből a szempontból. A szó az arab “deniy” jelzőből származik. A “deniy” jelentése pedig alantas, alacsony, egyszerű, értéktelen. Ez esetben a “dunja” (világ) szó is olyan többletjelentést kap, amelyben benne foglaltnak ezek a tulajdonságok.

Könyvünkben minduntalan azzal szembesültünk, hogy az evilági élet értéktelen és lényegtelen, a Korán is gyakorta hangsúlyozza ezt. Mindaz, amiről az ember azt hiszi, az evilági életet széppé teszi, a gazdagság, a munka, a házasság, a gyerekek, a siker és így tovább, a Korán szerint nem más, mint csábító kedvtelés:

“Tudnotok kell, hogy az evilági élet csak játék, mulatozás, sallang, kérkedés egymás között és (vetélkedés) a javak és a gyermekek gyarapításában. Olyan ez, mint a záporosó, melynek áldása tetszik a hitetleneknek. Majd elszárad, és látod, hogy elsárgul. Aztán száraz kóró lesz. A túlvilágon azonban a (hitetleneknek) szörnyű büntetés, (a hívőknek pedig) megbocsátás és (Allah) tetszése lesz az osztályrészük. Az evilági élet csupán csalóka holmi.” (Korán, 57:20)

Más áják így írnak arról, hogyan csapja be magát az ember ezzel az étellel:

“De ti előnyben részesítitek az evilági életet, holott a másvilág jobb (a jutalmat illetően) és maradandóbb.” (Korán, 87:16-17)

A probléma azzal kezdődik, hogy az ember többre tartja az evilági életet a túlvilágnál, ahogyan ezt az előző ája is mutatja. Ez azért baj, mert ezáltal az emberek hátat fordítanak Isten ígéréteinek, vagyis Istennek Magának. Isten a Koránban így jellemzi ezeket az embereket: **“Akik nem félnek attól, hogy találkoznak [majdan] Velünk, elégedettek az evilági étellel, megnyugsznak abban és akik ügyet sem vetnek a Mi jeleinkre.”** (Korán, 10:7). Isten tudunkra adja, hogy ezek az emberek a Pokolba fognak jutni.

Természetesen az, hogy az evilági élet hiányos, nem azt jelenti, hogy nincsenek benne szép dolgok. Sőt, Isten nagyon sok szép ajándékkal díszítette fel ezt a világot, s ezek a szép dolgok a Paradicsomra emlékeztetik az embert. Ám mellettük ott vannak a hiányos, rossz dolgok is, melyek a Pokol sajátságai. Ezen a világon, a próbatétel bölcsességének megfelelően, egymás mellett, egymással élnek azok a tulajdonságok, amik a Paradicsomra jellemzőek és azok, amelyek a Pokolra. Ezáltal a hívőknek fogalmuk lesz a Paradicsomról is és a Pokolról is, és ahelyett, hogy a rövid és múlandó evilági életben vesznének el, az igazi, tökéletes, hiánytalan és végtelen élet felé, a túlvilági élet felé fordulnak. Isten ugyanis – az Ő tetszése szerint –, a túlvilági életet választotta ki szolgálai számára. A túlvilágot a Korán az emberek valódi, örökkévaló hajlékaként említi.

Ezért aztán komoly erőfeszítéseket kell tenni azért, hogy az ember elnyerje a túlvilági életet, vagyis eljusson a Paradicsomba. Isten ezt parancsolta meg hívő szolgálainak:

“Siessetek Uratok megbocsátásáért, és a Kertért, amelynek szélessége olyan, mint az egeké és a földé, és amely előkészítettett az istenfélők számára.” (Korán, 3:133)

A Paradicsomért versengők helyzete

A Korán a hívő számára az örökkévaló jutalom, az örökké tartó fizetség, a végtelen boldogság ígérését hozta el. Van azonban egy nagyon fontos dolog,

amit tudni kell erről a kérdésről: Isten ígérete a hívőé, számára már ezen a világon elkezdődik a túlvilági boldogság, a végtelen időben örökké tartó szépség. Hiszen ahogyan a túlvilágon a Paradicsom örömhíre az övé, úgy ezen a világon sem fosztja meg őt Isten az Ő kegyétől.

A Korán hírt ad arról, hogy azoknak a hívőknek, akik jót cselekszenek, már ezen a világon szép életük lesz:

**“Ki jókat cselekedett, férfi és nő, s az hívő, hát Mi felélesztjük őt üdvös étellel, s megjutalmazzuk őket. Bérük a jó által, mit tettek.”
(Korán, 16:97)**

Isten, igazhitű szolgálóinak áldást és szépséget ad, mely jutalom, s egyben bizonyossága annak, hogy Ő önzetlenül árasztja ki kegyelmét az emberekre. Ez Isten törvénye, mely nem változik. Mivel a gazdagság, a fényűzés és a szépség a Paradicsom alaptulajdonságai, Isten, kiválasztott, szeretett szolgálói számára ezen a világon olyan dolgokat és olyan környezetet teremt, amelyek emlékeztetik őket a Paradicsomra, és növelik bennük a vágyat a Kert után. Ezért, ahogyan a hitetlenek számára már ezen a világon megkezdődik a végtelen büntetés, az igazhitűek számára már ezen a világon kezd megmutatkozni az örökkévaló szépség, amit Isten megígért nekik. Isten, hogy próbára tegye őt, élete során nehézséget, szenvedést is bocsájthat a hívőre. Ha azonban ő türelemmel, Isten tetszését keresve viseli mindezt, olyan lelki boldogságra tesz szert, amit egy hitetlen soha nem fog megérteni.

Egy hívőtől, evilági élete során távol áll mindenféle lelki nyomorúság és bánat, hiszen tudatában van Istennek, betartja az Ő előírásait és tartózkodik attól, ami tilalmas. Aszerint a vallás szerint és erkölcs szerint él, amit Isten Saját tetszése szerint kiválasztott az emberek számára, és nagy reményt táplál az iránt, ami a halál után következik. Mindenek előtt vele van Isten segítsége és támogatása, Aki megteremtette őt. A hívők minden imában, minden jótettben, minden apró dologban megnyugvást lelnek, amit Isten tetszéséért tesznek. Elégedettségük abból fakad, hogy tudják, Isten látja őket, az angyalok felírják feljegyzéseikbe azt, amit tesznek, és mindenért megkapják majd a jutalmukat. Biztonságérzetet ad nekik, hogy láthatatlan angyalok segítik őket, hogy vigyázzói **“vannak előtte és mögötte, akik őrzik őt”** és **“Allah igéjéből valók ők”**. (Korán, 13:11) Tudják, hogy a hívők azok, akik felülkerekednek az Isten útján folytatott küzdelemben, s ők azok, akiké a Paradicsom ígérete. Így hát a hívők soha nem félnek és nem szomorkodnak, hiszen Isten azt sugallta az angyaloknak: **“...erősítétek hát azokat, akik hisznek!...”** (Korán, 8:12)

A hívők olyan emberek, akik **“azt mondják: ‘A mi Urunk Allah’, aztán**

az egyenes úton járnak”. (Korán, 41:30) És **“azokhoz lejönnek az angyalok [mondván]: ‘Ne féljeteK és ne legyeteK szomorúak! ÖrvendezeteK a Paradicsomnak, amelyre ígérteK kaptateK!’”** (Korán, 41:30) A hívők tudják, Isten **“senkitől nem követel többet, mint amire képes.”** (Korán, 7:42) Szilárd bizonyossággal hisznek a sorsban és abban, hogy mindent Isten tesz, így alávetik magukat annak, ami történik velük, s azt mondják: **„Nem ér bennünket semmi más, csak az, amit Allah előírt nekünk.”** (Korán, 9:51) Mivel Isten tetszését keresik és mindig azt mondják **„Allah teljesen elegendő nekünk. Milyen pompás istápoló!”** (Korán, 3:173), semmi rossz nem fog történni velük. Ez a világ azonban a próbatétel helyszíne, ezért természetesen szembesülhetnek nehézségekkel. Előfordul, hogy bizonyos időközönként éhséggel, betegséggel, kialvatlansággal küzdenek, balesetet szenvednek, anyagi kár éri őket és hasonlóK. A szegénység és a nehézség is lehet próbatétel. Az egyik ája így ad hírt erről:

“Vagy arra számítottateK, hogy belépteK a Paradicsomba, mielőtt hasonló [sors] érne benneteK, mint azokat, akik előtteK enyészeteK el? Szükség és baj sújtotta őket és [olyannyira] megrendülteK, hogy a küldött [aki közöttük időzött] hívő társaival együtt így szólt: ‘Mikor jön Allah segítsége?’ Vigyázate! Allah segítsége közel van. (Korán, 2:214)

Kétségtelen, hogy ez a nehéz helyzet csak megerősítette a Prófétát és a mellette lévő hívőket Isten iránt érzett tiszteletükben és istenfélelmükben, s növelte vágyakozásukat a Paradicsom iránt. Az ája végén Isten örömhírül adja, hogy a segítség nagyon közel van. Végül pedig **“Akik azonban istenfélők, azokat Allah megmenti [a gyehennától], boldogulásuk helyét [adva nekik]. Nem éri őket rossz és nem fognak szomorkodni.”** (Korán, 39:61)

Egy hívő kicsit sem veszít nyugalmából, boldogságából és jókedvéből, hiszen tudja, hogy a nehézségeket Isten azért teremti, hogy próbára tegye az ő hitét. Tudja, hogy ha türelmes és alázatos, akkor mindez egy örökkévaló fizetség forrása, és emellett óriási lehetőség arra, hogy érettebbé váljon. Igyekezete és lelkesedése még inkább növekszik. Ezek a nehézségek sosem borítják fel az ő lelki egyensúlyát, nem bizonytalanítják el, és nem törik meg határozottságát.

A hitetlenekkel merőben más a helyzet. Aki tagadja az igazságot, azt testileg is különféle fájdalmak gyötrik, és lelkileg is szenved.

A negatív érzelmek, melyek a hitetlenek jellemző tulajdonságai, így például a félelem, a búskomorság, a reményvesztettség, a nyugtalanság vagy a borúlátás, ízelítője ezen a világon annak a lelki fájdalomnak, ami a Pokolban

fogja gyötörni őket. Isten **“szűkké teszi és elszorítja”** annak a keblét, akit eltévelyít, **“mintha az égbe akarna fölkapaszkodni. Így rója ki Allah a [tisztátalanság] büntetését azokra, akik nem hisznek.”** (Korán, 6:125)

Egy másik ájában Isten hírül adja, hogy aki őszinte hívőként az Ő megbocsátását kéri és megbánással fordul Hozzá, annak az evilágon is szép élete lesz és áldásokban fog részesülni. A Korán 11. Szúrájának 3. ájájában ezt olvashatjuk:

“És hogy fohászkodjatok bocsánatért Uratokhoz és forduljatok megbánással Hozzá! Akkor megengedi nektek, hogy tetszetős javakat élvezetek egy meghatározott ideig, és aki arra érdemes, azt kegyében részelteti. Ha azonban elfordultok, bizony félek, hogy egy szörnyű nap büntetése sújt titeket.” (Korán, 11:3)

Egy másik ája így írja le a hívők evilági életét:

“És azt mondják majd azoknak, akik istenfélők voltak: ‘Mit küldött le a ti Uratok?’ Ők azt mondják: ‘Jót.’ Akik jóra valóak, azok az evilágon jóra számíthatnak. Ám a túlvilági lakhely jobb. Milyen pompás is az istenfélők lakhelye!” (Korán, 16:30)

A túlvilág jobb és értékesebb, mint az evilág. Az evilági élet minden szépsége szertefoszlik a túlvilági hajlék mellett, ha összehasonlítjuk őket. Ezért, ha az ember célt tűz ki maga elé, az a cél csakis a túlvilág kell, hogy legyen. Mindemellett a hívőknek, akik ezt tűzték ki célul, Isten megnöveli evilági áldásaikat is.

A hívők igazi lakhelye: a Paradicsom

Isten, megígérte a Paradicsomot örök lakhelyül azoknak, akik hívőként járulnak majd az Ő Színe Elé. Isten ígérete pedig a legigazabb szó, amelynek beteljesülését illetően a legkisebb kétség sem merülhet fel. Akik tehát szilárd meggyőződéssel hisznek, azok egy percig sem kételkednek abban, hogy ez az ígéret valóra fog válni és tudják, hogy amennyiben lelküket hívőként veszi el Isten, bűneik megbocsáttatnak és befogadja majd őket a Paradicsom. Az egyik ája így hangzik:

“Éden kertjeibe [lépnek be], amelyeket az Irgalmas megígért a szolgálóinak [akik hittek abban], ami rejtve van [előttük]. Amit Ő megígér, az beteljesedik.” (Korán, 19:61)

Végül el fog jönni a várva várt pillanat. A hely, amit a hívő egész életén át gondolataiban hordott, a hely, amelyért fohászkodott és amire minden

erejével azon volt, hogy méltó legyen, “a legjobb szálláshely”, “a legszebb szálláshely, ahová az ember megtér”: a Paradicsom. A hívők számára készítettett elő, kapui azért nyíltak meg, hogy befogadják a hívőket. Az egyik ája ekképpen írja le azt a páratlan látványt, amikor a hívők belépnek a Paradicsomba:

“Éden kertjei. Belépnek oda ők és azok, akik atyáik, feleségeik és leszármazottaik között igazak voltak; és az angyalok minden kapun át bemennek hozzájuk, [mondván]: ‘Békesség veletek! Ez a jutalmatok azért, mert állhatatosak voltatok.’ Milyen pompás végső lakhely!” (Korán, 13:23-24)

A Paradicsom szépségei

“A Paradicsom, amelyre ígéretet kaptak az istenhívők, eképpen fest: patakok folynak alatta. El nem múló az ő gyümölcse és az árnyéka. Ez lesz a vége azoknak, akik istenfélők. A hitetlenek vége pedig a [Pokol] tüze.” (Korán, 13:35)

Mielőtt ebbe a témába belekezdenénk, egy nagyon fontos dolgot kell tisztáznunk. Az elterjedt hiedelem, miszerint “a Paradicsom csupán természeti szépségek, zöld növények és folyóvizek helye”, nem a Koránon alapul és nagyon felszínes gondolkodás szülte. Hát persze, hogy a természeti szépségek, a zöld növények a Paradicsom tökéletes áldásai közé tartoznak. Ám ezen kívül, külön szépségként paloták, árnyékos helyek vannak a kertekben, források mellett. Hiába próbáljuk leírni, nem elegendőek a szavak, hogy kifejezzük velük a Paradicsom szépségét.

Az áldás egy része hasonlatos a földi dolgokhoz, és vannak, amiket eddig még egyetlen lélek sem látott, **“melyek teli hajtásokkal”** (Korán, 55:48). El sem tudjuk ezeket képzelni, és nem elegendőek a szavak a leírásukhoz. Tudnunk kell, hogy Isten, az Ő végtelen tudásával, nagyon sok szép dolgot és meglepetést készített elő a hívőknek a Paradicsomban. Ott minden, beleértve a természeti szépségeket is, a hívő kedve és kívánsága szerint alakul majd, ahogyan a következő ája is példázza: **“meglesz az Uruknál [mindaz], amit akarnak. Ez a nagy kegy.”** (Korán, 42:22) Vagyis mindazon csodálatos dolgokon kívül, amiket a Korán megemlít, Isten engedelmeivel és kegyessége folytán, a Paradicsomban meglesz minden gyönyörűség, amit csak el tud képzelni az ember.

A Paradicsomi környezet, amelyben a hívók élnek

“Allah kerteket ígért a hívőknek - férfiaknak és nőknek egyaránt -, amelyek alatt patakok folynak, s örökké ott fognak időzni - és jó hajlékokat Édenkertjeiben. Ám Allah tetszése még ennél is több[et ér]. Az lesz a nagy diadal.” (Korán, 9:72)

A hívők házeit, ahol evilági életüket élik, a következőképpen jellemzi a Korán: **“(S ez a lámpa) a házakban, hol Allah megengedte, hogy felmagasztaltassék, s megemléttessék bennük az Ő Neve.”** (Korán, 24:36) Isten parancsára, ezek a hajlékok nagyon nagyon tiszták, a hívők nagy gondot fordítanak a rendben tartásukra. Ugyanígy a paradicsomi hajlékok is szép tiszta helyek, ahol a hívők Istenre emlékeznek és hálát adnak Neki.

Csodálatosabbnál csodálatosabb épületekben, házakban, palotákban lakoznak majd a hívők, melyek lehetnek a természetben, ahogyan az előző fejezetben leírtuk, de lehetnek nagyon modern és tetszetős városokban is.

A Korán általában természeti szépségek közé épült hajlékokat említ. Az egyik ája így szól:

“Akik azonban félik Urukat, azoknak felső termeik lesznek, amelyek fölél [más] felső termék épültek és alattuk patakok folynak. Allah ígérete [ez]. Allah nem szegi meg az ígéreteit.” (Korán, 39:20)

Az ája magas helyre épült palotákról szól, melyek alatt patakok folynak. Ezt a páratlan látványt talán széles ablakokkal bíró vagy éppen csupa üvegből épült termekből szemléli majd az ember. A hívők, csodálatosan berendezett házakban, trónusokon pihenve, a legízletesebb gyümölcsök és a legfinomabb italok mellett, a magasból alátekintve, élvezettel szemlélik a szebbnél szebb képeket.

A paloták a legkiválóbb építőanyagokból, a legharmonikusabb színekben vannak felépítve és berendezve. Kényelmes karosszékek, egymással szemben álló pamlagok vannak bennük. Isten, több ájában is felhívja a figyelmet a pamlagokra. **“(Arannyal és drágakővel) átszótt pamlagokon hevernek kényelmesen egymással szemben,”** (Korán, 56:15-16), **“Sorban elrendezett pamlagokon hevernek kényelmesen...”** (Korán, 52:20) Az ájából nyilvánvaló, hogy a pamlagok a gazdagság, a pompa és a hatalom jelképei. A hívők, akiknek Isten megadja a Paradicsomot, trónusokon fognak ott pihenni és folyvást Istenre emlékeznek.

“Éden kertjei, amelyekbe bemennek ők, s arany- és gyöngykarperecekkal ékesíttetnek ott és selyem öltözetük lesz. És azt mondják: ‘Dicsőség Allahnak, Aki eltávoztatta tőlünk a

szomorúságot. Bizony, a mi Urunk megbocsátó és hálás, Aki - az Ő kegye által - az [örök] tartózkodás hajlékába szállásolt el minket, ahol nem nyomaszt fáradtság, sem pedig kimerültség.” (Korán, 35:33-35)

A Paradicsomot alapvetően “kifinomultság” és “szemet gyönyörködtető szépség” jellemzi. Minden, Isten végtelen tudását és művészetét tükrözi. A trónusok drágakövekkel vannak ékesítve, magasra épültek és figyelmesen egymás mellé vannak sorakoztatva. A ruhák selyemből és brokátból készültek, arany- és ezüstékszerek díszítik őket. Isten, számos részletet közölt a Koránban a Paradicsommal kapcsolatosan, ugyanakkor a képzelőerőnek sem szabott határt. Nagy valószínűség szerint, a Paradicsomban minden hívő számára olyan képek lesznek elérhetőek, amelyekben leginkább tetszésüket lelik. (A legjobban Isten tudja.) Kétségtelen, hogy Isten, a Koránban kinyilatkoztatott áldásain kívül sok-sok meglepetést is tartogat hívő szolgálai számára, akiket tart érdemesnek a Paradicsomra.

A Paradicsom meghaladja az ember képzelőerejét

“... az lesz bennük, amire a lélek áhítozik, és ami gyönyörűség a szemnek. És örökké ott lakotok.” (Korán, 43:71)

A leírásokból és hasonlatokból, amiket a Koránban olvashatunk, főleg a 2. Szúra 25. ájájában lévők alapján, kiindulva abból, hogy a Paradicsom áldásai hasonlítanak az evilágiakra, nagyjából körül tudjuk határolni, milyen hely lehet a Paradicsom. Tudjuk, hogy Isten a hívőket a Paradicsomba vezeti, melyet előre bemutatott nekik: **“bevezeti őket a Mennysországba, mit Ő tudottá tett nekik.”** (Korán, 47:6) Így aztán, Isten engedelmeivel, az evilági életben is lehetőségünk nyílik arra, hogy tudást szerezzünk a Kertről. Ez a tudás azonban csakis olyan tudás, amit Isten tanít meg nekünk. Ez a tudás, eszköz ahhoz, hogy elgondolkozzunk a Mennysországon. Nem mondhatjuk, hogy “ez alapján a tudás alapján le tudjuk írni, milyen a Paradicsom”. Van néhány ája, amely felhívja a figyelmet egy fontos dologra: a Paradicsom olyasvalami, ami “túlszárnyalja az ember képzelőerejét”. A Korán azt mondja: **“vannak benne nem-poshadó vizű patakok, mások tejjel folynak, amelynek az íze nem változik és vannak borral folyó patakok, ami gyönyörűsége az ivóknak és vannak tisztított mézzel folyó patakok”**. Ezzel azt az érzést kelti bennünk, hogy a Paradicsom egy olyan hely, amely jócskán meghaladja azt, amit az emberek el tudnak képzelni. Az ája alapján az embernek az a benyomása, hogy a Paradicsom ‘olyan hely, ami tele van

meglepetésekkel’.

Egy másik ájában Isten, “égi adományként” említi a Paradicsomot:

“Hanem azok, kik magukat Urukhoz tartják, számukra a Mennyek, mely alatt folyók futnak, s ebben ők mindörökkön-örökké, égi adományként Allahtól. S mi Allahnál (megvan), az a legjobb a helyesen élőknek.” (Korán, 3:198)

Isten, ebben az ájában a Paradicsomot úgy mutatja be, mint a vígasság, a kellemes időtöltés helyét. Olyan fényűző ünneplés ez, melynek időtartama, dimenziói és tartalma össze sem hasonlítható az evilági vidámsággal.

Azzal együtt, hogy ez az ünnep mindörökké tart és a sok-sok hasonló áldás nem múlik el s kiapadhatatlan, az ember sosem fárad bele. Ez pedig csakis a Paradicsomra jellemző sajátság. A Korán eképpen adja hírül, hogyan említik a Paradicsomban élő hívők ezt a teljességet:

“... ahol nem nyomaszt fáradtság, sem pedig kimerültség.” (Korán, 35:35)

Ebbe a fáradtságba a szellemi kifáradás is beletartozhat. (A legjobban Isten tudja.) Az evilág feltételei mellett az ember könnyen kifárad, hiszen testileg gyengének teremtett. Ha pedig elfárad, elméje is kezd összezavarodni, nem tud figyelni, szétszórttá válik, nehezebb józanul gondolkodnia, meggyengül az érzékelése is. A Paradicsomban ilyesmi nem fordul elő. Az elme mindig nyitott, a tudat éles lesz, hogy a hívő hiánytalanul érzékelhesse Isten áldásait és kedvét lelhesse bennük. Az evilági hiányosságok egyike a fáradtság, mely a Paradicsomban eltűnik, ezáltal a hívők szüntelenül élvezhetik a soha véget nem érő kegyet. Gyönyörűségük végtelen, egyik áldást a másik követi.

Egy olyan helyen, ahol nem nyomaszt fáradtság és unalom, Isten a hívők számára **“mindent”** megteremt, **“amire csak vágnak”**, így jutalmazva meg őket. Sőt, **“Mindeniük meglesz ott, amit csak akarnak. És még több van Nálunk.”** (Korán, 50:35). Isten, ezzel azt adja tudtukra, hogy még annál is többet fog adni, mint amennyit az ember szeretne, vagy amit el tud képzelni. Az ember vágyai korlátozottak, a Paradicsom azonban a többszörösét nyújtja annak, mint ami az ember gondolataiban megfogán.

Nem szabad megfeledkezni arról, hogy a Paradicsomban, mely “az igazság helye”, az egyik legnagyobb kegy az, hogy az ember védve van a Pokol büntetésétől. (Korán, 44:56) Mély hálára indítja a hívőket az, hogy bár egy pissenést sem hallanak a Pokolból, láthatják azt, és beszélhetnek a Pokolban lévőkkel:

“Azt mondják: ‘Korábban, amikor a házunk népe körében voltunk,

aggodalom töltött el minket. Allah azonban kegyet gyakorolt irántunk, és megőrzött minket a számum büntetésétől. Korábban egyre Őhöz fohászkodtunk. Ő a jóságos és az irgalmas.” (Korán, 52:26-28)

A Paradicsomi fényűző környezetet a Korán így írja le:

“És amikor ott [körül]nézel, akkor gyönyörűséget és nagy birodalmat látsz.” (Korán, 76:20)

Az ája elmondása szerint a Paradicsom minden szeglete, vagy ha úgy tetszik, ‘a látvány minden egyes kockája’, Isten páratlan tudásának köszönhetően, megszámlálhatatlanul sok ajándékkal van felruházva. Isten, csakis és kizárólag azoknak a hívőknek tartogatja ezt, akikre kegyét kiárasztotta, akiknek megbocsátott és akiket az Ő kertjébe helyezett... (A legjobban Isten tudja.) Más áják így szólnak a Paradicsomról:

“És eltávolítjuk azt, ami gyűlölség a szívükben lakozik, úgy, hogy testvérek gyanánt [hevernek] a kereveteken egymással szemben.” (Korán, 15:47)

“örökké azokban időznek majd, nem kívánva felcserélni azokat.” (Korán, 18:108)

Minden kegy legnagyobbika: Isten elégedettsége

“Allah kerteket ígért a hívőknek - férfiaknak és nőknek egyaránt -, amelyek alatt patakok folynak, s örökké ott fognak időzni - és jó hajlékokat Édenkertjeiben. Ám Allah tetszése még ennél is több[et ér]. Az lesz a nagy diadal.” (Korán, 9:72)

A Paradicsom ajándékai szemet gyönyörködtetőek. Isten, a Paradicsomban a lehető legnagyobb gyönyörűséget és örömet izlelteti meg az emberrel, amit csak öt érzékszerve érzékelni képes.

A Paradicsom legnagyobb ajándéka azonban, mely felette áll minden más kegynek: Isten elégedettsége, az az öröm és nyugalom, amit a hívő afölött érez, hogy képes elnyerni Ura tetszését. Az igazi boldogság érzése, mely abból fakad, hogy az ember elégedett mindazzal, amit Istentől kap, és szüntelenül hálás Neki. Amikor a Korán a Paradicsom népét említi, erre a különlegességre így hívja fel a figyelmet:

“...Tetszését leli bennük Allah [akkoron] és ők is tetszésüket lelik benne. Nagy diadal lesz ez.” (Korán, 5:119)

A Paradicsomi áldásokhoz hasonlók részben talán ezen a világon is megtalálhatóak, ám valódi értéküket csak akkor nyerik el, ha Isten tetszését szolgálják.

Ez nagyon nagyon fontos és mélyen el kell gondolkodni rajta. Az, ami egy ajándékot valóban értékessé tesz, nem a gyönyörűség, vagy az öröm, amit az ajándék maga okoz, hanem valami más, ami ezen túl van. A legfőbb érték az, hogy az ajándék Istentől való, az Ő teremtése. A hívő, aki ezt az ajándékot használja és hálás érte, valójában azért elégedett, mert úgy érzi, Isten megtisztelte őt jóindulatával, szereti őt, védelmezi és figyel rá, és kegyében részelteti őt. Ez az, ami őt leginkább boldoggá teszi.

Ezért aztán az ember szíve csakis a Paradicsomban nyugszik meg. Az ember azért teremtett, hogy Istent szolgálja, ezért csakis az Ő kegye az, ami az embernek boldogságot okoz. Az evilágon pedig ott leli meg nyugalmát, ahol a környezet hasonlít a paradicsomira, vagyis ahol Isten ajándékait úgy használják, hogy az Isten tetszésére legyen, és ahol hálát adnak Neki.

A Paradicsom Isten kegye és ezért nagyon értékes. A Kert népe örökkévaló boldogságot és örömet nyer el, mert **“Ők tisztelettel övezett szolgák.”** (Korán, 21:26) Ahogyan az áják tanúsítják, ott ők Isten nevét magasztalják dicsőítve, **“Ki tekintélyes és Nemes.”** (Korán, 55:78)

A hitetlenek lakhelye: a Pokol

Az istentagadók lakhelye a Pokol, mely kizárólag azért teremtett, hogy fájdalmat okozzon az ember testének és lelkének. A hitetlenek ebben maradnak majd örökké.

Azért, mert ők bűnösök, bűnük pedig a lehető legnagyobb bűn. Ha az ember szembefordul Istennel, Aki teremtette őt és életet adott neki, és hálátlan, az a legnagyobb bűnt követi el, ami csak létezik az Univerzumban. A Pokol az a hely, amely – Isten igazságosságának megnyilvánulásaképpen – büntetés ezért a bűnért. Az ember azért teremtett, hogy Istent szolgálja. Ha megtagadja teremtésének célját, azért meg fog fizetni. Isten, ekképpen szól az egyik ájában:

“...Aki méltóságon alulinak tartják az Én szolgálatomat, azok alázatosan fognak a gyehennába menni.” (Korán, 40:60)

Ahogyan az ája hírül adja, az emberek többsége a Pokolra fog jutni, és senkinek semmi garanciája arra, hogy megmeneküljön onnét. Minden ember számára a legnagyobb veszély a Pokol, és semmi sem fontosabb egy ember számára annál, mint hogy – ha Isten úgy akarja – védje magát a Pokol

büntetésétől, mely örökkön örökké tartó. Semmi de semmi nem lehet fontosabb ezen a világon annál, mint hogy az ember megmeneküljön a Gyehennától.

S bár ez a nyilvánvaló igazság, az emberek nagy része mintha valamiféle megrészegült állapotban lenne. Az emberek más problémákat találnak maguknak. Lényegtelen dolgokért dolgoznak hónapokig, évekig, és nem is gondolnak a Pokolra, amely a legnagyobb veszélyt jelenti a számukra. A Tűz ott van közvetlenül mellettük, ám ők olyan vakok, hogy ezt nem veszik észre. A Korán így ír azokról, akik a “folytonos részegség” (vagyis a nemtörődömség) állapotában vannak, s az emberek többségét alkotják:

“Közeledik az emberekhez az ő elszámolásuk, s ők szembeszegülnek semmibe vevőn. Nem jön el hozzájuk új emlékeztető az ő Uruktól, hanem csak hallják azt, s ők játszadoznak, s szívük szórakozott...”
(Korán, 21:1-3)

Némely ember, az időt, amit evilági életében kapott, a részletekbe merülve tölti el. Van, aki a munkahelyi karrierjét tette meg élete egyetlen céljának, van, aki “boldog fészket” szeretne megteremteni, és van, aki sok pénzt akar keresni. Ezek a dolgok hasznosak lehetnek az ember számára ezen a világon és a túlvilágon egyaránt, amennyiben Isten tetszését szolgálják. Nem helyes azonban, ha az embernek ez az egyetlen célja az életben. Aki így gondolkodik, az nem veszi észre a rá leselkedő óriási veszélyt. Olyannyira, hogy az ilyen embereknek meseszerű fogalom a Pokol.

Jóllehet a Pokol valóságosabb, mint ez a világ, amelyhez ezek az emberek szenvedélyesen ragaszkodnak. Ez a világ el fog tűnni, a Pokol viszont örökkévaló. Isten, Aki páratlan művészettel, tökéletes egyensúlyban és semmihez sem fogható aprólékossággal teremtette meg a Földet, az Univerzumot s az embert, ugyanígy a túlvilágot és a Gyehennát is megteremtette. S megígérte a Pokol büntetését minden társítónak, minden képmutatónak és minden hitetlennek.

A Pokol, amely a legrosszabb hely, ami csak teremtett, olyan büntetés helyszíne, amely jócskán meghaladja az emberi képzelőerőt. Isten magasztosságához mérten teremtett és olyan szenvedést rejt, amely sokkal sokkal fájdalmasabb, mint bármilyen fájdalom itt a Földön.

A hitetlenek büntetése örökké tartó a Pokolban. A tudatlan társadalomban sokan azt hiszik, a Pokol büntetése bizonyos ideig tart majd, aztán az emberek megbocsátást nyernek. Ezek az emberek azt képzelik, hogy majd kiélvezik az evilági életet, amennyire csak lehet, aztán cserébe eltöltenek egy bizonyos időt a Pokolban, míg végül megbocsátást nyernek. Pedig a Korán

hírül adja, hogy a Pokol az örök büntetés helye. Az ája szerint, a tagadók **“...(időtlen) időkg ott maradnak”** (Korán, 78:23).

Aki életét hálátlanul tölti és lázad Isten ellen, Aki megteremtette őt, ahogyan megteremtett minden élő és élettelen, s **“hallást, látást és szíveket”** (Korán, 16:78) adott, az – ha Isten úgy akarja – megérdemli az örökkévaló büntetést. Minden mellébeszélés haszontalan lesz, amivel az illető félrevezette magát. Ide juttatta őt a féktelenség, amit a földi világban tanúsított, a gondatlanság, sőt harag, amit Isten vallásával szemben táplált. Azoknak, akik a földi életben arrogáns büszkeséggel viseltettek Istennel szemben és ellenségeskedtek a hívőkkel, az Összegyűjtés Napján azt mondják majd:

“Lépjetek hát be a gyeheha kapuin, hogy örökké ott legyetek!”

Milyen nyomorúságos is a fennhézások lakhelye!” (Korán, 16:29)

A Pokolban az a legfélelmetesebb, hogy a büntetésnek soha nincsen vége. Ha valaki már belépett oda egyszer, annak nincsen többé visszatérés belőle. Az egyetlen igazság az örökké tartó tűz büntetése. Itt nyilvánul meg leginkább Isten büntető (“Kahhár”) jelzője. Aki ezzel szemtől szembe kerül, az lelkileg örökre összetört. Hiszen semmi reménye nem maradt. A Korán így szól a Pokol népének reménytelenségéről:

“Azik azonban vétkeznek, azoknak a [Pokol] tüze lesz a menedékhelyük. Valahányszor ki szeretnének jönni, visszahajtatnak és azt mondják nekik: ‘Kóstoljátok meg a [Pokol] tüzének a kínját, amit egyre hazugságnak tartottatok!’” (Korán, 32:20)

Milyen is a Gyeheha büntetése?

A tagadók, miután Isten Színe elé vitettek, könyveiket bal oldalról kapják meg. Ez a pillanat, az ő Pokolba vonszoltatásuk pillanata, amelyben örökön örökké fognak maradni. A hitetlenek számára semmiféle menekésre nincsen lehetőség. A több millió ember okozta tumultus még nem jelenti azt, hogy a hitetlenek lehetősége lenne akár a menekülésre, akár szem elől tévesztődne. Senki sem vegyülhet el úgy ebben a tömegben, hogy megfedkezzenék róla. A Pokol népének minden tagja egy tanúval jön elő, akit azzal bíztak meg, hogy tanúskodjon ellene és egy anyallal, aki hajtja őt:

**“És megfúvatik a trombita. Ez a fenyegetve emlegetett nap.
És minden lélek előjön [egy angyallal], aki hajtja és egy tanúval.
‘Nem törődöttél ezzel. Mi azonban fölnyitottuk a szemed és ma éles
a tekinteted.’**

És a társa azt mondja: ‘Ez az, ami nálam készen áll.’

**Vessetek a gyehennába ti ketten minden megátalkodott hitetlent,
aki a jó útjába állt, áthágta a határokat és kételkedett,
aki Allah mellé más istent helyezett! Szörnyű büntetésbe vessétek
őt!” (Korán, 50:20-26)**

A hitetleneket arcukon vonszolják erre a szörnyű helyre. A Korán kifejezésével élve “csapatostól” hajtják őket a Gyehennába. Még mielőtt azonban odaérnének, már előnti szívüket a félelem, amikor messziről meghallják a Pokol hangját. Hiszen a Pokol dühöngését és üvöltését, mely rettegéssel tölt el, már messziről hallani lehet.

**“...egy [szörnyű] kiáltás hallatszik belőle, miközben forr. Szinte
szétveti a düh...” (Korán, 67:7-8)**

Az áják hírül adják, hogy azok, akik megtagadták az igazságot, a feltámadáskor már érzik, mi fog velük történni. A megalázottságtól és a szégyentől fejüket lehorgaszthatják, nincsenek barátaik, nem maradt segítségük. Büszkeségük megtört, összeomlottak. Annyira restellik magukat, hogy fel sem emelik a fejüket, szemük sarkából figyelnek csupán. Az egyik ája így szól:

**“És látod őket lesújtva a megalázottságtól, lopva odanézni, amint
elővezettetnek [a tűzhöz]. És azok, akik hittek, azt mondják: ‘A
kárvallottak azok, akik a Feltámadás Napján elveszejtették
önmagukat és házuknépét.’ Bizony, a vétkesek meg nem szűnő
büntetésben lesznek.” (Korán, 42:45)**

A Pokol azért teremtetett, hogy büntessen. S bár nagyon sok hitetlent vetnek belé, ő még többet akar.

**“Azon a napon, amikor azt mondjuk a gyehennának: ‘Megteltél
már?’ - és ő azt mondja: ‘Még több van?’” (Korán, 50:30)**

Akit egyszer elragadott a Pokol, azt soha többé nem ereszti el. Isten így írja le a Poklot a Koránban:

**“Majd a Szakarba fogjuk juttatni. Honnan tudhatnád, mi a Szakar?
Nem hagy és nem kímél [semmit], és megégetője az embernek.”
(Korán, 74:26-29)**

Örökkévaló élet a zárt ajtók mögött

Amikor a hitetlenek belépnek a Pokolba, rájuk zárulnak annak kapui, ők pedig a lehető legremisztóbb képekkel szembesülnek. Nem sokkal később megértik, hogy a tűzbe fogják hajítani őket és mindörökké ott fognak maradni. A Gyhenna kapui bezárulnak, ez pedig azt jelenti, hogy nincsen többé kiút, nincsen többé menekvés. Isten, ekképpen szól a hitetlenek helyzetéről:

“Ám akik megtagadták a Mi jeleinket, ők a bal birtokosai, körülöttük a [Gyhenna] tüze összearul.” (Korán, 90:19-20)

A büntetés, amivel szembe kell nézniük, a Korán szavaival élve **“súlyos büntetés”** (Korán, 3:176), (Korán, 3:4), **“fájdalmas büntetés”** (Korán, 3:21). Az evilági élet mércéje nem elegendő ahhoz, hogy az ember pontosan felfogja, milyen szörnyűséges a Pokol büntetése. Az ember, aki pár másodpercig sem viseli el a tüzet vagy a forró vizet, nem tudja kellőképpen elképzelni, mit is jelent az örökkévaló tűz. Ráadásul, az evilági tűz okozta fájdalom össze sem hasonlítható a Pokol tüzével s annak szörnyűségével. Isten büntetéséhez semmi sem hasonlítható:

“És azon a napon nem büntet senki úgy, mint Ő, és nem bilincsel meg senki úgy, mint Ő.” (Korán, 89:25-26)

Amint azt a Koránból megtudjuk, a Pokolban valódi élet vár, és ez az élet minden pillanatában kínzó szenvedéssel van tele. Megaláztatás, szegény, nyomorúság sújtja az embert, fizikai és lelki szenvedés, válogatott kínzás várja. A Pokol büntetését semmivel nem lehet összehasonlítani, amit az evilágról ismerünk.

A Pokol népe büntetése az összes érzékszervet egyszerre támadja meg. Szemük előtt ijesztő és taszító képek, fülükben félelmetes hangok, zajok, sikolyok, jajgatás és üvöltés... Orruk megtelik a legmocskosabb, legundorítóbb szagokkal, nyelvük a legvisszataszítóbb ízeket és elviselhetetlen fájdalmat érez, bőrük, egész testük ég, perzselődik, ízekre szakad, minden porcikájuk kínlódik. A fájdalom elviselhetetlen. A Korán szavaival élve: **“Vajon mi ad nekik állhatatosságot a [Pokol] tüzével szemben?”** (Korán, 2:175) (Elégett) bőrük újra és újra kicserélődik, a büntetés nem enyhül és nem szűnik meg, a kínok a végtelenségig folytatódnak. Isten így szól az egyik ájában a hitetlenekről:

“Süljetek benne! Viseljétek türelemmel, vagy nem - egyremegy nektek. Csupán azért kaptok fizetséget, amit cselekedtetek.” (Korán, 52:16)

A Pokolból a lelki kínzás sem hiányzik, mely legalább olyan szörnyű,

mint a testi fájdalmak. Az embert megalázzák, félredobják, keservesen bánja, ami történt, s amikor arra gondol, hogy nincsen semmi remény, ez még nagyobb fájdalmat okoz. Ha az embernek eszébe jut az örökkévalóság, teljesen összetörik. Ha a büntetés csak egymillió esztendeig, vagy egymilliárd vagy több trillió évig tartana, az is örömmel töltené el őt, hisz lenne reménye arra, hogy a büntetésnek egyszer vége lesz. A reménytelenség azonban, ami abból fakad, hogy az ember tudja, a büntetés soha nem ér véget, és a Pokolból – Isten akarata szerint – soha nincsen menekvés, semmilyen evilági reménytelenséggel nem vethető össze.

A Korán leírása alapján a Pokol olyan hely, ahol soha véget nem érő büntetések sorozata éri az embert: bűdös, szűk, zajos, sötét, kormos, füstös hely, menedék nélkül, olyan forrósággal, ami a velejéig perzseli az embert. A legvisszatartóbb ételek és italok találhatóak benne, a ruhák pedig tűzből vannak.

Ha valamennyire el akarjuk képzelni, milyen is a Pokol, talán azokhoz a filmekhez hasonlíthatnánk, amelyek a nukleáris háború utáni állapotokat örökítették meg: sötétség, por és piszok mindenütt, taszító, felkavaró képek. Egy ilyen környezetben az élet is ehhez mérhető. A Pokol népe hall, beszél, vitatkozik, megpróbál elmenekülni, égeti őt a tűz. Szeretné, ha a büntetés enyhülne, szomjas, éhes és szánja-bánja az összes bünt, amit életében elkövetett, de már késő. Mindezt a szörnyűséget a legtisztább tudattal éli meg.

Ebben a közegben a Pokol lakói úgy élnek, akár az állatok, koszos és undorító körülmények között. Nem találnak mást enni, csak a zakkum fa gyümölcsét és keserű tuskét. Italuk pedig nem más, mint genny, vér és forrásban lévő víz. A tűz minden oldalról körülveszi őket. Bőrük elég, ám mindig új nő a helyére. Így a tűz adta fájdalom folyamatosan, enyhülés nélkül kínozza őket. Bőrük leválik, húsuk megég, belső szerveik kibuggyannak felrepedt bőrük alól, egész testükön égés nyoma, vér és genny, s ők emellett még láncra veretnek és megkorbácsoltatnak. A Pokol őrei tűzágyakra fektetik őket, takarót terítenek rájuk, de az is tűzből van. A szenvedő bűnhődők torqukszakadtából ordítanak, esdekelve könyörögnek, hogy hadd szabaduljanak meg ettől a büntetéstől, de senki sem válaszol nekik. A büntetés enyhítését kérik, ha csak egyetlen napra is, ehelyett azonban megaláztatás és kínzás az ő fizetségük.

Mindaz, amit az emberek a Pokolban átélnek, igazság. Olyan igaz, mint az az élet, amiben most élünk, sőt, még annál is valóságosabb.

Az áják leírása alapján, a Pokolra jut mindenki, aki csak ingadozva szolgálja Istent, nem úgy, ahogyan Ő azt elvárja (Korán, 22:11), aki mondván

“mindegy, Isten úgyis megbocsát”, bűnt követ el és azt reméli, hogy majd csupán rövid ideig sújtja őt a büntetés (Korán, 3:24), aki Isten helyett más dolgokat választ szolgálandó bálványának, mint például pénzt, pozíciót vagy karriert, s ezt teszi meg élete céljának, aki megváltoztatja Isten vallását a saját elképzelése szerint, aki a Koránt saját érdekei szerint értelmezi és elferdíti annak értelmét, aki hitt s aztán hitetlen lett, vagyis mindenki, aki hitetlen, társító vagy képmutató. Ez, Isten ígérete, mely szilárd és megmásíthatatlan:

“ha akartuk volna, minden léleknek megadtuk volna az útmutatást.

Ám beteljesedett az Általam [kimondott] szó: ‘Bizony, megtöltöm dzsinnekkal és emberekkel a gyehennát színültig!’” (Korán, 32:13)

Ezek az emberek kifejezetten a Pokolra teremtettek:

“Számos dzsinnt és embert teremtettünk a gyehennára. Van szívük, de nem értenek vele; szemük, de nem látnak vele, és fülük, de nem hallanak vele. Olyanok ők, mint a barom! Nem! Ők még tévelygőbbek! Ügyet sem vetnek ők [semmire].” (Korán, 7:179)

Mindezek után, nincsen egyetlen ember sem, aki sajnálná a Gyehenna népét, megmentené őket a tűztől és segítene rajtuk. Isten soha többé nem szól hozzájuk. Az elfeledettség, elhagyatottság, kizártság kínját élék át. **“Nincs hát ma itt barátja.”** (Korán, 69:35) Egyedül a büntető angyalokkal lesznek kapcsolatban, a zebánikkal, akik az előttük álló örökkévaló életben számtalan büntetést és kínzást tartogatnak a számukra. Ezekben az angyalokban, akiknek az a feladatuk, hogy büntessenek, nincsen szemernyi irgalom sem. Végtelenül kegyetlenek, szigorúak, erősek és félelmetesek. Azért lettek teremtve, hogy bosszút álljanak azokon, akik nem hisznek Istenben, úgy, ahogyan ők azt megérdemlik. Feladatukat tökéletesen teljesítik. Nem járnak közben senkiért, nem fognak hiányosan büntetni, nem fogják szem elől téveszteni a hitetleneket.

Minden ember ezzel a veszéllyel áll szemben. Ha hálátlan módon fellázad Isten ellen, Aki megteremtette őt, ezáltal a lehető legnagyobb bűnt követi el, akkor a Pokol lesz az ő büntetése. Ezért Isten arra inti az embereket, hogy ne kövessék el ezt a bűnt:

“Ti hívők! Óvjátok meg magatokat és házatok népét egy olyan tűztől, amelynek a tüzelője az emberek és a kövek és amelyre kemény és szigorú angyalok vigyáznak, akik nem szegülnek ellen Allah parancsának, hanem megteszik azt, amire parancsot kapnak.” (Korán, 66:6)

“De nem! Ha nem hagyja abba, az üstökénél fogva vonszoljuk (a gyehennába), egy hazug, bűnös üstöknél fogva. Hívja csak a

nemzetségét! Mi majd szólítjuk a Pokol strázsáit!” (Korán, 96:15-18)

Hiábavaló könyörgés és reménytelenség

A Pokol népe kilátástalan helyzetben van. A büntetésük egyrészt rettenetesen fájdalmas, másrészt végtelen. Nem marad más számukra, mint a panasz és a könyörgés. Mindenkihez könyörögnek, akit meglátnak. Látják a Paradicsom népét és szeretnék, ha egy kis vizet és ételt kapnának tőlük. Próbálnak Istenhez könyörögni, az Ő irgalmáért esedeznek. De minden hiába.

Könyörgésük egy része a Pokol strázsái, a zebánik felé irányul. Még ezekhez a büntető angyalokhoz is könyörögnek, akik pedig a legsúlyosabb büntetéseket szabják ki rájuk, és azt kérik tőlük, legyenek közvetítők az érdekükben Isten és öközöttük. Büntetésük oly szörnyű, hogy – ha csak egyetlen napra is – enyhítésért könyörögnek. De válaszra sem méltatják őket:

“És akik a tűzben vannak, azt mondják a gyeheña strázsáinak: ‘Fohászkođjatok az Uratokhoz, hogy csak egy napot könnyítsen a büntetésünkön!’ Azok azt mondják: ‘Vajon nem jöttek-e hozzátok a küldötteitek nyilvánvaló bizonyítékokkal?’ ‘De igen!’ - mondják ők. ‘Fohászkođjatok hát!’ - mondják [a strázsák]. A hitetlenek fohásza azonban hiábavaló.” (Korán, 40:49-50)

Ezek után még megpróbálnak Istentől kegyelmet kérni, de minden hiába:

“Azt mondják: ‘Urunk! A balsors legyűrt minket! Tévelygő nép voltunk! Urunk! Hagyd, hogy kimehessünk belőle! Ha újra tesszük, akkor bizony vétkesek vagyunk!’ [Allah] azt mondja: ‘Hordjátok el magatokat oda! És ne szóljatok Hozzám!’ A szolgálaim egy része azt szokta mondani: ‘Urunk! Bocsáss meg nekünk, és légy irgalmas hozzánk! Te vagy az irgalmasok között a legjobb.’ Ám ti gúny tárgyává tettétek [a szolgálaimat], mígnem miattatok elfeledték azt, hogy megemlékezzenek Rólam, és ti kinevettétek őket. Ma megjutalmazzuk őket azért, mert állhatatosak voltak, és mivel ők azok, akik diadalt aratnak.” (Korán, 23:106-111)

Az ája szerint, ez az utolsó szó, amit Istentől hallanak. (A legjobban Isten tudja.) Hiszen miután Isten azt mondja: **“Hordjátok el magatokat oda! És ne szóljatok Hozzám!”**, ennek ellenkezőjéről már nem lehet szó. Olyan helyzet ez, amire ha csak rágondol, belesajdul az ember szíve.

Miközben a Pokol népe sikoltozva szenved a büntetéstől, azok, akik

“megmenekültek és boldogulnak”, vagyis a hívők, a Paradicsom áldásai közt vannak. A lelki fájdalom közül, amik a Pokol népét érik, az egyik éppen a Paradicsom lakóival folytatott beszélgetés. A hitetlenek, a Pokol félelmetes büntetései közepette látják a Paradicsomot, az ottani óriási áldást és fényűzést. Látják, amint a hívők, akiket ezen a világon kinevettek, végtelen nyugalomban, szemet gyönyörködtető helyeken, csodálatos házakban élnek, azt eszik és azt isszák, amit csak megkívánnak. Míg ők maguk büntetést szenvednek el és megaláztatnak, látják, amint a hívők óriási gazdagságban, nyugalomban élnek.

Ez pedig még inkább súlyosbítja az ő büntetésüket. Annyira bánják, ami történt, hogy az már elviselhetetlen. Csaknem elemésztí őket a bánat, amiért az evilágon nem hittek, s a hívőkkel ellentétben, nem engedelmeskedtek Isten parancsainak. Ebben az állapotukban megpróbálnak beszélni azokkal, akik a Paradicsomban vannak, megpróbálnak segítséget kérni tőlük. Könyörögnek, de mindhiába. A Paradicsom lakói eközben látják, milyen a hitetlenek helyzete, és ez még inkább arra ösztönzi őket, hogy még hálásabbak legyenek Istennek. A Korán ekképpen adja hírül a Paradicsom és a Pokol lakóinak beszélgetését:

“Kertekben kérdezősködnek,

A gaztevőktől:

‘Mi juttatott benneteket a Szakarba?’

Azt felelték: ‘Nem tartoztunk az imádkozók közé,

Nem tartoztunk a szegényeket megsegítők közé,

Együtt fecsegtünk a fecsegőkkel,

És állandóan meghazudtoltuk az Ítélet Napját,

Amíg el nem ért bennünket a bizonyosság (a halál).’

Nem fog hát nekik használni a közbenjárók közbenjárása.”

(Korán, 74:40-48)

Emlékeztető, hogy megmeneküljünk az örökké tartó büntetéstől

Ebben a fejezetben azoknak az embereknek a túlvilági sorsát foglaltuk össze, akik hisznek Istenben, Aki valamilyen céllal teremtette őket, ahogyan mindent, és azokét, akik megtagadják Őt. Egy valamit azonban nem szabad elfelejtenünk: az ember születése óta hozzá van szokva, hogy hall a

Paradicsomról és a Pokolról. Nekünk nem az a célunk, hogy frázisokat ismétlegessünk, hanem az, hogy még egyszer emlékeztessünk néhány hitelenségben élő embert arra, hogy a gondoktól-bajoktól, amik ezen a világon sújtják őket, a túlvilágon sem fognak megszabadulni.

Az ember természetesen szabadon eldöntheti, hogyan akar élni ebben a világban, milyen utat kíván követni. Egyik ember sem kényszerítheti semmire a másikat. Mivel azonban mi hiszünk Isten létezésében és végtelenül igazságos voltában, kötelességünk, hogy figyelmeztessük és intsük azokat, akik megtagadják az igazságot és nincsenek tudatában helyzetüknek illetve az elkövetkezendőknek. Isten ekképpen szól az ájákban ezeknek az embereknek a helyzetéről:

**“Vajon ki a jobb? - az-e, aki az istenfélelemre és [Allah] tetszésére alapozta az építményét, vagy az, aki egy vízmosta, omlásra kész homokpad szélére alapozta az építményét, amely vele együtt a gyeheña tüzébe omlik? Allah nem vezeti a vétkes népet.”
(Korán, 9:109)**

Azoknak az embereknek, akik ezen a világon elfordultak Isten jeleitől és tudatlanul megtagadták Urunkat, Aki megteremtette őket, a túlvilágon nem lesz menekvés. Így aztán az ember dolga az, hogy – miután észrevette az igazságot – , késlekedés nélkül visszaforduljon arról az útról, amelynek a vége az összeomlás, és alávesse magát Istennek. Ha ezt nem teszi meg, bizonyosan bánni fogja. Erről szólnak az alábbi áják:

“Azok, akik hitetlenek, talán szeretnék majd, ha muszlimok lettek volna. Hagyd őket, hadd egyenek, élvezzenek és kecsэгtesse őket az [evilág] reménye! Ám majd megtudják!” (Korán, 15:2-3)

S hogy mi az útja-módja annak, hogy az ember megmeneküljön az örökkévaló büntetéstől és a fájdalmas megbánástól, s elnyerje Isten tetszését és Kertjét?

Őszintén hinnie kell Istenben, amíg még nem késő.

Egész életét úgy kell leélnie, hogy viselkedésével elnyerje az Ő elégedettségét...

FIGYELMEZTETÉS

Ez a fejezet, amit Ön rövidesen el fog olvasni, az élet egy NAGYON FONTOS titkát tartalmazza.

A kérdést, amely gyökeresen megváltoztatja az anyagi világról alkotott elképzeléseit, nagyon figyelmesen és elgondolkodva kell olvasnia.

Amit itt el fogunk mondani, az nem csupán egy nézőpont, egyfajta megközelítés vagy holmi filozófiai felfogás, hanem a mai tudomány által is alátámasztott tagadhatatlan igazság, amit mindenkinek el kell fogadnia, függetlenül attól, hogy vallásos-e, vagy sem.

AZ ANYAG MÖGÖTTI TITOK

A ki tudatosan és lelkiismeretesen szemléli környezetét, észreveszi, hogy minden élő és élettelen dolog teremtett. Vajon ki teremtette őket?

Egyértelmű, hogy a **“teremtettség”**, amely a világegyetem minden részletében megmutatkozik, nem lehet magának az Univerzumnak az alkotása. Például egy bogár nem teremthette meg saját magát. A Naprendszer, a növények, az emberek, a baktériumok, a vörösvérsejtek, a pillangók nem teremthették meg saját magukat. És ahogyan arra könyvünk előző oldalain már rámutattunk, nem feltételezhetjük, hogy mindez **“véletlenül”** jött létre.

Vagyis egyedül arra a következtetésre juthatunk, hogy minden, amit látunk, teremtve lett... Ám közülük egyik sem **“Teremtő”**. Ez azt jelenti, hogy a Teremtő egy olyan Felsőbbrendű Lény, aki különbözik mindentől, amit szemünkkel érzékelni tudunk. Egy olyan hatalmas erő, Aki bár nem látható, létezése illetve tulajdonságai minden általa teremtett dolgon megmutatkoznak.

És itt esnek a tévedés csapdájába azok, akik tagadják Isten létét. Ezeket az embereket a következő dolog tartja fogva: nem hisznek egészen addig, amíg nem látják Istent saját szemükkel. Ezért hát kénytelenek az Univerzum minden pontjában megnyilvánuló **“teremtettség”** igazságát elrejteni és azt állítani, hogy a világegyetem és az élőlények nem teremtés útján születtek. Ahhoz, hogy ezt megtehessék, kénytelenek hazugságokhoz folyamodni. Ebben a kérdésben az evolúciós elmélet a koholmányok és az eredménytelen igyekezetek legszembevetőbb példája.

A hitetlenek alapvető tévedésében sokan azok közül is osztoznak, akik egyébként nem utasítják el Isten létezését, ellenben eltorzult Isten-képpel rendelkeznek. Ezek az emberek, akik mellel a társadalom döntő hányadát alkotják, nem tagadják ugyan a teremtést, viszont meglepő, abszurd hiedelmek vannak arról, hogy **Isten “hol” is található**. Többségük azt hiszi,

hogy Isten "az égben" van. Tudat alatt azt gondolják, hogy Isten egy meglehetősen távoli bolygó mögött rejtőzködik és csak nagy ritkán avatkozik bele "a világ dolgaiba". Vagy bele sem avatkozik; létrehozta, majd magára hagyta teremtését, az emberek pedig, saját sorsukat irányítják...

És vannak, akik úgy hallották, Isten "mindenütt" ott van, ám hogy ez mit is jelent, azt már nem tudják megválaszolni. Tudat alatt az a tévhit él bennük, hogy Isten a rádióhullámokhoz vagy a láthatatlan, felfoghatatlan gázokhoz hasonlatos.

Egyetlen közös téveszme a forrása ennek a gondolatnak, illetve azok nézeteinek, akik képtelenek felfogni Isten "hollétét" (s talán éppen ezért nem hisznek Benne), mégpedig az, hogy egy teljességgel alaptalan dogmával azonosultak, majd pedig feltevésekbe bonyolódnak Istent illetően.

Mi is ez a dogma?..

Ez a dogma az anyag létevel és jellegével kapcsolatos. Az ember olyannyira kötődik az anyag létének gondolatához, hogy meg sem fordul a fejében, vajon valóban létezik-e vagy csak úgy látszik, mintha létezne. Pedig a modern tudomány már ezt az előítéletet is megdöntötte és egy rendkívül fontos igazságra derített fényt. A következő oldalakon megpróbálunk rávilágítani erre a hatalmas igazságra, amelyre a Koránban is szerepel utalás.

Elektronikus jelekből álló Univerzum

Környező világunkról alkotott minden tudásunk öt érzékszervünk közvetítésével jut el hozzánk. Ez azt jelenti, hogy az általunk ismert világ az, amit szemünkkel látunk, kezünkkel megtapintunk, orrunkkal megszagolunk, nyelvünkkel megízlelünk, fülünkkel pedig hallunk. Mivel születésünktől fogva ezektől az érzékszervektől függünk, soha nem is gondoltunk arra, hogy a "külvilág" más is lehet, mint amit mi érzékelünk.

Jóllehet, ma már számos tudományág kutatásai ennek ellenkezőjét bizonyítják és komoly kétségeket támasztanak bennünk érzékeink és az általunk tapasztalt világ felől.

Ez az új koncepció a következő eredményre jutott: az, amit mi "külvilágként" érzékelünk nem más, mint elektronikus jelek leképződése az agyban. Egy alma piros színe, egy deszka keménysége, sőt, az Ön édesanyja, édesapja, családja, minden tulajdona, háza, munkahelye és ennek a könyvnek a sorai is csakis és kizárólag egy az Ön agyában létrejövő elektronikus jelhalmaz.

Frederick Vester így fejezi ki, mi a tudomány álláspontja ezzel a kérdéssel kapcsolatban:

"Úgy tűnik, tudományos bizonyítást nyernek azoknak a gondolkodóknak a nézetei, akik azt mondják, 'az ember egy látomás. Minden élő halandó és látszólagos, ez az Univerzum pedig egy árnyékkép'."¹

Ahhoz, hogy pontosan megvizsgálhassuk ezt a kérdést, először is ve gyük szemügyre érzékszerveinket, amelyek eljuttatják hozzánk az információkat.

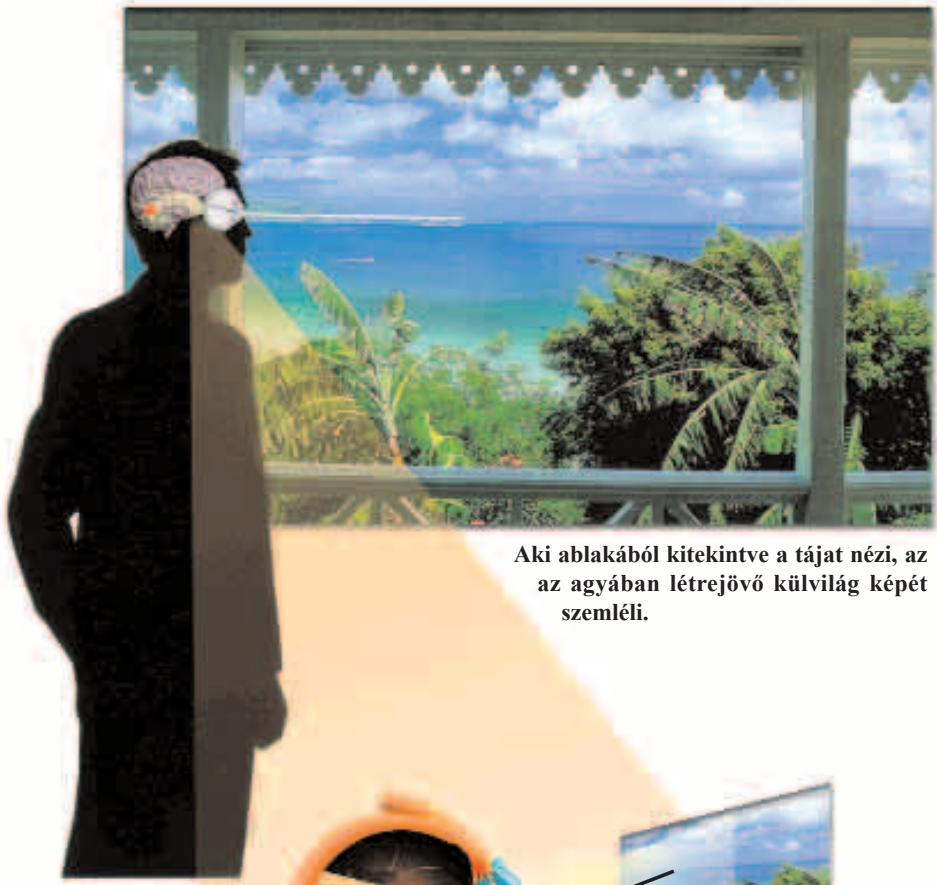
Hogyan látunk, hogyan hallunk és hogyan ízelünk?

A látás, mint olyan, meglehetősen bonyolult folyamat és a következő lépésekben megy végbe: bármilyen tárgyról legyen szó, a látás folyamata közben először is a tárgy által visszavert fénynyalábok (fotonok) megtörnek a szemgolyó előtt található szemlencsén, majd fordított képként a szemgolyó mögötti retinára vetődnek. A látottakat az itt elhelyezkedő sejtek elektronikus jelekké alakítják, majd az idegek segítségével az agy hátsó részébe, a látóközpont nevű kicsiny helyre továbbítják. Újabb műveletek sorozata folytán ezek a jelek képként jelennek meg az agynak ebben a központjában. Vagyis a látás maga valójában az agy egy parányi, hátsó, koromsötét helyén valósul meg, ahová semmilyen módon nem hatol be a fény.

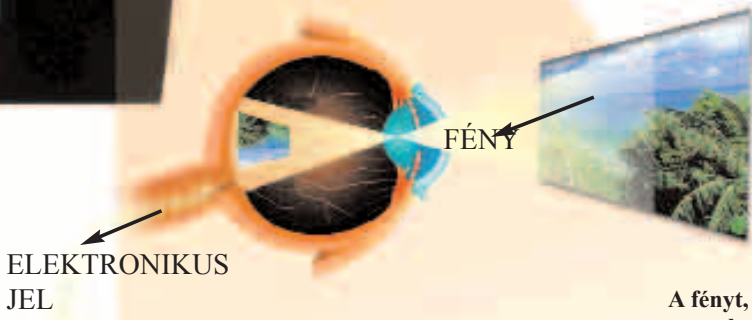
Vizsgáljuk most meg még egyszer figyelmesen ezt az információt, ami általában mindenki előtt jól ismert. Amikor az ember azt mondja, "látok", tulajdonképpen a szeme által felfogott ingerek nyomán létrejövő elektronikus jelek "eredményét" látja az agyban. Vagyis miközben azt mondjuk, "látok", gyakorlatilag agyunk elektronikus jeleit kísérjük figyelemmel.

Minden kép, ami életünk során elének tárul, egy néhány köbcentiméternyi látóközpontban jön létre. A sorok is, amiket Ön éppen olvas, a végtelen táj is, amit a horizont felé pillantva látunk, ezen a kicsiny helyen képződnek. S mindeközben van még valami, amit nem szabad elfelejtenünk: ahogyan már megállapítottuk, a koponyába nem jut el a fény, vagyis az agy belseje koromsötét. Következésképpen az agy soha nem tud kapcsolatba lépni a fénnel magával.

Nézzünk egy példát erre az érdekes helyzetre. Képzéljük el, hogy egy gyertya van előttünk. Szemben ülünk vele és hosszasan szemléljük. Ám ez idő alatt agyunk a gyertya fényének lényegével (a fénnel magával) egyáltalán nem lép kapcsolatba. Koponyánk és agyunk belsejében akkor is teljes a

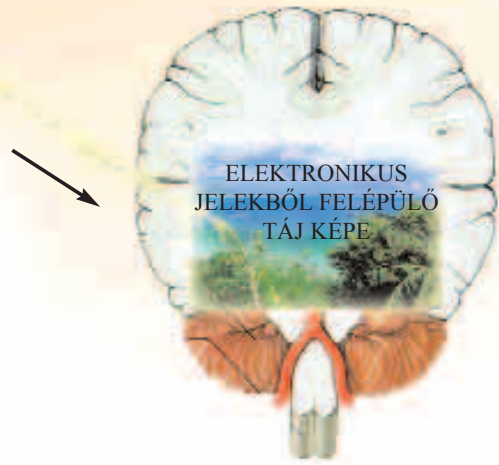

Aki ablakából kitekintve a tájat nézi, az az agyában létrejövő külvilág képét szemléli.

ELEKTRONIKUS JEL

A fényt, amely elérkezik az ember szeméhez, a szemben található sejtek elektronikus jelekké alakítják, majd ezek az elektronikus jelek eljutnak az agy hátsó részében levő látóközpontba. Ott pedig a „tudat” tájként érzékeli azokat.

ELEKTRONIKUS JELEKBŐL FELÉPÜLŐ TÁJ KÉPE

sötétség, amikor mi a gyertyafényre szegezzük tekintetünket. Agyunk sötétjében egy fényes, ragyogó és színekkel teli világot szemlélünk.

R.L. Gregory így beszél a látásban rejlő csodáról, amit mi oly természetesen veszünk:

"A látás számunkra olyannyira megszokott dolog, hogy bizony nagy erőbe telik elképzelni, vannak itt még megoldatlan kérdések. Ne feledjék a következőt: szemünk apró, fejjel lefelé fordított képeket érzékel, mi pedig ezeket szilárd tárgyakként látjuk környezetünkben. A tárgyi világot a retinán keletkező jelek végeredményeként érzékeljük és ez tulajdonképpen nem más, mint egy csoda."²

Ugyanez érvényes a többi érzékszervre is. A hang, a tapintás, az ízlelés és az illat mind egy-egy elektronikus jel formájában jut el az agyba, ahol a megfelelő központokban benyomásként jelentkezik.

A hallás például így zajlik: a külső fül a fülkagyló segítségével összegyűjti a hanghullámokat és a középfülbe juttatja. A középfül ezeket a hangrezgéseket felerősítve a belső fülbe vezeti, a belső fül pedig a rezgéseket elektronikus jelekké alakítja tovább az agynak. Akárcsak a látás, a hallás is az agyban történik, a hallóközpontban megy végbe. És ahogyan a fény nem jut be a koponyába, úgy a hang sem ér el oda. Következésképpen bármilyen zajos is a külvilág, az agy belsejében síri csend uralkodik.

Ennek ellenére az agy mindennél élesebben érzékeli a hangokat. Egy

A tárgyról visszaverődő ingerek elektronikus jelzéssé alakulnak és az agyban egy benyomást hoznak létre. Amikor azt mondjuk, „látok”, valójában az elménkben lévő elektronikus jelek hatását szemléljük.

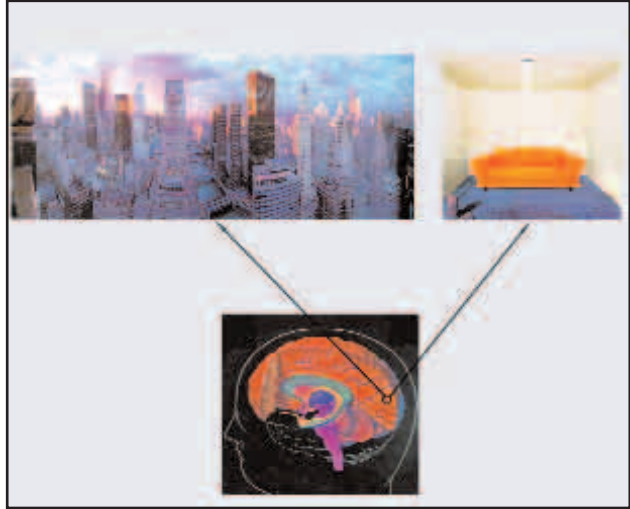
egészséges ember füle mindenféle sístergés vagy sercegés nélkül hall. Agyunkban teljes csend uralkodik, mi pedig egy széles frekvenciasávon belül minden hangot érzékelünk. Halljuk a zenekari szimfóniát, halljuk egy zsúfolt hely minden zaját, a falevél susogását és a jet repülőgépek zúgását is. Ha azonban mindeközben egy érzékeny műszerrel megmérnénk agyunkban a hang szintjét, azt tapasztalnánk, hogy odabent mély csend honol.

Az illatok érzékelése szintén ehhez hasonló. A vanília vagy a rózsa illatát alkotó molekulákat a levegő szállítja el az orr epitelium nevű részéhez. Itt apró, rezgő szőröcskék találhatók, bennük pedig érzékelők. Az illatmolekulák ezekkel az érzékelőkkel lépnek kapcsolatba. E kölcsönhatás eredményeképpen elektronikus jelek képződnek és jutnak az agyba, amelyeket mi illatként fogunk fel. Végeredményben, az általunk kellemesnek vagy kellemetlennek tartott illatok nem mások, mint ezeknek a molekuláknak a kölcsönhatásából származó elektronikus jelek. Ezeket pedig agyunk érzékeli. Egy parfüm vagy egy virág illatát, a kedvenc ételünket, a tengert, vagy bármilyen más kedves illatot az agyunkal érzékelünk, mint ahogyan azokat a szagokat is, amelyeket kellemetlennek találunk. Az illatmolekulák maguk azonban soha nem jutnak el az agyunkig. Akárcsak a hangnál és a látványnál, itt is az elektronikus jelek azok, amelyek elérik az agyat. Vagyis minden illat, amit születésünk óta a külvilág tárgyainak tulajdonítunk, szaglószerünk által felfogott elektronikus jelek sokasága.

Hasonlóképpen, az ember nyelvén négy különböző kémiai érzékelő található, melyek a sós, az édes, a savanyú illetve a keserű ízekeket érzékelik. Ízlelőbimbóink kémiai reakciók sorozata után ezeket az érzeteket elektronikus jelekké formálják és továbbítják az agynak. Az agy pedig ízként észleli ezeket a jeleket. Amikor egy csokoládét vagy kedvenc gyümölcsseink egyikét majszoljuk, az íz, amit érzünk, az agyunk által dekódolt elektronikus jelekből származik. A külső tárgyhoz pedig soha nem juthatunk el; a csokoládét magát nem láthatjuk, nem szagolhatjuk és nem ízlelhetjük meg. Példa erre az, hogy ha elvágunk az agyba vezető ízlelőket, semminek az aromája nem jutna el az agyunkba, vagyis teljesen elveszítenénk az ízekeket érzetét.

Ezen a ponton a következő tény is egyértelművé válik: egyáltalán nem lehetünk biztosak abban, hogy egy íz, amit mi valamilyennek érzünk egy étel megkóstolásakor, vagy egy hang, amit mi valamilyennek hallunk, a másik ember számára is ugyanolyan. Ezzel kapcsolatban Lincoln Barnett így vélekedik:

Minden, amit életünk során látunk, agyunk hátsó részében, a látóközpontban jön létre. Ez a látóközpont pedig csupán 2,5 mm széles és néhány négyzetcentiméter nagyságú. Egy szűk szoba képe is, egy tágas panoráma látványa is befér ebbe a parányi térbe. Vagyis az, amit látunk, olyan nagy csupán, amekkorát agyunk érzékel.

"Senki nem tudhatja, hogy a piros, amit lát, ugyanaz a piros-e, mint amit a másik ember érzékel, vagy a dó, amit hall, ugyanaz a dó-e, mint amit a másik ember hall."³

Ami a tapintásunkat illeti, nincsen semmi különbség. Amikor megérintünk egy tárgyat, a bőr érzőidegeinek segítségével jutnak el az agyba azok az információk, amelyek segíteni fognak a külvilág illetve az adott tárgy felismerésében. A tapintás érzete az agyunkban jön létre. Nem az ujjbegyben vagy a bőrben keletkezik, mint ahogyan azt sokan gondolják, hanem az agy úgynevezett tapintó-központjában. A tárgyak felől érkező elektronikus jeleket agyunk átértékeli s ennek eredményeképpen különféle benyomásaink alakulnak ki: szilárdságot, puhaságot, meleget vagy hideget érzékelünk. Ezek a tulajdonságok határozzák meg a tárgyakat. Sőt, a tárgyak beazonosításához szükséges mindenféle részletre is ezen jelek segítségével teszünk szert. Neves filozófusok, mint például B. Russel vagy L. Wittgeinstein így vélekednek erről a fontos igazságról:

"Nem kérdezhetünk rá és nem tudjuk megvizsgálni, hogy a citrom valóban létezik-e, illetve hogy milyen folyamat eredményeképpen létezik. A citrom nem más, mint nyelv által érzékelhető íz, orr által érezhető illat, illetve szemmel látható szín és forma. És csakis ezen tulajdonságok lehetnek egy tudományos kutatás vagy tudományos nézet vizsgálódásának tárgyai. A tudomány soha nem ismerheti meg a tárgyi világot."⁴

Vagyis lehetetlen eljutnunk az anyagi világhoz. Minden tárgy, amivel kapcsolatba kerülünk, valójában olyan benyomások együttese, mint a látás, a hallás és a tapintás. Agyunk, amely az érzékelőközpontok információit értékeli, életünk során nem a rajtunk kívüli anyaggal "magával", hanem annak agyunkban képződő másolataival áll kapcsolatban. Mi pedig tévedünk, ha ezekről a másolatokról azt gondoljuk, hogy rajtunk kívül létező, valóságos anyag.

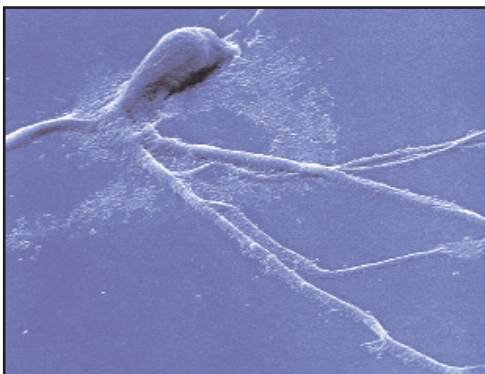
Az agyunkban képződő "külvilág"

A fizikai tények, amelyekről eddig beszéltünk, vitathatatlan eredményre juttattak bennünket: a dolgok, amiket látunk, tapintunk, hallunk, s amelyeknek az "anyag", "világ", "Univerzum" neveket adjuk, csakis és kizárólag elektronikus jelek, melyek az agyunkban képződnek. Mi sohasem juthatunk el az agyunkon kívül létező anyag lényegéhez. Csak azt látjuk, halljuk és ízleljük, ami a külvilágról agyunkban leképződik.

Például aki gyümölcsöt eszik, valójában nem magával a gyümölcsrel lép kontaktusba, hanem a benyomással, amit a gyümölcs az agyban létrehoz. Amit mi "gyümölcsnek" nevezünk, az az agyban képződő, a gyümölcs formájához, ízéhez, illatához és szilárd halmazállapotához tartozó elektronikus jelek összessége. Ha az agyba tartó látóidegeket elvágnánk, a gyümölcs képe is egy szempillantás alatt eltűnne. Vagy ha megszakadna a kapcsolat az orrban található érzékelők és az agyba tartó idegek között, véglegesen megszűnne az illatok érzékelése. Hiszen a gyümölcs nem más, mint az agy által értékelt néhány elektronikus jel.

Az ember nagyon élénken, élethűen érzékelheti az álmait. Sőt, álmában lehet izgatott, örülhet, szomorkodhat vagy félhet is...

Ha megvizsgáljuk az agyat, egy olyan anyag kerül előnkbe, amely fehérje-, illetve zsírmolekulákat tartalmaz, akárcsak a többi élő szervezet. Vagyis a húsdarabban, amit agynak nevezünk, nincsen semmi, ami képeket és tudatot hozna létre, vagyis az „én”-nek nevezett dolgot megteremthetné.

Egy másik kérdés, amin el kell gondolkodnunk, a távolság érzetének kérdése. Például a távolság, ami Ön és eközött a könyv között van, valójában annak az úrnak az érzete, ami az Ön agyában képződik. Igazából azok a tárgyak is, amikről az ember azt gondolja, hogy nagyon messze vannak, saját agyán belül léteznek. Az ember például felnéz az égre és a csillagokat szemléli, s közben azt hiszi, hogy ezek több millió fényévnnyi távolságra vannak tőle. Pedig a csillagok öbenne vannak, agyának látóközpontjában. Miközben Ön ezeket a sorokat olvassa, valójában nincs is abban a szobában, amelyben azt gondolja, hogy van; ellenkezőleg, a szoba van Önben. Saját testének látványa hiteti el Önnel, hogy Ön a szobában tartózkodik. Egyet azonban ne felejtessen el: az Ön teste is csak egy kép az Ön agyában.

Ez igaz az összes többi benyomásunkra is. Például, miközben Ön azt hiszi, hogy a szomszédos szobában lévő televízió hangját hallja, valójában az agyában létrejövő hanggal van kontaktusban. Ön azt sem tudja bizonyítani, hogy van egy szoba az Ön közelében, és azt sem, hogy a hang a szobában lévő televízióból hallatszik. Az a hang, amiről azt gondolja, hogy távolról jön, és az a beszéd, amely az Ön mellett álló személytől származik, valójában az Ön agyának néhány centiméternyi hallóközpontjában képződik. Ezen érzékelő központon kívül olyan fogalmak, mint jobb, bal, elöl, vagy hátul, nem léteznek. Vagyis a hang Önhöz nem jobbról, balról, vagy felülről jut el; a hang nem valamely irányból érkezik.

Így van ez az illatokkal is. Egyik sem messziről jön. Az agy érzékelő központjában létrejövő illatokról Ön azt hiszi, hogy a külvilág tárgyainak illata. Pedig ahogyan egy rózsza képe a látóközpontban születik meg, úgy ennek a rózsának az illata is az agy egyik központjában, az illatot érzékelő központban képződik. Ön nem tudhatja, hogy kívül van-e egyáltalán rózsza és hogy van-e illata.

Hiszen a "külvilág", amit benyomásaink alapján megismertünk, valójában nem más, mint az agyunkba futó "elektronikus jelek összessége". Agyunk egész életünk során ezeket a kódokat fejt meg, ezeket értékeli. Mi pedig úgy éljük le életünket, hogy azt hisszük, ez maga a "külső" anyag és észre sem vesszük, hogy tévedünk. Tévedünk, hiszen az anyaghoz, az anyag lényegéhez soha nem juthatunk el.

A jeleket, amiket mi "külvilágnak" hiszünk, az agyunk értelmezi. Nézzük például a hallást. A fülünk érzékelt hanghullámokat agyunk értelmezi és fordítja le szimfóniává. Vagyis a zene nem más, mint benyomás, ami az agyban képződik. Amikor pedig a színeket érzékeljük, valójában az történik, hogy szemünkhöz különböző hosszúságú fényhullámok jutnak el, melyeket ugyancsak az agy színekké alakít.

A "külvilágban" nincsenek színek. Sem az alma nem piros, sem az ég nem kék, sem pedig a fák nem zöldek. Ezek a dolgok csak azért olyanok, amilyenek, mert így érzékeljük őket. A "külvilág" teljességgel az érzékelőtől függ.

Ami a szemet illeti, ha a retinában valami zavar lép fel, az színvakságot eredményez. Van, aki a kéket zöldnek, van, aki a pirosat kéknek látja, és van, aki a színeket a szürke különböző árnyalataiként érzékeli. Ezek után nem fontos, hogy a külső tárgy színes-e vagy sem.

A neves gondolkodó, Berkeley is felhívja a figyelmet erre a tényre:

"Kezdetben az emberek azt hitték, hogy a színek, az illatok 'valóságosak'. Később azonban megdoltek az effajta nézetek és az emberek rájöttek, hogy ezek a dolgok az érzékelés által léteznek."⁵

Következésképpen, mi nem azért látjuk színesnek a tárgyakat, mert azok színesek vagy mert külső anyagi valóságuk van. Minden tulajdonság, amivel a létezőket felruházzuk, bennünk van és nem a "külvilágban".

Hogyan állíthatjuk akkor, hogy pontosan ismerjük a "külvilágot"?

Az ember korlátolt tudása

A legfontosabb eredmény, amire az eddigiekben elmeséltek alapján jutottunk az, hogy az ember igazából rendkívül elhanyagolható tudással rendelkezik a külvilágról. A külvilágot illető tudásunk az öt érzékszerv alapján alakul, ezen kívül nincsen semmi bizonyíték arra, hogy az a világ, amit ezen érzékszervek alapján ismerünk, illetve az "igazi világ" egymással megegyezne.

Következésképpen, az igazi világ lehet, hogy teljesen más, mint az, amit mi érzékelünk. Sok olyan lény és létdimenzió lehet ott, amiket mi képtelenek vagyunk érzékelni. A mi tudásunk, még ha az Univerzum legtávolabbi pontjára jutunk is el, korlátolt marad.

Aki minden létezőt teljes és tökéletes valójában ismer, az a Magasztos Isten, Aki mindannyiukat megteremtette. Isten teremtményei csak annyi tudásnak lehetnek birtokában, amennyire Isten engedélyt adott. Ezt a tényt a Korán így szögezi le:

Allah - nincs más isten csak Ő - az Élő, a Fenttartó.

Nem vesz erőt Rajta sem szendergés, sem alvás. Övé mindaz, ami az egekben, és ami a földön van. Vajon ki az, aki az engedélye nélkül közbenjárhatna Nála (a Feltámadás Napján)? Tudja azt, ami előttük van (a jövőt), és azt, ami mögöttük van (a múltat). [Ők azonban]nem fognak fel semmit az Ő tudásából, csak azt, amit Ő akar. A Széke átfogja az eget és a földet. A megörzésük nem terheli meg Őt. Ő a Mindenek Feletti, a Hatalmas. (Korán, 2:255)

A mesterséges úton létrehozott "külvilág"

Az egyetlen világ, amit ismerünk, elménkben létezik, ott ölt alakot, ott kap hangot és ott nyer színeket.

Röviden, olyan világ, amely az elménkben születik, s az egyetlen világ, amelynek létében bizonyosak lehetünk.

A benyomások, amiket agyunkban szemlélünk, olykor "mesterséges" forrásból is érkezhetnek.

Ezt a következő példával szemléltethetjük:

Először képzeljük azt, hogy agyunkat kiveszik a testünkből és egy üvegedényben mesterségesen életben tartják. Helyezzünk mellé egy számítógépet, amely képes mindenféle elektronikus jel létrehozására. Aztán mesterségesen hozzunk létre és mentsünk el ebben a számítógépben mindenféle közeget az ahhoz tartozó képekkel, hangokkal, illatokkal. Kössük a gép elektronikus vezetékeit az agy érzékelő központjaihoz és adjuk át az agynak az elmentett információt. Az Ön agya (vagy más szóval "Ön"), ezeket a jeleket felfogva, azt a környezetet fogja látni és megélni, ami a jeleknek megfelel.

Mondjuk, hogy ezzel a számítógéppel az Ön saját külsőjével kapcsolatos információkat is tudunk továbbítani. Ha például mindazokat az elektro-nikus jeleket továbbítjuk az Ön agyába, amit Ön egy asztalnál ülve lát,

Mesterséges ingerek eredményeképpen, annak ellenére, hogy kívül nincsen semmiféle anyagi valóság, agyunk belsejében egy élénk anyagi világ jöhet létre. Az az ember, aki mesterséges ingereknek van kitéve, azt gondolhatja, hogy autót vezet, miközben valójában otthon ül.

hall és tapint, az Ön agya azt fogja hinni, hogy Ön egy üzletember, aki az irodájában ül. Ameddig a számítógép által keltett ingerek tartanak, addig a képzeletbeli élet is tart. Arra pedig, hogy pusztán egy agyról van szó, Ön semmilyen módon nem fog tudni rájönni. Hiszen elég az agy megfelelő központjait a megfelelő módon stimulálni ahhoz, hogy abban létrejöjjön egy világ. Ezek a stimulációk érkezhetnek valamilyen mesterséges forrásból, például egy felvevő készülékből, de lehet más eredetük is.

A neves tudomány-filozófus, Bertrand Russell azt mondja erről a kérdésről:

"... Ami a tapintást illeti, ha megérintünk egy asztalt, az tulajdonképpen egy elektronikus stimuláció, mely az ujjbegyekben lévő elektronok és protonok miatt jön létre. Ez a modern fizika szerint, az asztalt felépítő elektronok és protonok közelségéből adódik. Ha ujjbegyünkönél ugyanezt a hatást más módon váltanánk ki, az ugyanezt a benyomást keltené, habár semmiféle asztal nem lenne előttünk."6

Nagyon könnyű csapdába esni és valósnak vélni a benyomásokat, amelyeknek amúgy nincs is anyagi megfelelője. Ezt voltaképpen álmunkban gyakorta átéljük. Az álom során a helyzetek, az emberek, a tárgyak és a környezet is pontosan olyanok, mint a valóság. Pedig minden egy-egy benyomás, nem más. Az álom és a "valóságos világ" között pedig alapjában véve nincsen különbség: mindkettőnek elménk ad otthont.

Ki az érzékelő?

Ahogy eddig már világossá vált, kétségtelen, hogy az anyagi világ, amelyben élünk és amit "külvilágnak" nevezünk, csak az agyunkban létezik. Itt bukkan fel azonban az igazán fontos kérdés: ha minden anyagi létező valójában csak egy-egy benyomás, akkor az agyunk micsoda? Ha a karunk, a lábunk, vagy bármilyen más tárgy az anyagi világból csak benyomás, akkor az agyunk is, akárcsak a többi anyag, benyomás kell, hogy legyen.

Ezt a kérdést jobban megvilágítja egy álommal kapcsolatos példa. Az eddig elmondottaknak megfelelően, képzeljük el, hogy álmodunk. Az álomban álombeli testünk van, álombeli karunk, álombeli törzsünk, álombeli szemünk és álombeli agyunk. Ha valaki álomunkban azt kérdezné: "hol látsz?", azt válaszolnánk: "az agyamban látok". Holott előttünk semmiféle agy nincsen. Csak egy álombeli test, egy álombeli koponya és egy álombeli agy. Az erő pedig, aki az Ön álmát látja, nem az álombeli agy, hanem egy olyan lény, amely azon "túl" van.

Tudjuk, hogy az álombeli illetve a valóságos életnek nevezett élet között nin csen semmiféle fizikai különbség. Márpedig ha valaki a valóságos életnek nevezett környezetben megkérdi tőlünk: "hol látsz?", értelmetlen dolog azt válaszolni: "az agyamban", mint ahogy azt a fenti példában tettük. Egyik esetben sem az agy, mint húsdarab az az erő, amely lát és érzékel.

Ezidáig arról beszéltünk, hogy a külvilág egy másolatát szemléljük az agyunkban. Ebből következik egy fontos dolog, mégpedig az, hogy a külvilág lényegét teljes formájában soha nem ismerhetjük meg.

Egy másik, legalább ilyen fontos igazság az, hogy az "erő", amely az agyunkban képződő világot figyeli, nem lehet az agy maga. Az agy olyan, mint egy számítógépmonitor-rendszer, amely feldolgozza a hozzá érkező adatokat és látvánnyá fordítja le őket. Ha azonban megfigyeljük, egyik számítógép sem figyeli saját magát. Nicsenek is tudatában annak, hogy léteznek.

Ha a tudatot keresve megvizsgáljuk az agyat, egy olyan anyag kerül elénk, amely fehérje illetve zsírmolekulákat tartalmaz, akárcsak a többi élő szervezet. Vagyis a húsdarabban, amit agynak nevezünk, nincsen semmi, ami a látottakat dekódolná és létrehozná a tudatot, vagyis, amely az "én"-nek nevezett dolgot megteremthetné.

R.L. Gregory így fejti ki, milyen tévedésbe esnek az emberek az agyban történő képérzékeléssel kapcsolatban:

"A következőről van szó: az ember könnyen mondja, hogy a szeme az,

amely az agyban képeket hoz létre. Ám ezt jobb, ha elfelejtjük. Ha azt állítjuk, hogy a kép az ember agyában jön létre, ahhoz hogy ezt lássuk, egy belső szemre is szükségünk van. De ahhoz, hogy ennek a szemnek a képét láthassuk, egy további szemnek is kell ott lennie... Ez pedig végtelen számú szemet és képet feltételez, ami lehetetlen."7

Ezen a ponton a materialisták, akik nem fogadnak el más létezőt az anyagon kívül, megrekednek: kié a "belső szem", amely lát, a látottakat érzékeli aztán pedig reagál?

A tudomány és filozófia világából Karl Pribram is felhívja a figyelmünket, arra a fontos kérdésre keressük a választ, ki az, aki érzékel:

"Az embereket már a görögök óta foglalkoztatja a 'gépben lakó szellem', a 'kis emberben lévő kis ember' gondolata illetve ehhez hasonló elképzelések. Hol van az 'én', vagyis az a lény, aki az agyat használja? Ki az, aki valójában tud? Ahogy Assisi Szent Ferenc is kijelentette: 'Keresésünk arra irányul, ki az, aki figyel.'"8

Képzelve Ön el most a következőt: a könyv, amit a kezében tart, a szoba, ahol ül, röviden minden, ami az Ön elé táruló látványhoz tartozik, az Ön agyában jelentkezik. Ezeket a képeket vajon az atomok látják? Az atomok, melyek vakok, nem hallanak és tudatlanok..? Hogy lehet, hogy az atomok egy része szert tett erre a tulajdonságra, egy másik része pedig nem..? Gondolkodásunk, értelmünk, s az, hogy emlékszünk, örülünk, szomorkodunk, mindez csupán atomok közti kémiai reakciókból állna?

Ha ezeken a kérdéseken figyelmesen elgondolkodunk, rájövünk, hogy értelmetlen dolog az erőt az atomokban keresni. Egyértelmű, hogy aki lát, hall és érez, az egy anyagon túli létező. Ez a létező "élő" és se nem anyag, se nem kép. Ez a létező a mi testünk látványát használva lép kontaktusba az egyes benyomásokkal.

Ez a létező : a "Lélek".

Az intelligens létező, aki ezeket a sorokat írta, illetve azok az intelligens létezők, akik olvassák, nem egy-egy atom- és molekulahalom, illetőleg ezek kémiai reakciói, hanem egy-egy "lélek".

Az Egyedüli, Kizárólagos Létező

Mindezek a tények egy nagyon lényeges kérdéssel állítanak szembe minket: ha az anyagi világgént ismert hely valójában a lelkünk által érzékelt benyomások

összessége, akkor mi ezeknek a benyomásoknak a forrása? ...

Ha meg akarjuk válaszolni ezt a kérdést, szem előtt kell tartanunk azt a fontos igazságot, hogy az anyag önmagában, független formában nem létezik. Az anyag egy benyomás, ezáltal “mesterséges” dolog. Más szóval, ezt a benyomást egy másik erőnek kell létrehozni, vagyis megteremtenie. És még hozzá folyamatosan. Amennyiben a teremtés nem folyamatos, az anyagnak nevezett benyomások is szertefoszlanak, eltűnnek. Ez olyasmi, mint a televízió képernyőjén megjelenő vetítés. Ahhoz hogy az adás folyamatos legyen, a képsoroknak is folyamatosan kell pörögniük.

Vajon ki az, aki folyamatosan vetíti lelkünknek a csillagokat, a Földet, a növényeket, az embereket, a testünket és minden mást, amit látunk?

Teljesen nyilvánvaló, hogy van egy felsőbbrendű Teremtő, Aki az egész anyagi világot, amelyben élünk, vagyis minden benyomást megteremtett, és folyamatosan teremt. Ez a Teremtő, Aki ilyen látványos teremtést mutat nekünk, végtelen erő és tudás Birtokosa.

És ez a Teremtő, a könyvben, amit számunkra leküldött, felfedi Sajat Magát, elmeséli a teremtést és azt, mi miért létezőnk.

Ez a Teremtő Isten, a könyv pedig a Korán.

Az egyik ája így fejezi ki, hogy az egek és a Föld, vagyis a Világmindenség nem állandó, nem változatlan, hanem csakis Isten teremtésének köszönhetően létezik, és ha Isten megállítaná a teremtés folyamatát, akkor elenyészne:

“Allah tartja vissza az egeket és a földet, hogy el ne enyészessenek. És ha elenyésznének, akkor sem lenne senki, aki visszatartaná azokat utána. Allah megbocsátó és kegyes.” (Korán, 35:41)

Ez az ája természetesen arról szól, hogy az anyagi világot Isten ereje tartja fenn. Isten megteremtette az Univerzumot, a Földet, a hegyeket, minden élőt és minden élettelen, és ezek minden pillanatban az Ő erejének köszönhetik létezésüket. Isten Halik neve ebben az anyagi világban nyilvánul meg. Isten Halik, vagyis mindenek Teremtője, Aki mindent a semmiből hozott létre. Ez is azt mutatja nekünk, hogy agyunkon kívül létezik egy anyagi Univerzum, amit Isten teremtményei népesítenek be. Csakhogy Isten, csodálatos módon és teremtésének felsőbbrendűségét, végtelen bölcsességét tükrözve, ezt az anyagi világot “álomként”, “árnyékként”, “képként” mutatja meg nekünk. Isten teremtésének tökéletessége eredményeképpen az ember soha nem juthat el az agyán kívül létező világhoz. Egyedül Isten az, Aki ismeri a valódi anyagi világot.

Az előbb említett ája (35 :41) másik értelme az, hogy az anyagi világ képeit is, amit az emberek figyelemmel kísérnek, minden pillanatban Isten tartja fenn. (Isten a legjobb tudója.) Ha Isten nem akarja többé megmutatni elménknek a világ képét, akkor az egész Univerzum eltűnik előlünk és soha többé nem juthatunk el hozzá.

Az a tény, hogy mi sohasem juthatunk el az anyagi világhoz magához, arra a kérdésre is megadja a választ, amely oly sok embert foglalkoztat, vagyis, hogy “hol van Isten”.

Ahogy az a bevezetőben már elmondtuk, az emberek többsége, mivel nem tudja felfogni Isten erejét, egy olyan létezőnek véli Őt, Aki valahol az egekben található és nem avatkozik bele a világ eseményeibe. (Magasztaltassék Isten.) Ennek a gondolatmenetnek az alapját az képezi, hogy az ember az Univerzumot anyaghalmaznak hiszi, Istent pedig ezen anyagon “kívüli” Létezőként képzei el.

Pedig, ahogyan azt ezidáig vizsgáltuk, soha nem tudunk eljutni az anyagi világhoz, ha pedig ez így van, akkor annak természetéről sem lehet pontos fogalmunk. Az egyetlen, amit tudunk az, hogy létezik egy Teremtő, Aki mindezt megteremtette: Isten. Olyan nagy iszlám tudósok, mint Imám Rabbáni, így fejezték ezt ki: **“az Egydűli, Kizárólagos létező Isten, Rajta kívül minden más árnyékképként létezik”**.

Hiszen a világ, amit látunk, az elménkben létezik és ennek külső megfelelőjéhez eljutnunk teljesen lehetetlen.

Ha pedig ez így van, helytelen azt gondolni, hogy Isten “kívül” van egy olyan anyagi világon, amihez mi sohasem leszünk képesek eljutni.

Isten, valójában “mindenhol” ott van és teljességgel átfog minden teret. Ez a tény a Koránban így olvasható:

...A Széke átfogja az egeket és a földet. A megőrzésük nem terheli meg Őt. Ő a Mindenek Feletti, a Hatalmas. (Korán, 2:255)

“De lám, ők kétségben vannak afelől, hogy találkozásuk lesz az Urukkal. Pedig mindent átfog Ő.” (Korán, 41:54)

Egy másik ája így adja hírül azt a tény, hogy Isten független a tértől és mindent átfog:

“S Allahé a Napkelet és Napnyugat, s akármerre fordultok ott Allahhal álltok szemben. Lám! Allah Mindent Átölel, Mindent Tudó.” (Korán, 2:115)

Az anyagi létezők nem láthatják Istent, Isten azonban minden formájával látja az anyagot, amit Ő Maga teremtett. A Korán ezt a tény, így

adja tudunkra: **“A tekintetek nem észlelik Őt, ám Ő észleli a tekinteteket.”** (Korán 6:103)

Vagyis, mi Isten létét szemmel nem érzékelhetjük, Ő azonban teljesen átfogja külsőnket, belsőnket, pillantásainkat, gondolatainkat. Egyetlen szót sem ejthetünk ki anélkül, hogy Ő ne tudna róla, sőt lélegzetet sem vehetünk.

Miközben a “külvilágnak” hitt benyomásokat szemléljük, vagyis miközben leéljük életünket, Maga Isten áll a legközelebb hozzánk, nem valamely benyomás vagy érzet. A Korán következő ájája ezt a titkot rejti:

“Esküszöm, Mi teremtettük az embert és tudjuk, hogy milyen gondolatokat sugall néki a lelke. Mi közelebb vagyunk hozzá, mint a nyaki ütőere.” (Korán, 50:16)

Amíg az ember saját testét “anyagnak” hiszi, addig ezt a fontos igazságot nem képes felfogni. Ha például az agyat fogadja el annak a helynek, ami “ő maga”, akkor az, ami kívül van, egy meghatározott távolságra, 20-30 cm-re lesz tőle. Ha azonban megérti, hogy mindaz, amit anyagnak hitt egy álom, olyan fogalmak, mint külső, belső, közel s távol megszűnnek létezni. Isten mindenestől átfogja őt és “végtelenül közel” kerül hozzá.

Isten, ezt a “végtelen közelséget” így fejezi ki az egyik ájában: **“Ha az Én szolgálaim kérdeznek téged Felőlem, nos Én közel vagyok [hozzájuk]...”** (Korán, 2:186) Egy másik ája ugyancsak ezt az igazságot tárja elénk: **“Bizony a te Urad körülveszi az embereket”.** (Korán, 17:60)

Az ember téved, ha azt hiszi, saját maga az, aki a legközelebb van hozzá. Hiszen Isten még nálunk is közelebb van hozzánk. A következő ája is erre hívja fel a figyelmet: **“Ha a (haldokló lelke) a torkához érkezik, ti pedig körülnéztek akkor, - miközben mi közelebb vagyunk hozzá, mint ti, de nem látjátok.”** (Korán, 56:83-85) Csakhogy az emberek úgy élnek, hogy nincsen tudomásuk erről, hiszen szemük nem érzékeli ezt a rendkívüli igazságot, ezt az ája is tudunkra adja.

Másrésről az embernek, aki Imám Rabbáni szavaival élve nem más, mint egy árnyékkép, lehetetlen, hogy Istentől független ereje legyen. Valójában minden, ami történik velünk, Isten irányítása alatt történik, s erre a következő Korán-ája a bizonyíték: **“noha Allah teremtett titeket, s azt, amit csináltok”.** (Korán, 37:96) Egy másik ája pedig azt hangsúlyozza, hogy semmi sem történik Isten akaratától függetlenül: **“...és nem te dobtál, amikor dobtál, hanem Allah dobott...”.** (Korán, 8:17) Mivel az ember árnyékkép, nem lehet ő maga az, aki ezt a cselekedetet végzi. Isten az, Aki azt az érzést kelti az árnyékképben, hogy ő a cselekvő. Valójában minden cselekvést

Isten végez. Ebben az esetben, ha az ember önmagának tulajdonítja a cselekvést, becsapja saját magát.

Ez az igazság. Az ember talán nem akarja ezt elfogadni és szeretné továbbra is azt hinni, hogy független Istentől, ez azonban semmit nem változtat az igazságon.

Minden, ami a miénk, valójában álom...

Tudományosan igazolt és logikus tény tehát, hogy a “külvilág” nem anyag. A “külvilág” képek összessége, amit Isten mutat folyamatosan a lelkünknek. Valamiért azonban az embereknek általában nem ez tartozik a “külvilág”-ról alkotott fogalmába, vagy nem akarják, hogy ez tartozzon bele.

Ha Ön ebbe a kérdésbe egy kicsit is őszintén és bátran belegendol, észre fogja venni annak igaz voltát, hogy háza a benne lévő összes holmival vagy régiséggel együtt, a nyaralója, az új autója, az irodája, az ékszerei, a bankszámlája, az összes ruhája, a házastársa, a gyermekei, a munkahelyi barátai és minden, amije csak van, az Ön elméjében létezik. Minden, amit Ön maga körül lát, hall, érez, vagyis amit öt érzékszervével érzékel, a “másolatvilághoz” tartozik: kedvenc zenészenek hangja, a szék keménysége, amin éppen ül, a parfüm, amelynek illata kellemes az Ön számára, a Nap, amely melegíti Önt sugaraival, egy színpompás virág, egy madár, amely elszáll az Ön ablaka előtt, a tenger vizét szántó motorcsónak, az Ön kertje, mely bőséges termést hoz, a számítógép, amit munkahelyén használ vagy a birtokában lévő hifi-torony, amely a világ legújabb technológiája szerint készült...

Az igazság ez, hiszen az evilág, mely csupán azért teremtett, hogy az embert próbára tegye, képek sorozata. Az emberek, rövid életük során, valójában nem létező benyomásokkal tétetnek próbára. Ezek a benyomások pedig elsősorban vonzó dolgokként jelentkeznek. Ez a tény így szerepel a Koránban:

“Az emberek számára tetszetőssé tétetett, hogy szeressék [mindazt, amire] vágnak: az asszonyokat, a gyermekeket, a bőséges arany és ezüst vagyont, a szép és nemes lovakat, a jószágokat, és a szántóföldet. Ezek az evilági élethez szükséges javak, de Allahnál van a legszebb hely, ahová az ember majd visszatér!” (Korán, 3:14)

Az emberek többségét elvakítja tulajdonuk, vagy azok a dolgok, amelyekre megpróbálnak szert tenni: a pénz, a felhalmozott arany, ezüst, vagy dollár, az

ékszerek, a hitelkártya, a több szekrényt megtöltő ruhák, a legmodernebb kocs, vagyis mindenféle anyagi gazdagság. Emiatt félreteszik vallásukat, elfelejtik a Túlvilágot és csak az evilág foglalkoztatja őket. Becsapják magukat az evilág “csábító, vonzó” arcával; azt mondják, “nem érek rá”, “nekem elképzeléseim vannak”, “felelősséggel tartozom”, “korlátozott az időm”, “dolgom van és be kell fejezmem”, “majd később megcsinálom”, s közben nem imádkoznak, nem adnak javaikból a szegényeknek, nem foglalkoznak azokkal a dolgokkal, amelyek hasznosak lennének Túlvilági életük szempontjából. Ellenkezőleg, életüket az evilági haszon megszerzésével töltik. A következő ája pontosan erre a tévedésre mutat rá: **“Ők csak azt tudják, ami az evilági életből kívülről látható. A túlvilágra azonban ügyet sem vetnek.”** (Korán, 30:7)

Az igazság, amiről ebben a fejezetben szoltunk, vagyis hogy minden csak kép, nagyon fontos. Ezáltal ugyanis észrevesszük, hogy mindez a mohóság és szenvedély értelmetlen. Ha megértjük ezt az igazságot, az hozzájárul ahhoz, hogy lássuk, minden, amit az emberek elértek vagy el akarnak érni – mohón hajsolt javaik, gyermekeik, akikre oly büszkék,

házastársuk, akiről azt hiszik, hogy a legközelebb áll hozzájuk, barátaik, saját testük, amit módfelett szeretnek, pozícióik, amelyekről azt gondolják, hogy kiemelkedővé teszik őket, az iskolák, ahol tanultak, vagy nyári vakációik – , csupán egy-egy álmokkép. Vagyis minden mohó igyekezet és időtöltés hiábavaló.

Így máris nevetségessé válnak azok, akik megszerzett javaikkal, jachtjukkal, helikopterükkel, gyárukkal, holdingjukkal, villájukkal vagy földjükkel dicsekszenek, mintha ezek valóban létező dolgok lennének. A jachtjuk fedélzetén “feszítve” sétálgató gazdagok, vagy akik kocsijukkal felválnak barátaik előtt és állandóan jómódotat fitogtatják, és akik azt gondolják, hogy pozíciójuk különlegesebbé teszi őket a többi embernél, s emiatt kérkednek veled, jó ha tudják, nehéz helyzetbe fognak kerülni, amikor rájönnek, hogy mindez csak álom volt.

Ezek az emberek, ehhez hasonlót álmaik során is nagyon gyakran átélnek. Álmukban is van házuk, modern autójuk, rendkívül értékes ékszereik, aranyuk-ezüstjük és valutakötegeik. Álmukban is magas beosztásúak, emberek ezreit foglalkoztató gyáruk van, erősek és rengeteg embert irányítanak, ruháikkal mindenkit ámulatba ejtenek... De ahogyan álmukban nevetséges dolog ezekkel kérkedni, ugyanúgy nevetséges egy-egy evilági kép miatt büszkélkedni. Az is, amit álmukban élnek át, az is, amit ebben a világban látnak, végeredményben egy-egy kép az elméjükben.

Amikor ezek az emberek ráébrednek az igazságra, amiatt is el fogják szégyellni magukat, hogy az evilág egyes eseményeire hogyan reagáltak. Mindazok, akik magukból kikelve vitatkoznak, kiabálnak, csalnak vagy megvesztegethetők, akiknek szélhámosságon jár az eszük, akik hazugok, akik fősvények, akik fájdalmat okoznak az embereknek, akik verekszenek és káromkodnak, akik erőszakosak, akiket csak a pozíció érdekel, akik féltékenykednek, akik megpróbálnak felválni mások előtt vagy megpróbálják magukat jobb színben feltüntetni, megszégyenülnek, ha rájönnek, hogy mindez csak egy álom része.

Tudnunk kell, hogy mivel Isten a Teremtője az általunk “evilágként” ismert képeknek, annak is, ami benne van, csakis Isten a jogos tulajdonosa. Ezt a tényt a Korán így emeli ki:

“Allahé [mind]az, ami az egekben és a földön van. Allah [a tudásával] minden dolgot átfog.” (Korán 4:126)

Elhagyni a vallást a sóvár vágyakért cserébe, melyek valójában álmokképek, s ennek eredményeképpen elveszíteni az örök életet, óriási

ostobaság. Ráadásul az embernek ez örök veszteséget hoz.

Nagyon jól az eszünkbe kell vésni, hogy az igazság, amivel szemben állunk, nem azt jelenti: “minden, ami az Ön birtokában van, a mohón vágyott javak, a gazdagság, a gyermekek, a házastársak, a barátok, a pozíció egyszer majd eltűnik, véget ér, ezért semmi értelme nincsen”, hanem azt jelenti, “mindaz, ami az Ön tulajdona, egyébként sem létezik. Minden csak álmom, egy-egy kép, amit Isten azért mutat Önnek, hogy próbára tegye Önt”. Ha megfigyeli, a kettő között óriási különbség van.

Még ha az ember nem is akarja most elfogadni ezt az igazságot, hanem továbbra is azzal áztatja magát, hogy mindaz, ami a birtokában van, valóban létezik, halála után, a feltámadáskor, vagyis a Túlvilágon minden egyértelműen ki fog derülni. Azon a napon az ember szeme felnyílik, **“és ma éles a tekinteted”** (Korán, 50:22) és minden sokkal világosabb lesz a számára. Ha azonban földi életét árnyképek hajszolásával tölti, ott azt kívánja majd, bárcsak ne is élt volna: **“Oh, bárcsak (feltámadás nélküli) elmúlás lett volna [a halálom]!”** (Korán, 69:27-29)

Ami egy értelmes emberre hárul az az, hogy az Univerzum e hatalmas igazságát megértse, ameddig még van rá ideje itt a Földön. Ellenkező esetben egész életét ideálok hajszolásával tölti, míg végül utoléri őt a pusztulás. Isten így adja tudunkra azoknak a végső állapotát, akik álmokat (vagyis "délibábokat") kergetve élik le életüket s közben megfélelkeznek Teremtőnkéről, Istenről:

“S azok, kik tagadnak, hát tetteik, akár a sivatagi délibáb. A szomjazó úgy számítja, hogy víz, míg el nem jő ahhoz, s nem lel semmit, hanem megleli amott Allahot, Ki megfizeti néki a számvetését. S Allah Gyors Számvető.”
(Korán 24:39)

A materialisták torz gondolatmenete

Fejezetünk elejétől fogva arról szóltunk, hogy az anyag, a materialisták állításával ellentétben nem létezik, sőt, tudományosan is bebizonyosodott, hogy Isten által teremtett érzetektől, benyomásokból áll. A materialisták viszont rendkívül mereven helyezkednek szembe a nyilvánvaló ténnyel, mely egész filozófiájukat eltörölte és elfogadhatatlan érveket hoznak fel ellene.

A 20. századi materialista filozófia egyik legnagyobb védelmezője, a megrögzött marxista **George Politzer** például, az **“autóbusz példájára”**

hivatkozik, mint az anyag létezésének “fontos bizonyítékára”. Politzer szerint azok a gondolkodók is, akik azt mondják, az anyag csupán benyomás, félreugranak az autóbusz előtt, hogy az el ne üsse őket. Ez pedig azt bizonyítja, hogy az anyag tárgyi valóság.⁹

Egy másik neves materialista, Johnson pedig, amikor valaki azt mondta neki, hogy az anyag benyomás, a kövekbe rúgva próbálta “bebizonyítani” azok fizikai létezését.¹⁰

Egy hasonló példa Politzer tanítómesterétől **Friedrich Engelstől**, aki Marxszal együtt a dialektikus materializmus védelmezője. Ezt írja: *“ha a szelet sütemény, amit megeszünk, csupán benyomás lenne, nem csillapítaná az éhségünket”*.¹¹

Neves materialisták, mint például **Marx, Engels és Lenin**, egyfolytában ilyen példákat hoznak fel műveikben, amelyek hemzsegek felindult megnyilvánulásaitól: **“egy pofon után megértitek az anyag létezését”**.

A materialisták tévedésének és efféle példálózásaiknak oka egy félreértés. Azt, hogy “az anyag benyomás”, úgy értelmezik: “az anyag egy fényjáték”. Azt hiszik, hogy a benyomás fogalma csupán a látásra terjed ki, és úgy vélik, hogy a dolgok, amiket tapintással érzékelünk, tárgyak. Ha a busz elüt egy embert, arra azt mondják “tessék, elüti, vagyis nem csupán benyomás”. Ők azon a ponton akadnak el, hogy nem értik, mind az autóbusz szilárdsága, mind pedig az ütés és a fájdalom, amit az ember az ütközéskor érez, szintén csupán az elmében keletkező benyomások.

Az álom példája

Akarmelyik érzékszervből indulunk ki, soha nem juthatunk el vele a külvilág rajtunk kívül létező lényegéhez. Egy lényeges igazság az, ami ezt nekünk megmutatja. Olyan dolgokat, amik egy adott pillanatban nem léteznek, az álom során létezőnek érzékelünk. Az ember álmában nagyon valószerű eseményeket élhet át. Legurulhat a lépcsőn és eltörheti a lábát, komoly közúti balesetet szenvedhet, busz alá eshet, vagy ha megéhezik, bekap egy süteményt és jóllakik. A napi eseményekhez hasonló dolgokat álmunkban is ugyanolyan élethűen, ugyanolyan átérzéssel megtapasztalhatunk.

Van, hogy az ember azt álmodja, elüti őt egy autóbusz, majd e balesetet követően a kórházban tér magához s látja, hogy meggyomorodott. De ez csak egy álom. Szintén álmában az emberrel megeshet, hogy balesetet szenved és

meghal, s látja, amint a halál angyalai magukhoz veszik a lelkét s megkezdődik a túlvilági élete.

Az ember álmában nagyon tisztán érzékeli a dolgokat és a különböző eseményeket: hallja a hangokat, érzékeli a szilárdságot, érzi a fájdalmat, látja a fényt és a színeket. Álmában minden éppen olyan természetesnek tűnik, mint a való életben. Egy süteménytől álmában is jóllakik. Annak ellenére, hogy a sütemény nem valóságos, a jóllakottság érzetét kelti az emberben. Hiszen a jóllakottság is egy benyomás. Jóllehet az ember mindezen említett élmények közben az ágyában fekszik. Nincs ott se lépcső, se forgalom, se autóbusz, se sütemény. Aki álmodik, azt olyan benyomások érik és olyan látvány fogadja, amely nem létezik a külvilágban. Az, hogy az ember álmában olyan dolgokat él át, lát és érez, amik a "külvilágban" anyagként nem léteznek, azt bizonyítja, hogy az egy olyan világ, amelynek természetét soha nem ismerhetjük meg.

A materialista filozófia hívei, főként a marxisták haragra gerjednek, ha ezt a tényt, vagyis az anyag lényegét megemlítik előttük. Marx, Engels és Lenin felszínes és tudatlan elképzeléseire hivatkoznak s lázasan magyarázkodnak.

Pedig arra is kellene gondolniuk, hogy mindez álmukban is megtörténhet: álmukban olvassák a *Das Kapital*-t, álmukban vesznek részt a találkozókön, álmukban kerülnek összetűzésbe a rendőrséggel, vagy álmukban találja fejen őket egy kő és álmukban érzik a seb lüktetését. Ha valaki álmukban kérdezi őket, akkor is “anyagnak” hiszik a dolgokat, amiket látnak. Pontosan úgy, ahogyan ébrenlétükkor azt gondolják, amit látnak, az anyag. Ám akár álomról legyen szó, akár a mindennapi életről, minden, amit az ember lát, tapasztal, érzékel, az egy-egy benyomás.

Az idegek közti párhuzamos kapcsolat

Nézzük most Politzer közúti balesetes példáját. Ha a buszbalesetet elszenvedő személy agyába futó idegeket, melyek az öt érzékszervvel állnak kapcsolatban, egyidejűleg egy másik személy, például George Politzer agyához kötnék, abban a pillanatban, hogy a baleset alanyát elüti az autóbusz, az otthonában üldögélő Politzert is elütné. Tulajdonképpen az történe, hogy a balesetet elszenvedő személy által átélt minden érzést Politzer is átélné. Ez a példa ahhoz hasonlítható, amikor egy lejátsszóhoz csatlakoztatott két különböző hangfalból ugyanazt a zeneművet halljuk. Politzer annak ellenére, hogy otthon ülne, hallaná a busz fékezését, érezné, ahogy a jármű hozzáér, érzékelné, hogy eltörött a keze, látná a vért, átélné kórházba kerülését, érezné a gipsz keménységét és karja erőtlenségét.

Politzerhez hasonlóan ahány emberhez hozzákötnék a balesetet elszenvedő személy idegeit, annyi ember élné át a balesetet elejétől a végéig. Ha a balesetet elszenvedő személy kómába esne, mindannyian kómába esnének. Sőt, ha az esemény egyes részleteit valamilyen eszközzel rögzítenénk és vissza-visszatekerve másvalakinek továbbítanánk, azt az illetőt egymás után többször is elütné az autóbusz.

Akkor hát melyik személy esetében is valóságos az autóbusz, amely elüti őt? A materialista filozófia erre nem tud olyan választ produkálni, amelyben ne lenne ellentmondás. A helyes válasz az, hogy mindannyian saját elméjükben élnék át a baleset minden részletét.

A süteménnyel és a kőbe rúgásos példával is ugyanez a helyzet. Ha az Engels érzékszerveihez kötődő idegeket egyidejűleg egy másik személy agyához kötnék, amikor Engels elfogyaszt egy szelet süteményt és a jóllakottság érzete tölti el, vele egyidőben a másik ember is süteményt enne és

ő is jóllakna tőle. És ha a materialista Johnson idegeit kötnénk egy másik emberhez, miközben Johnson belerúg egy kőbe és megfájdul a lába, egyidejűleg az a személy is belerúgna a kőbe és érezné a fájdalmat.

Akkor hát melyik sütemény és melyik kő valóságos? A materialista filozófia erre sem tud ellentmondás nélküli választ adni. A helyes és logikus válasz a következő: Engels és a másik ember az elméjében fogyasztja el a süteményt és ott jelentkezik a telítettség érzete is. Johnson és párja pedig minden részletével az elméjében éli át azt, ahogyan belerúg egy kőbe.

A fenti, politzeres példát változtassuk meg a következőképpen: Politzer idegeit kössük arra az emberre, aki buszbalesetet szenved, és fordítva. Ez esetben, bár Politzer valójában otthon ül, azt fogja hinni, hogy elütötte őt az autóbusz, míg az, akit valóban elütött, a baleset minden borzalma ellenére mit sem észlel az egész helyzetből, hiszen azt gondolja, hogy az otthonában üldögél. Ugyanezzel a logikával a süteményes és a kőbe rúgásos példát is megközelíthetjük.

Mindez leleplezi előttünk, milyen fanatikus is a materializmus. Ez a filozófia azon a feltételezésen alapszik, hogy az egyetlen abszolút létező az anyag. Pedig az ember sohasem érintkezik az anyaggal magával, hogy azt állíthassa, minden anyagból áll. A világ, amivel kapcsolatban vagyunk, az a világ, amit az elménkben látunk. Az angol filozófus David Hume a következőket mondja ezzel a ténnyel kapcsolatban:

“Őszintén szólva, amikor belefeledkezem abba, amit önmagamnak nevezek, lépten-nyomon olyan benyomásokkal találkozom, mint a meleg vagy a hideg, a fény vagy az árnyék, a szerelem vagy a gyűlölet, a keserű vagy az ízletes. Ám amint megszűnik az érzékelés, többé nem juthatok el magamhoz, ugyanakkor **soha nem figyelhetek másra, mint a benyomásra.**”¹²

Kilépni az érzékelésből, és filozofálni az “anyagról”, amelynek lényege számunkra mindigis felfoghatatlan, ezáltal elérhetetlen lesz, teljességgel ostobaság... Ezért a materializmus olyan teória, amely a kezdetek kezdetén elbukott.

Az agyban történő érzékelés nem filozófia, hanem tudományos tény

A materialisták azt állítják, hogy mindaz, amiről itt szóltunk, pusztán filozofálás. Pedig az, hogy a “külvilágként” ismert dolog benyomások

összessége, nem filozofálgatás, hanem tudományos tény. Minden orvostudományi egyetemen részletesen oktatják, hogyan képződik az agyban a látvány és az érzések. A modern fizika és a 20. századi tudomány felfedezései egyértelműen azt mutatják, hogy az anyag nem egy konkrét dolog, hanem bizonyos értelemben mindenki “egy az agyában lévő képernyőt” követ figyelemmel.

Aki hisz a tudománynak, az kénytelen ezt beismerni, legyen akár ateista, buddhista, vagy más nézeteket valló. Egy materialista tagadhatja ugyan Isten létét, ám ezt a tudományos tényet nem hazudtolhatja meg.

Még ha Karl Marx, Friedrich Engels, George Politzer korában nem is volt olyan fejlett a tudományos felfogás és a tudományos lehetőségek, mint most, akkor is meglepő, hogy nem voltak képesek megérteni egy ilyen egyszerű és egyértelmű tényt. Napjainkban a tudomány és a technológia rendkívül fejlett, és ezek a lehetőségek még inkább megkönnyítik ennek az amúgy is nagyon egyszerű igazságnak a megértését. A materialisták pedig rettentően félnek attól, hogy az emberek, ha csak részben is, de rájönnek, miről is van itt szó, illetve észreveszik, mennyire megcáfolhatatlanul dönti romba a materialista filozófiát ez a felfedezés.

A materialisták páni félelme

A törökországi materialista körök, a felvetésre, amiről Ön eddig olvasott, vagyis arra a tényre, hogy az anyag benyomás, egy ideig nem reagáltak különösebben. Ez azt az érzést keltette bennünk, hogy az emberek nem értik eléggé ezt a kérdést, ezért részletesebben ki kellene fejteni. Csakhamar azonban egyértelművé vált, hogy a materialisták igen kényelmetlenül érzik magukat ennek a gondolatnak napirendre kerülésétől, sőt páni félelem kerítette hatalmába őket.

Egy ideje saját fórumaikon, konferenciáikon, vitaüléseiken adnak hangot páni félelmüknek. Ha gondterhelt és reménytelen megnyilvánulásait nézzük, egyértelmű, hogy eszmerendszerük súlyos válságba került. Már amúgy is komoly csapás érte őket, amikor tudományosan is megdőlt a filozófiájuk alapját képező evolúciós elmélet. Most pedig a darwinizmusnál sokkal lényegesebb dolgot, magát az anyagot kezdik elveszíteni, s ennek felismerése még nagyobb megrázkódtatást okozott számukra. Mivel saját nézőpontjukból ez “a legnagyobb veszély”, egyetértenek abban, hogy ezzel

“kulturális alapjaik semmisültek meg”.

A törökországi materialista körök aggodalmának és pánikhangulatának leginkább Rennan Pekünlü adott hangot, aki a materializmus védelmében álló Bilim ve Ütopya (“Tudomány és Utópia”) című lap írója, s ugyanakkor tanárként is dolgozik. Pekünlü, akár e folyóirat hasábjain megjelenő cikkeiben, akár nyilvános vitákon való felszólalásai alkalmával úgy beszélt “*Az evolúciós csalás*” című könyvről, mint elsőszámú “veszedelemről”. Pekünlüt a könyv darwinizmust érvénytelenítő fejezetein túl főként az a rész nyugtalanította, amit most Ön is a kezében tart. Olvasóinak (és meglehetősen kis számú hallgatóságának) a következőket üzenté: “nehogy az idealizmus hatása alá kerüljenek, védelmezzék materializmus iránti hűségüket”. Közben pedig Oroszország véres kommunista korszakának vezérére, Vladimir I. Leninre hivatkozott. Pekünlü, aki mindenkinek Lenin egy évszázaddal ezelőtt megjelent “*Materializmus és empiriokriticismus*” című munkáját ajánlgatta olvasásra, nem csinált mást, mint elismételte Lenin nézeteit: “ne gondolkodjanak ezen a kérdésen, máskülönben elveszítik a materializmust és a vallás csapdájába esnek”. Pekünlü, az említett materialista fórum hasábjain megjelent egyik tanulmányában az alábbiakat idézte Lenintől:

“Ha az érzékszerveinkkel felfogható tárgyi valóságot egyszer már kifogásoltuk, a kételkedés (agnoszticizmus) illetve az egyéni, önkényes ítéletalkotás (szubjektivizmus) felé hajlunk el, és elveszítjük a fideizmussal (vallásos hittel) szembeni összes fegyverünket; és ez az, amit a fideizmus akar. **Ha a kisujjadat nyújtod, előbb a karod, aztán az egész identitásod odavész.** Ha az érzékszerveket az anyagi világ árnyékképeként nem is, de valami különleges tényezőnek veszed, más szóval engedsz a materializmusból, identitásod a fideizmus csapdájába esik. Aztán az érzelmek nem tartoznak majd senkihez, ahogyan az értelem sem, a lélek senki lelke sem lesz, az akarat senki akarata.”¹³

E sorok azt bizonyítják, hogy az igazság, amire Lenin rájött, s amely aggodalommal töltötte el őt, és amit mind saját mind pedig “elvtársainak” fejéből ki akart törölni, napjaink materialistáit ugyanúgy nyugtalanítja. Pekünlü és a többi materialista zaklatottsága azonban még ezt is túlszárnyalja, hiszen tudatában vannak annak, hogy ezt a tényt (tudniillik az anyag igazságát) már 100 évvel ezelőtt nagyon egyértelműen és határozottan felismerték. Erről a kérdésről ilyen megcáfolhatatlanul azonban a világ történetében most először esik szó.

Mégis, számos materialista tudós rendkívül felszínes nézőpontból értékeli azt a tényt, hogy “az anyag lényegéhez nem lehet eljutni”. Hiszen

amiről itt szó van, az a **legfontosabb és legizgalmasabb** témák egyike, amivel az ember élete során szembesülhet. Ilyen érdekfeszítő kérdéssel korábban egyáltalán nem találkozhattunk. Ennek ellenére a materialista tudósok reakciója, beszédmódoruk illetve írásbeli stílusuk elárulja, hogy felfogásuk rendkívül sekélyes és felszínes.

Olyannyira, hogy reakcióik mindarra, amit itt elmeséltünk, továbbá a materializmusba vetett elvakult hitük bizonyos értelemben csorbította gondolkodásmódjukat, emiatt nem is képesek megérteni ezt a kérdést. Szintén a *“Bilim ve Ütopya”* (“Tudomány és Utópia”) írója és ugyancsak tanár Alaettin Şenel például, Pekünlühöz hasonlóan a következőknek adott hangot: “A darwinizmus bukása még hagyján, a legnagyobb veszély ez a téma”. Mivel érezte, hogy saját filozófiája nem áll szilárd lábakon, olyasmit követelt, aminek lényege nagyjából ez: “hát akkor bizonyítsátok be, amiről beszéltek”. A legérdekesebb az, hogy olyan sorokat vetett papírra, amelyek azt bizonyítják, nem sikerült megértenie az igazságot, amelyben akkora veszélyt gyanított.

Şenel éppen ebben a témában írt egy tanulmányt, amiben elfogadja, hogy a külvilág az agyban képként jelentkezik. Ám ő két csoportra osztotta ezeket a képeket. Egyik csoportba sorolta azokat, amelyeknek van anyagi megfelelőjük, a másikba azokat, amelyeknek nincsen, és azt állította, hogy a külvilággal kapcsolatos képek az első csoporthoz tartoznak. Ezen állítását pedig “a telefon példájával” támasztotta alá. Így foglalta össze: “Nem tudom, hogy van-e az agyamban keletkező képeknek anyagi megfelelőjük avagy nincsen, de ugyanez érvényes a telefonbeszélgetésre is. Ha telefonon beszélek valakivel, nem láthatom őt, ám később, amikor személyesen beszélünk, meg tudom erősíteni ezt a beszélgetést.»¹⁴

Az író a következő hasonlattal él: “Ha kétségeink vannak a benyomásaink felől, megnézhetjük az anyagot magát és megbizonyosodhatunk róla, mi az igazság.” Jóllehet ez nyilvánvaló tévedés, hiszen az anyaghoz magához egészen bizonyosan soha nem tudunk eljutni. **Soha nem tudunk kilépni az elménkből és nem tudhatjuk meg, mi van “kívül”.** Azt, hogy van-e a telefonban hallott hangnak tulajdonosa, maga a személy bizonyítja. Ám ő is teljességgel egy elmében létező kép.

Ráadásul ezek az emberek ugyanezeket a dolgokat alvás közben is átélik. Şenel például álmában is beszélhet valakivel telefonon, aztán ez a személy megerősítheti a beszélgetést. Pekünlü pedig álmában is érezheti, hogy “óriási veszéllyel” áll szemben és javasolhatja hallgatóságának Lenin

évszázados műveit. Ám bármit tesznek is a materialisták, nem tagadhatják le, hogy az események, amiket átélnek és az emberek, akikkel beszélnek, egy-egy benyomásból állnak.

Akkor hát **kivel is igazoltatható, hogy van-e az agyban képződő képeknek megfelelője?** Az ugyancsak agyban élő árnyképekkel? A materialisták egészen biztosan nem fognak találni olyan intelligenciaforrást, amely biztosítaná az agyon kívüli világhoz tartozó tudást, és amely visszaigazolást adna arról a világról.

Ha az ember elfogadja, hogy mindenféle benyomás az agyban képződik, ugyanakkor azt hiszi, hogy ha akar, “kiléphet” ebből és meggyőződhet róla, hogy a benyomások egy valós külvilágot takarnak, az valójában azt mutatja, hogy ez az ember korlátolt felfogóképességű és zavaros logikával gondolkodik.

Az igazság, amiről itt szó van, minden józan gondolkodású és épelméjű ember számára azonnal és könnyen befogadható. Minden előítélettől mentes ember megérti, hogy az itt elmondottak fényében a külvilág létezéséről érzékszerveinek segítségével nem bizonyosodhat meg. De ahogy láttuk, a materializmusba vetett elvakult hit tönkreteszi az emberek gondolkodóképességét. Ezért napjaink materialistáinak logikája is, akárcsak szellemi mestereiké, akik az anyag létét megpróbálták azzal “bizonyítani”, hogy belerúgtak egy kőbe vagy elfogyasztottak egy szelet süteményt, láthatóan igencsak zavaros.

Tudnunk kell, hogy ez voltaképpen nem is meglepő. Hiszen a megértés hiánya, vagyis az, hogy nem képes valaki a világot és az eseményeket a megfelelő ésszerűséggel értelmezni, a hitetlenek közös tulajdonsága. Isten a Koránban külön kiemeli, hogy a hitetlenek olyan nép, akik **“nem élnek az eszükkel”**. (Korán, 5:58)

A materialisták a történelem legnagyobb csapdájába estek

A pánikhangulat egyébként, ami hatalmába kerítette a törökországi materialista köröket, s amelyről itt csak érintőlegesen szóltunk, azt mutatja, hogy a materialisták most olyan vereséget szenvedtek, mint a történelem folyamán még soha. A modern tudomány alátámasztotta, hogy az anyag egy benyomás, ráadásul nagyon egyértelműen és határozottan jelentette ki. A materialisták most már látják, hogy az anyagi világ, amelyben vakon hittek,

amelyre támaszkodtak, és amelyben bíztak, mindenestől semmivé lett és ez ellen semmit nem tudnak tenni.

A materialista gondolkodásmód az emberiség története óta létezik. A materialisták önmagukban és az általuk védelmezett filozófiában vakon bízva fellázadtak Isten ellen, aki teremtette őket. A forгатókönyv szerint, amit gyártottak, az anyag öröktől fogva létezik és örökké létezni is fog, tehát nem lehetett Teremtője. Pusztán elbizakodottságuk miatt megtagadták Istent és a valóságosnak vélt anyagba kapaszkodtak. Olyannyira bizonyosak voltak filozófiájukban, hogy azt gondolták, soha nem lát napvilágot olyan magyarázat, ami ennek ellenkezőjét bizonyíthatja.

Így aztán az anyagot illető tények, melyekről ebben a könyvben szóltunk, igencsak meglepték ezeket az embereket. Hiszen amit itt elmeséltünk, az alapjaiban rengette meg filozófiájukat, lehetőséget sem hagyva a vitatkozásra. Az anyag, amelyre minden gondolatukat, életüket, büszkeségüket felépítették egy szempillantás alatt kicsúszott a kezükből. Egyetlen ember sem látta soha az anyag lényegét, hogy erre aztán filozófiát alapozhasson.

Isten tulajdonságainak egyike, hogy megtéveszti azokat, akik megtagadják az igazságot. Mint ahogyan a következő ája közli: **“cselt szóttek ők, ám Allah [is] cselt szótt, és Allah a legjobb cselszövő.”** (Korán, 8:30).

Íme, Isten elhitette a materialistákkal, hogy az anyag létezik, félrevezette és a történelem során még nem látott módon lealacsonyította őket. Ők valóságnak hitték javaikat, tulajdonukat, pozíciójukat, rangjukat, a társadalmat, amelyben élnek és az egész világot. Voltaképpen mindent, ami álm, valóságnak hittek, ráadásul ebbe vetve bizalmukat szembefordultak Istennel. Büszkeségük fellázította őket és megátalkodtak az igazság folyamatos tagadásában, miközben az anyag volt az egyetlen dolog, amiből erőt nyertek. Felfogásuk azonban olyannyira hiányosnak mutatkozott, hogy nem is gondolták, Isten mindenestől átfogja, ismeri őket. Isten eképpen közli a Koránban, milyen végre jutnak a hitetlenek értetlenségük miatt:

“Vagy cselt akarnak szőni? Ám a hitetlenek azok, akiket cselszövés fenyeget.” (Korán, 52:42)

Ez feltehetőleg a legnagyobb bukás, aminek a történelem tanúja lehetett. A materialisták saját büszkeségük foglyai lettek s közben egy hatalmas játék alanyaivá váltak. Vakmerőségük odáig vezette őket, hogy aljas módon Isten ellen harcoltak. Ám e küzdelemben ők azok, akik véglegesen alulmaradtak. A következő ája igen világosan rámutat arra, hogy azok, akik Teremtőnk, Isten ellen láznak, mennyire nincsenek tudatában ennek,

továbbá azt is hírül adja, mi lesz az ilyen emberek sorsa: **“És így jelöltük ki minden városban a legnagyobb bűnösöket, hogy szójék ott az ő cseleiket. Ám ők csupán saját maguk ellen szövik cseleiket, anélkül, hogy tudnának róla.” (Korán, 6:123)**

Egy másik ája ugyanezt az igazságot így hangsúlyozza:

“Félre akarják vezetni Allahot és azokat, akik hívők lettek, ám csak saját magukat vezetik félre – de ők ezt nem veszik észre.” (Korán, 2:9)

A hitetlenek tehát megpróbálnak félrevezetni másokat, s közben nem képesek észrevenni egy alapvető igazságot – ezt bizonyítja az ájában szereplő “anélkül, hogy tudnák” kifejezés – ; tudniillik azt, hogy minden esemény, amit átélnek, egy-egy álom, és minden cselekedetük, még a csapdák is, amiket felállítanak, egy kép, ami elméjükben jön létre. Képtelenek felfogni az igazságot, ezért megfélemedkezve arról, hogy egyedül vannak Istennel, saját magukat vezetik félre.

Mint minden korban, a mi korunkban is olyan igazsággal szembesíti Isten a hitetleneket, amely alapjaiban rengeti meg és dönti romba az ő minden igyekezetüket. Isten ezzel az ájával adja hírül, hogy minden ilyen igyekezet már a kezdetektől kudarcra van ítélve: **“... A sátán fortélyá gyenge.” (Korán, 4:76)** A hívőknek pedig ezt az örömhírt adja: **“az ő csalárdságuk nem fog kárt okozni nektek” (Korán 3:120)**

“S azok, kik tagadnak, hát tetteik, akár a sivatagi délibáb. A szomjazó úgy számítja, hogy víz, míg el nem jó ahhoz, s nem lel semmit.” (Korán, 24:39) A materializmus is, ahogyan az ája utal erre, olyan, mint egy “délibáb” az istentagadók számára; bíznak benne, ám amikor felé nyújtják karjukat, megértik, hogy az egész csak egy álom. Isten ezzel a délibábbal csapta be őket, minden észlelést úgy mutat nekik, mintha azok valóban léteznének. “Nagy” emberek, professzorok, csillagászok, biológusok, fizikusok, és címre, rangra tekintet nélkül még mások, az anyagot tették meg istenségüknek. Beléptek ebbe a játékba és akár a kisgyermek, becsapták magukat és szégyenben maradtak. A benyomásokat valóságnak hitték, és fölépítették köréjük filozófiáikat, ideológiáikat, komoly vitákba szálltak felőle és úgymond “intellektuális” magyarázatokat fűztek hozzájuk. Mindezek miatt pedig önmagukat nagyon okosnak tartják, azt gondolják, eszme-futtatásokat végezhetnek az Univerzumról és ami a legfontosabb, azt hiszik, korlátolt elméjükkel fejtegetésekbe bocsátkozhatnak Isten felől. Isten így tudatja az ő helyzetüket az egyik ájában:

“És ők cselet szöttek. Ám Allah is cselet szöött. Allah a legjobb cselszövő.” (Korán, 3:54)

Az evilági csapdákból talán van kiút; Isten csapdája azonban, amit a hitetleneknek állított fel, olyan szilárd, hogy soha nem lesz lehetőségük a menekülésre. Tegyenek bármit, forduljanak bárkihez, nem találhatnak Istent kívül senkit, aki megsegíthetné őket. Ahogy Isten a Koránban hírül adja: **“...nem találnak (majd akkor) maguknak Allahon kívül sem védelmezőt, sem segítő.”** (Korán, 4:173)

A materialisták nem is várták, hogy ilyen kelepcebe fognak esni. Miközben a 20. század minden lehetősége a kezükben volt, azt gondolták, nyugodtan megátalkodhatnak az istentagadásban és az embereket is a hitlenségbe taszíthatják. Isten így tudatja a Koránban, milyen volt a hitetlenek gondolkodása a történelem folyamán, és mi lett a sorsuk aztán:

“És cselet szöttek ők. Ám Mi is cselet szöttünk, anélkül, hogy észrevették volna. Nézd csak meg, mi lett az ő cselszövésük vége. Elpusztítottuk őket és népüket mind egy szálíg.” (Korán, 27:50-51)

Az áják által említett igazság egyik értelmezése a következő: kiderült, hogy minden, amit a materialisták birtokolnak egy álom, vagyis ami a kezükben volt, az mindenestől szertefoszlott. Miközben tanúi annak, hogy javaik, gyáraik, aranyaik, valutájuk, gyermekeik, házastársaik, barátaik, pozíciójuk és rangjuk, amelyekről azt gondolták, léteznek, sőt saját testük is, kifolyik a kezükből, bizonyos értelemben ők is “semmivé válnak”. Egy-egy léleké lesznek, amely immár elszakadt az anyagtól.

Kétségtelen, hogy ennek az igazságnak a felismerése a materialisták számára a lehető legrémisztőbb dolog. Hiszen kiderült, hogy minden, amiről azt hitték, az övék, valójában csak egy álom. Saját kifejezésükkel élve még itt az evilágon “halottak anélkül, hogy meghaltak volna”.

Ezután az igazság után már nem maradt más csak Isten és ők. A következő ájában Isten, valójában arra hívja fel a figyelmet, hogy az Ő Színe előtt, vagyis az Ő Színtjén tulajdonképpen minden ember egyes-egyedül van: **“hagyd Engem azzal, akit önmagában teremtettem”** (Korán, 74:11) Ez a rendkívüli tény más ájában is említésre kerül:

“Most pedig egyes-egymagatokban idejöttetek Hozzánk úgy, ahogyan először megteremtettünk benneteket és magatok mögött hagytátok (mind)azt, amivel (földi életetekben) fölruháztunk benneteket...” (Korán, 6:94)

“És a Feltámadás Napján mindegyikük egyesegyedül jön Hozzá.” (Korán, 19:95)

Az áják által említett igazság egyik értelmezése a következő: akik az anyagot tették meg istenségüknek, Istentől jönnek és újra Hozzá tértek

vissza. Ha akarják, ha nem, Istennek vetették alá magukat. Most az Ítélet Napját várják, s az Utolsó Napon mindegyiküket egyenként hívják elszámolásra. Akkor is, ha ezt nem akarják felfogni...

Miért fontos ez a kérdés?

Elengedhetetlenül fontos, hogy az ember megértse az anyag mögötti titok kérdését, amelyről ebben a fejezetben szoltunk. **Minden létező, amit látunk : a hegyek, a síkságok, a virágok, az emberek, a tengerek, vagyis minden, ami körülvesz minket ; minden, amiről Isten a Koránban hírül adta, hogy a semmiből hozta létre, teremtmény és létezik.** Az emberek azonban ezeknek a létezőknek a lényegét saját szemükkel nem láthatják, érzékszerveikkel nem tapasztalhatják meg, nem érezhetik, nem hallhatják. Amit látnak illetve érzékelnek, az ezeknek a létezőknek az agyban lévő másolata. Ez tudományos tény, olyan téma, amit minden iskolában – elsősorban pedig az orvostudományi karokon – tanítanak. Az az ember például, aki most ezt a szöveget olvassa, nem láthatja annak lényegét, nem érhet hozzá. A fényt, amely a szövegtől magától érkezik, a szem bizonyos sejtjei elektronikus jelekké alakítják. A jelzés eljut az agy hátsó, látóközpontjába és figyelmezteti azt. Így az ember agyának hátsó részében megformálódik a szöveg képe. Vagyis Ön most nem a szemével olvassa ezt a szöveget, amit maga előtt tart. Ez az Ön agyának hátsó, látóközpontjában jelenik meg. A szöveg, amit Ön olvas, egy az agyban található “szöveg-másolat”. Ennek a szövegnek a lényegét, vagyis a szöveget magát pedig egyedül Isten látja.

Nem szabad azonban elfelejteni, az, hogy az anyag egy álom, amely a mi agyunkban képeződik le, még nem jelenti azt, hogy “nem létezik”. Információt szolgáltat nekünk annak az anyagnak a természetéről, amellyel az ember érintkezik. Ez pedig az, hogy az anyag lényegével egyetlen ember sem tud kapcsolatba kerülni. Ez azt is jelenti, hogy a külvilágban rajtunk kívül más lények is vannak, akik az anyagot látják. Isten angyalai, akiket küldötteknek tett meg, hogy (mindent) feljegyezzenek, tanúi ennek a világnak:

“Ha a két átvevő [angyal] átveszi [a szavait és tetteit] - jobb- és balfelől ülve - nem ejthet ki egyetlen szót sem úgy, hogy ne lenne mindig kész őrzője.”

(Korán, 50:17-18)

Először is a legfontosabb: Isten az, Aki mindent lát. Ezt a világot minden részletével együtt Ő teremtette és teljes valójában átlátja. A Korán ájái ezt a következőképpen adják hírül:

“...És féljétek Allahot és tudjátok meg, hogy Allah Mindent Látó bármit is tesztek.” (Korán, 2:233)

“Mondd: ‘Allah elégséges tanú közöttem és közöttetek. Bizony Ő ismeri és átlátja a szolgálait.’” (Korán, 17:96)

Főként arról nem szabad megfeledkezni, hogy Isten minden eseményt rögzített és őriz egy “Levh-i Mahfuz” nevű könyvben. Minden hiánytalanul benne van ebben a könyvben, mégha mi nem is látjuk. Eképpen adatik nekünk hír arról, hogy Isten Színe előtt minden benne van egy könyvben, mely a “Legfőbb Könyv” és amelynek neve Levh-i Mahfuz:

“A nálunk lévő Ősírásban [örizve], bizony ez [a Korán] magasztos és bölcs.” (Korán, 43:4)

“... Olyan Írás van Nálunk, mely őrzi [tetteiket].” (Korán, 50:4)

“És nincsen semmi rejtőzködő az égben és a földön, ami nyilvánvaló Írásban ne lenne [följegyezve].” (Korán, 27:75)

Befejezés

Amiről ezidáig szoltunk, az az egyik legnagyobb igazság, amiről Ön az élete során hallott. Mert ez a kérdés bebizonyítja, hogy minden, amit látunk, és azt mondjuk rá, anyagi világ, valójában az elménkben létezik, az anyagi világon kívüli lényeghez pedig soha nem juthatunk el közvetlenül. Ez a kulcsa annak, hogy felfogjuk Isten létét, Teremtését, és azt, hogy Ő az Egyetlen Kizárólagos Létező.

Aki ezt megérti, az észreveszi, hogy a világ nem az a hely, aminek az emberek többsége hiszi. A világ nem egy abszolút hely, ahogyan azt az utcákon céltalanul sétálók, a kocsmákban vitatkozók, a luxus kávéházakban egymás előtt felvágók, a javaikkal dicsekvők hiszik, vagy azok, akik üres célokra áldozzák életüket. Csupán benyomások összessége, egy álom. És minden ember, aki fontos a számunkra, szintén nem más, mint egy-egy kép. Ők is saját

elmékben szemlélik a benyomásokat, ennek azonban nincsenek tudatában.

Ez egy nagyon fontos kérdés és alapjaiban cáfolja meg a materialista filozófiát, amely tagadja Istent. Ezért van az, hogy egyes materialisták, mint például Marx, Engels, vagy Lenin pánikba esett, dühbe gurult, amikor ezt meghallotta, illetve arra bízta híveit, hogy “erre még véletlenül se gondoljanak”. Ezeknek az embereknek olyannyira korlátolt az elmékük, hogy még azt sem tudják felfogni, hogy a benyomások az agyban képződnek. Azt képzelik, hogy a világ, amely elmékben létezik, “külvilág”, az ennek ellenkezőjére utaló egyértelmű bizonyítékokat pedig képtelenek felfogni.

Ez a közöny abból a felfogásbeli hiányosságból fakad, amit Isten a hitetleneknek juttatott. Mert ahogyan a Korán is hírül adja:

**“Van szívük, de nem értenek vele; szemük, de nem látnak vele, és fülük, de nem hallanak vele. Olyanok ők, mint a barom! Nem! Ők még tévelygőbbek! Ügyet sem vetnek ők [semmire].”
(Korán, 7:179)**

Azt, ami ezen a ponton túl van, Ön is megtalálhatja, ha őszintén elgondolkodik. Összpontosítania kell a figyelmét, koncentrálnia kell, és el kell gondolkodnia, hogyan látja a tárgyakat, amik Ön körül vannak és hogyan érinti meg őket. Ha figyelmesen végiggondolja, csakis egy lélek lehet az az értelmes lény, aki lát, hall, tapint, gondolkozik vagy éppen ezt a könyvet olvassa. És érezheti, hogy mintha egyfajta “függöny” mögül szemlélné az “anyagnak” nevezett benyomásokat. Az az ember, aki ezt megéri, eltávolodik az anyagi világ dimenziójától, amely az emberiség nagy részét becsapta, és belép létének valóságos dimenziójába.

Az igazságot, amiről beszélünk, a történelem folyamán néhány vallásos ember illetve néhány filozófus megértette. Még ha félre is értették, a nagy tudós, Imám Rabbáni helyesen fogalmazta ezt meg. Imám Rabbáni szerint, Istenhez viszonyítva minden létező “árnyékkép”. Imám Rabbánin kívül olyan Iszlám tudósok is, mint Muhjiddín Arábi és Mevlana Dzszámi, eljutottak ehhez az igazsághoz a Korán ájainak és saját józan gondolkodásuknak köszönhetően. Imám Rabbáni, Mektubat-jában így ír arról, hogy az egész anyagi Univerzum egy “álom vagy látomás (benyomás)”, az egyetlen Abszolút Létező pedig Isten:

“Isten... az általa megteremtett élők testét a semmiből teremtette... Mindezeket

érzet és látomás (benyomás) szintjén formálta... A világok érzet és benyomás szintjén léteznek, anyagi szinten nem... Valóságos értelemben kívül (a külső világban) a Magasztoson (Istenen) kívül más nem létezik. (A fordítás a modern török nyelvű változat alapján készült.)¹⁴

Abdulahakím Bilge, aki az Iszlám misztika (taszavvuf) terén szakértő, “Az Abszolút Létező, az árnykép és a semmi” című tanulmányában így foglalja össze azt, amit Imám Rabbáni megfogalmazott:

“Imám Rabbani szerint a teremtett világ a ‘semmi’ fokozataiból tevődik össze, méghozzá úgy, hogy az Isteni Nevek és Tulajdonságok visszatükröződnek a tudás körében és a semmi fokozataiban, és Allah teremtésével a folyamat illetve a semmi szintjeiből létrejönnek az “árnylétezők” (vudzsud-i zilli).

Így válik érthetővé, hogy a teremtett világ külső lényegét, sőt személyre szóló testet ölt, ám ebben a “kívül”-ben a test és a tulajdonságok árnyékok. A teremtett világról nem lehet azt mondani ‘olyan, mint Allah’. Hiszen közöttük külső meg nem felelés és kontraszt van. Mint ahogyan nem igaz az a kijelentés sem, hogy az ember árnyéka átvitt értelemben az ember maga...

Imám Rabbáni... elfogadja azt, hogy az árnyék egy külső létező, vagyis árnykép, mely a külső létező világában létezik és semmiképpen sem egyesíti az árnyékot a lényeggel.” (Abdulahakím Bilge, “Az Abszolút Létező, az árnykép és a semmi”, Arafıyan Magazin, 1994. november)¹⁵

Ám azoknak a száma, akik ezt az igazságot felfogták, mindig csekély maradt a történelem során. Olyan nagy vallástudósok, mint Imám Rabbáni, azt írták, nehézségekbe ütközhet, ha ezt az igazságot felfedik az emberek előtt, mert az emberek többsége ezt nem fogja elhinni.

Korunkban azonban ez az igazság tudományos úton bebizonyosodott. A tényt, hogy az anyag nem abszolút és mi csak meglehetősen korlátozott tudással rendelkezünk róla, a világtörténelemben először magyarázták el ilyen konkrét, egyértelmű és érthető módon.

Ezért a 21. század egy olyan történelmi fordulópont lesz, amelyben az emberek széles tömege érti meg az Isteni Igazságokat, és az Egyetlen, Kizárólagos Létező, Isten felé fog fordulni. A 21. században a történelem szemétkosarába kerülnek a 19. századi materialista hiedelmek. Az emberek felfogják, hogy Isten létezik és hogy Ő a Teremtő, megértik a tér és idő

nemlétének igazságát. Az emberiség kiszabadul a leplek, hazugságok és hiedelmek fogságából, amelyek évszázadokon keresztül elhomályosították a szemét.

És egyetlen árnyékkép sem tudja megállítani ezt a kikerülhetetlen folyamatot...

-
- 1 Frederick Vester, *Düşünmek, Öğrenmek, Unutmak*, Isztambul: Aritan Yayınevi, 1991, 6.o.
 - 2 R.L.Gregory, *Eye and Brain: The Psychology of Seeing*, Oxford University Press Inc. New York, 1990, 9.o.
 - 3 Lincoln Barnett, *Evren ve Einstein*, Varlık Yayınları, Cev: Nail Bezel, 20.o.
 - 4 Orhan Hancerlioglu, *Düşünce Tarihi*, Remzi Kitabevi, Isztambul: 1987, 447.o.
 - 5 «Treaties Concerning the Principle of Human Knowledge», 1710, Works of George Berkeley, I. kötet, A. Fraser Kiadó, Oxford, 1871
 - 6 Bertrand Russell, *Rölativitenin Alfabesi*, Onur Yayınları, 1974, 161-162.o.
 - 7 R.L.Gregory, *Eye and Brain: The Psychology of Seeing*, Oxford University Press Inc. New York, 1990, 9.o.
 - 8 Karl Pribram, David Bohm, Marilyn Ferguson, Fritjof Capra, *Holografik Evren I*, Cev: Ali Cakiroglu, Kuraldisi Yayınları, Isztambul: 1996, 37.o.
 - 9 George Politzer, *Felsefenin Baslangic İlkeleri*, Istanbul: Sosyal Yayınlar, 1989, 53.o.
 - 10 Orhan Hancerlioglu, *Düşünce Tarihi*, Isztambul: Remzi Kitabevi, 6.b., 1995 szeptember, 261.o.
 - 11 George Politzer, *Felsefenin Baslangic İlkeleri*, Isztambul: Sosyal Yayınları, 1989, 65.o.
 - 12 Paul Davies, *Tanrı ve Yeni Fizik*, Cev: Murat Temelli, İm Yayın Tasarım Yaşam Kitapları-1, Isztambul 1995, 180-181.o.
 - 13 Rennan Pekünlü "Aldatmacanın Evrimsizliği", *Bilim ve Ütopya*, 1998. december
 - 14 Alaettin Senel, "Evrim Aldatmacası mı?, Devrin Aldatmacası mı?" *Bilim ve Ütopya*, 1998. December
 - 15 Abdülhakim Bilge, "Mutlak Varlık, Gölge Varlık ve Yokluk", *Arafiyan Dergisi*, 1994. November

AZ IDŐ RELATIVITÁSA ÉS AZ ELRENDELÉS IGAZSÁGA

Azzal, amit ezidáig elmondtunk, bizonyossá vált, hogy a “háromdimenziós tér” valójában nem létezik, csupán egy előítélet, amely teljes mértékben a benyomásokból származik. Valójában az egész élet a “téren kívül” játszódik le. Ennek ellenkezőjét állítani tévedés, és távol áll a józan észről illetve a tudománytól. Hiszen semmilyen bizonyíték nincsen a kezünkben arra nézve, hogy a világ fizikailag létezik.

Ez a tény pedig az evolúciós elmélet alapját is szolgáltató materialista filozófia elsősorú feltevését cáfolja meg. Vagyis azt, hogy az anyag abszolút és örök. A materialista filozófia második feltételezése, az idő abszolút és örök volta, szintén tévképzet, akár az első feltételezés.

Az idő érzékelése

Az időnek nevezett benyomás valójában nem más, mint egyik pillanat összehasonlása a másik pillanattal. Erre a következő példával világíthatunk rá: ha megütünk egy tárgyat, az egy bizonyos hangot ad. Ha öt perccel később megütjük ugyanazt a tárgyat, az megint hangot ad. Az ember azt gondolja, hogy eltelt bizonyos időtartam az első hang és a második hang között, és ezt az intervallumot nevezi “időnek”. Jóllehet, amikor a második hangot hallja, az első hang már csak egy álmkép az elméjében. Egy információ, amely az emlékezetében létezik. Az ember **az átélt pillanatot és az emlékezetében lévő pillanatot viszonyítja egymáshoz** és ezt nevezi időnek. Ha **nincs ez a viszonyítás, nincsen idő sem**.

Az ember ugyanígy viszonyít, amikor látja, hogy valaki belépett egy szoba ajtaján, majd leül a szoba közepén egy fotelbe. A fotelben ülő ember képe, illetve az a kép, ahogy kinyitja az ajtót, majd a szoba közepe felé indul,

mindössze egy-egy információ a másik ember agyában. Az idő érzete abból adódik, hogy viszonyítjuk egymáshoz a fotelben ülő embert és a többi információt.

Röviden, **az idő létrejött az agyban rejtő számos álmok közötti viszonyításból adódik.** Amennyiben nincsen az embernek emlékezete, agya nem végez efféle értékeléseket, ezáltal időérzéke sincsen. Ha valaki azt mondja “én harminc éves vagyok”, az azért van, mert agyában az említett harminc évhez kapcsolódó információk tárolódnak. Ha nem lenne emlékezete, nem gondolná, hogy ennyi idő eltelt. Egyetlen “pillanat” maradna csupán számára, az, amelyben él.

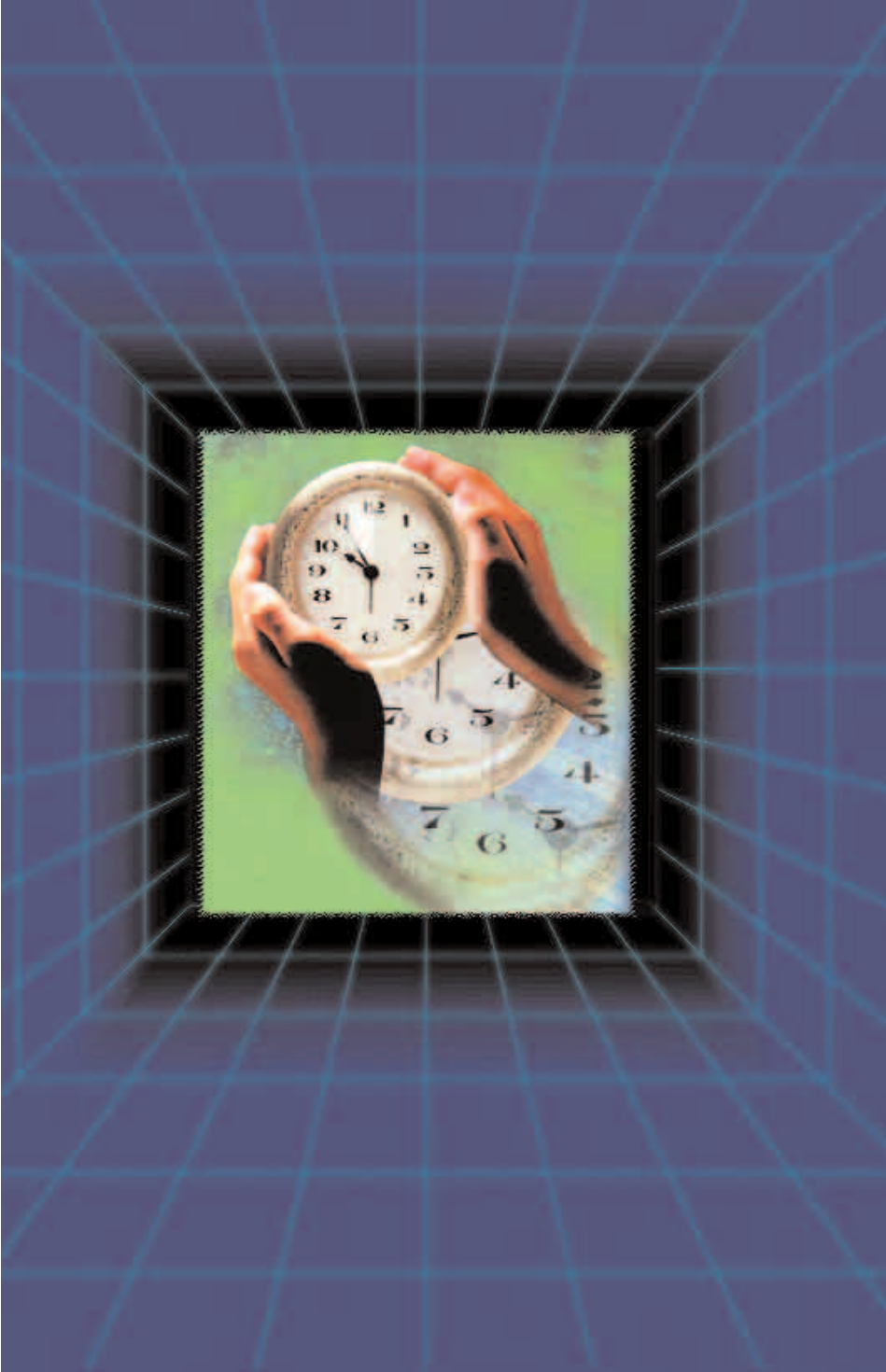
Az időtlenség tudományos magyarázata

Próbáljuk egy kicsit jobban megvilágítani ezt a kérdést olyan gondolkodókra és tudósokra hivatkozva, akik kifejtették véleményüket a témában. A Nobel-díjas, neves genetikaprofesszor és gondolkodó François Jacob, “*A lehetőségek játéka*” című könyvében a következőket írja az idő visszafelé folyásával kapcsolatban:

“A visszafelé játszott filmek lehetőséget adnak nekünk arra, hogy elképzeljük, milyen lenne a **világ, ha az idő visszafelé folyna.** Abban a világban a tej elválna a csésze kávétól és a levegőbe repülne, hogy visszakerüljön a tejesedénybe; a fénnyalábok egyetlen forrásból áradnának ki és egy vonzasközpont felé tartva kilépnének a falon; és megannyi apró vízcsepp bámulatot összjátékával kiugrana a kő a vízből, hogy nagy ívben az ember tenyerében landoljon. Egy ilyen világban, ahol az idő visszafelé folyna, **agyunk folyamatai illetve memóriánk is ugyanígy visszafelé működnének.** Ugyanez lenne érvényes a múltra és a jövőre és pontosan ugyanolyannak tünne a világ, mint most.”¹

Mivel agyunk hozzászokott egy bizonyos sorrendhez, jelenleg nem úgy működik a világ, ahogyan fent láttuk, ezért azt gondoljuk, hogy az idő előre halad. Jóllehet ez egy döntés, amit agyunkban hozunk, vagyis teljesen relatív. Azt, hogy valójában hogyan folyik az idő, vagy hogy folyik-e, sosem tudhatjuk meg. Ez is azt mutatja, hogy **az idő nem abszolút valóság, hanem az érzékelés egyik formája.**

Az, hogy az idő benyomás, a 20. század legnagyobb fizikusának, Einstein-nek az általános relativitáselméletével is bebizonyosodott. Lincoln Barnett a következőket írja a témával kapcsolatban “*Az Univerzum és*

Einstein” című könyvében:

“A puszta térrel együtt Einstein a végtelen múltból a végtelen jövőbe tartó, tévedhetetlen és változatlan, univerzális idő fogalmát is félretette. Az általános relativitást illető értetlenkedés nagy része abból származik, hogy az emberek nem akarják elfogadni, hogy **az idő érzékelése, akárcsak a színé, egyfajta benyomás...** Mint ahogyan a tér az anyagi létezők egy lehetséges láncolata, **úgy az idő az események lehetséges füzére.** Az idő szubjektivitását leginkább Einstein szavaival magyarázhatjuk meg : ‘Az egyén élettapasztalatai események rendezett sorozatának tűnnek számunkra. Ennek a sorozatnak azon **eseményei, amelyekre emlékszünk, mintha az ’előbb’ illetve a ’később’ mércéjéhez képest sorakoznának fel.** Ezáltal az egyén számára egy én-idő vagy **alanyi idő létezik.** Ezt az időt önmagában nem lehet mérni. Az események és a számok között felállíthatunk egy olyan összefüggést, mely szerint egy nagy számjegy nem is az előző, hanem a következő eseménnyel lesz kapcsolatban.»²

Einstein, Barnett kifejezésével élve, “**megmutatta, hogy a tér és az idő egyfajta sejtés, és ahogyan a szín, a forma vagy a nagyság fogalmai, ezek sem választhatók el a tudattól.**” Az általános relativitáselmélet szerint “**az idő sem létezik függetlenül az őt mérő események sorozatától.**”³

Mivel az idő egy érzet, teljességgel attól függ, aki érzékel, vagyis relatív fogalom.

Az idő gyorsasága aszerint változik, milyen információ alapján mérjük. Hiszen az ember testében nincsen olyan természetes óra, amely teljes pontossággal mérné az idő múlását. Lincoln Barnett azt mondja : “ha nincsen olyan szem, amely szét tudja választani a színeket, akkor nincsenek színek, s ehhez hasonlóan, az időt mutató esemény hiányában egy pillanat, egy óra vagy egy nap semmi.”⁴

Az idő relativitását az álom során nagyon világosan átéljük. Hiába érezzük úgy, hogy órákig tartott, amit álmodtunk, valójában az egész csak néhány percet, sőt, másodpercet vett igénybe.

Nézzünk egy példát, hogy jobban megértsük ezt a kérdést. Képzeljük el, hogy Ön egy speciális tervezésű szobába kerül, ahol csak egyetlen ablak van, és itt eltölt bizonyos időt. Legyen egy óra is a szobában, hogy lássuk az idő múlását. Ugyanakkor, tegyük fel, hogy az ablakon keresztül bizonyos időközönként látjuk felkelni illetve lenyugodni a Napot. Néhány nap eltelte után, ha megkérdezzük Öntől, mennyi ideje van a szobában, válasza aszerint fog alakulni, amit látott, amikor időnként az órára pillantott, illetve attól függ, hány napfelkeltét illetve naplementét számolt. Mondjuk, hogy három napot

tartózkodott a szobában. Ha azonban az illető, aki Önt a szobába zárta, odajön és azt mondja : “valójában két napot töltöttél a szobában” és kiderül, hogy a Nap, amit az ablakon keresztül figyelemmel követett, valójában egy mesterségesen működtetett Nap volt, a szobában található óra pedig kifejezetten sietett, akkor a számításaink mit sem érnek.

Ez a példa is azt mutatja, hogy az idő múlásának gyorsaságával kapcsolatos tudásunk csupán azokon a változó információkon alapszik, amiket érzékelőként megtapasztalunk.

Az idő relativitása tudományos úton is felvetett konkrét tény. **Einstein általános relativitás-elmélete** kijelenti, hogy az idő gyorsasága egy tárgy gyorsasága illetve a vonzasközpont távolsága szerint változik. Ha a sebesség növekszik, az idő rövidül, összesűrűsödik, ha pedig a sebesség csökken, az idő nehezebben és lassabban telik, szinte “megáll”.

Nézzük meg Einstein egyik példáját. Eszerint egy ikerpár egyik tagja a fénysebességhez hasonló sebességgel űrutazásra indul, miközben másikuk itt marad a Földön. Az, aki az űrben volt, visszatértekor sokkal idősebbnek fogja látni testvérét, mint saját magát. Ennek oka, hogy az űrutazó testvér sokkal lassabban érzékelt az idő múlását. Ugyanezt a példát egy apával és a fiával is végiggondolhatjuk. “Ha (az űrutazás megkezdésekor) az apa 27 éves, gyermeke pedig 3, akkor 30 földi esztendő elteltével a Földre visszatérő apa 30 éves lesz, míg gyermeke 33.”⁵

Az idő relativitása nem attól függ, hogy késnek-e az órák vagy sietnek, hanem attól, hogy az egész anyagi rendszer az atomot felépítő, alacsonyabb szintű részecskékig különböző sebességgel működik. Egy olyan környezetben, ahol az idő rövidül, az ember szívverése, sejtosztódása vagy agyműködése is lelassul. Az ember úgy éli mindennapi életét, hogy nem is veszi észre, hogy lassabban telik az idő.

Relativitás a Koránban

A modern tudomány felfedezéseinek eredménye az, hogy **a materialisták által abszolút valóságnak hitt idő relatív érzékelés**. A dolog érdekessége, hogy ezt a tényt, melyet egészen a 20. századig nem tárt fel a tudomány, 14 évszázaddal ezelőtt a Korán már leszögezte. A Korán tartalmaz olyan magyarázatokat, amelyek rávilágítanak arra, hogy az idő relatív fogalom.

Számos Korán ája utal arra, amit a modern tudomány igazolt: az idő pszichológiai érzet, amelyet a megélt eseménytől, a tértől és a feltételektől

függően másféleképpen érzékelhetünk. Például az ember egész élete, a Korán szerint, nagyon rövid :

“Azon a napon, amikor Ő szólít benneteket és ti az Ő magasztalásával feleltok és azt gondoljátok, hogy csak egy rövid ideig időztetek.” (Korán, 17:52)

“És azon a napon, amikor összegyűjti őket! [Úgy tetszik majd nekik], mintha csupán egy órát időztek volna a napból - fölismerik [még] egymást...” (Korán, 10:45)

Néhány ája utal arra, hogy az emberek időérzékelése különböző, valójában nagyon rövid időt nagyon hosszúnak képesek érzékelni. Az alábbi szavak, melyek az emberek túlvilági beszélgetése során hangzanak el, ennek egyik példája:

“Mondja (az Úr): Mennyit időztetek a földön években számolva? Mondják: Elidőztünk egy napot, avagy a nap egy részét. Hát kérdezd azt, ki számolta! Mondja (az Úr): Ti csupán keveset időztetek, csak hogy tudjátok.” (Korán, 23:112-114)

Más áják arról tudósítanak, hogy az idő különböző helyzetekben különböző gyorsasággal telik:

“... Bizony a te Uradnál egy nap annyi, mint ezer esztendő abból, amit ti számoltok.” (Korán, 22:47)

“Felmennék az angyalok és a lélek Őhöz egy nap alatt, melynek tartama ötvenezer év.” (Korán, 70:4)

“Ő vezérli a dolgot az égből a földre, majd az visszakanyarodik Őhöz a Napon, minek mértéke ezer év abból, mit ti számoltok.” (Korán, 32:5)

Ezek az áják egyértelműen kifejezik, hogy az idő relatív. Azt, amit a tudomány a 20. században ért el, a Korán megközelítőleg 1400 évvel ezelőtt közölte, ez pedig természetesen annak a bizonyítéka, hogy a Korán Isten kinyilatkoztatása, amely teljességgel átfogja az időt és a teret.

A Korán ájai egyértelműen kijelentik, hogy az idő egy benyomás. Ennek főleg a Korán történeteiben lehetünk tanúi. A Korán említést tesz például egy hívő csoportról, a barlang népéről, amelyre Isten több, mint háromszáz éven át tartó mély álmodást bocsátott. Amikor aztán később felébredtek, ezek az emberek azt hitték, hogy nagyon kevés ideig időztek álmodásban, hozzávetőlegesen sem tudták megmondani, mennyi ideig aludtak:

“És a barlangban lepecséltük a fülüket számos ever. Aztán életre keltettük őket, hogy megtudjuk: melyik csoport számolja ki jobban, hogy vajon mennyi időt töltöttek ők el?” (Korán, 18:11-12)

“És [ahogyan aludtak] akképpen keltettük őket életre, hogy kérdezősködhessenek egymás között. Az egyikük azt mondta közöttük: „Mennyi ideig időztetek?” Azok azt mondták: „Egy napot, vagy még annyit sem időztünk.” [Végül] azt mondták: „A ti Uratok a legjobb tudója annak, hogy mennyi ideig időztetek...” (Korán, 18:19)

Az alábbi ája egy olyan eseményt mond el, amely szintén annak fontos bizonyítéka, hogy az idő pszichológiai benyomás.

“Vagy [nem láttad-e azt], aki elhaladt egy város mellett, amely romokban hevert, és azt mondta: ‘Hogyan éleszthetné fel ezt Allah, miután kihalt?’ Allah pedig halálba küldte őt száz esztendőre, azután feltámasztotta őt, és azt kérdezte [tőle]: ‘Mennyi időt töltöttél [itt]?’ Azt felelte: ‘Egy napot, vagy még annyit sem.’ [Allah] azt mondta: ‘Nem! Száz esztendőt időztél [itt].’ Nézz ételedre és italodra, [ennek ellenére] nem romlottak meg. Nézz a szamaradra! Hogy intő jellé tegyünk téged az emberek számára, nézz [a szamar] csontjaira, hogyan állítjuk azt össze, és aztán felruházzuk hússal!’ Miután [mindez] megvilágosodott előtte, azt mondta: ‘Tudom, hogy Allah mindenre Képes!’” (Korán, 2:259)

Látjuk, hogy az ája egyértelműen kiemeli: Isten, Aki az időt teremtette, független attól. Az ember viszont attól az időtől függ, amelyet Isten az ő számára kijelölt. Amint arra az ája is utal, az ember még ahhoz is gyenge, hogy megállapítsa, mennyit aludt. Ebben a helyzetben (a materialisták torz gondolatmenetéhez hasonlóan) teljesen felfoghatatlan dolog azt állítani, hogy az idő abszolút.

Az elrendelés

Az idő relativitása egy rendkívül fontos igazságot tár elénk: a relativitás olyannyira változó, hogy az az időszakasz, ami nekünk több milliárd évnek tűnik, egy másik dimenzióban lehet, hogy csak egyetlen másodpercig tart. Sőt, az is lehet, hogy az Univerzum elejétől a végéig terjedő hatalmas időintervallum egy másik dimenzióban nem is egy másodperc, hanem csupán egyetlen “pillanat”.

És itt van az Elrendelés lényege, amit az emberek többsége nem képes pontosan megérteni, a materialisták pedig nem is fogják fel, illetve teljességgel elutasítják azt. Az Elrendelés azt jelenti, hogy Isten, tudásával átfogja a múlt és a jövő összes eseményét. Az emberek jelentős hányada pedig azt kérdezi, Isten honnan tudja azokat a dolgokat, amik még nem történtek meg, és nem

képesek megérteni az Elrendelés igazságát. A “meg nem élt események” csupán általunk meg nem élt események. Isten azonban nem függ az időtől és a tértől, hiszen Ő Maga az, Aki megteremtette ezeket. Ezért **Isten számára a múlt, a jövő és ez a pillanat mind egyetlen, és mind megtörtént már.**

Lincoln Barnett, “Az Univerzum és Einstein” című könyvében megemlíti, hogyan utal erre az igazságra az általános relativitáselmélet. Barnett szerint az élőlényeket csakis egy **“minden magasztosságával kozmikus értelem”** képes minden értelemben felfogni.⁶ A Barnett által “ kozmikus értelemnek ” nevezett Erő **az egész Univerzum Birtokosának, Istennek a tudása és értelme.** Ahogyan mi egy listát elejével, közepével, végével és minden egyes pontjával együtt képesek vagyunk egyetlen pillanat alatt átlátni, Isten is elejétől végéig egyetlen pillanatként látja az időt, amelytől mi függünk. Az emberek pedig csak akkor élik meg az egyes eseményeket, amikor annak eljön az ideje. Akkor majd tanúi lesznek a sorsuknak, amit Isten a számukra teremtett.

Közben fel kell hívnunk a figyelmet annak a torz sors-értelmezésnek sekélyességére is, amely a társadalomban elterjedt. E tévhit szerint, Isten “nagy vonalakban” meghatározta az ember sorsát, amit az ember meg tud változtatni, ha akar. Ha például valaki visszatér a halálból, arra tudatlanul azt mondják “legyőzte a sorsát”. Jóllehet a sorsát senki nem tudja megváltoztatni. Aki visszatér a halálból, az azért nem hal meg, mert a Rendelésben ez volt számára megírva. Akik azt mondván “legyőztem a sorsom”, félrevezetik saját magukat és azonosulnak ezzel a pszichológiával, azok azért mondják ezt, mert ez is benne van az ő sorsukban.

Hiszen az Elrendelés Isten tudása, és Istennél, Aki minden időt egyazon pillanatban átfog és minden időnek és térnek Ura, minden meg van írva a Rendelésben és minden meg is történt már. A Korán elbeszélésmódjából is megértjük, hogy Isten számára az idő egy. Bizonyos eseményekről, melyek számunkra a jövő eseményei, a Korán úgy tudósít, mintha már régesrég megtörténtek volna:

“S megfúvattatik a harsona, s elalél mindenki az egeken, s a földön, kivéve kít Allah (nem) akar. Majd belefúvattatik még egyszer, s lám! Ők állva maradnak, várván! S rávirrad a földre Urának világossága, s lehelyeztetik a Könyv. Előhozatnak a próféták és tanuk, s ítéltetik közöttük az igazzal, s ők nem kárhozthatnak el.” (Korán, 39:68-69)

“S azok, kik tagadának, a Pokolba vezetnek csapatostul...” (Korán, 39:71)

“...S azok, kik számon tarták Urukat, a Mennyekbe vezetnek csapatostul...” (Korán, 39: 73)

Ebben a témában további ájak így hangzanak:

“És minden lélek előjön [egy anygallal], aki hajtja és egy tanúval.”
(Korán, 50 :21)

“És kettéhasad az ég s törékeny lesz azon a napon.” (Korán, 69:16)

“Kerttel és selyem[ruhával] jutalmazza őket azért, amiért állhatatosak voltak. Baldachinos pamlagokon könyökölnek [a Kertben]. Nem látnak (éreznek) benne napot (meleget), sem pedig dermesztő hideget.” (Korán, 76:12-13)

“s a *Dzsehím* látható lesz annak, aki látja.” (Korán, 79:36)

“Nos, ezen a napon (a másvilágon), akik hívők lettek fogják kinevetni a hitetleneket.” (Korán, 83:34)

“És a bűnösök meglátják a [Pokol] tüzét és gyanítják, hogy [hamarosan] beléhullanak és nem találnak semmi módot, hogy megmenekedjenek attól.” (Korán, 18:53)

Amint látjuk, ezek az események, melyek számunkra a halál után következnek, a Koránban már megélt és befejeződött eseményekként szerepelnek. Hiszen Isten független attól a relatív idődimenziótól, amelyhez mi kötve vagyunk. Isten minden eseményt időtlenül rendelt el, az emberek ezeket az eseményeket végrehajtották és mindennek meg is van már a következménye. Minden kisebb avagy nagyobb esemény Isten tudásával történik meg és fel van jegyezve egy Írásban. Ezt az igazságot az alábbi ájában olvashatjuk:

“Nem bocsátkozhatsz bele valamilyen ügybe és nem hirdethetsz arról hirdetést, és nem követhettek el semmilyen cselekedeteket anélkül - ha belemerültök abba -, hogy ne lennének tanúi. És nem kerülheti el a te Urad figyelmét egy porszemnyi súly sem a földön, sem az égen. És nincsen ennél sem kisebb, sem nagyobb, ami ne lenne nyilvánvaló Írásban [följegyezve].”
(Korán, 10:61)

A materialisták aggodalma

Amiről ebben a fejezetben beszéltünk, az anyag igazsága, az időtlenség és a tér hiánya, igencsak egyértelmű tények. Ahogyan azt korábban már kifejtettük, ez egészen bizonyosan nem valami filozófia vagy gondolkodásmód, hanem **tudományos eredmények, amiket nem lehet elutasítani**. A gyakorlati tényeken kívül a józan észre illetve a logikus bizonyítékokra támaszkodva sincsen más alternatíva ebben a kérdésben: az **Univerzum** minden

alkotóelemével, a benne élő emberekkel és az idővel együtt **árnyékkép**. Vagyis benyomások összessége.

A materialisták nehezen fogják fel ezt a tényt. Térjünk vissza egy kicsit a materialista Politzer autóbuszos példájához. Politzer a gyakorlatban tudta azt az igazságot, hogy nem függetlenítheti magát a benyomásoktól, ám ezt csak bizonyos eseményekre nézve tartotta elfogadhatónak. Vagyis Politzer szerint az autóbuszos gázolásig az események az agy belsejében jönnek létre, abban a pillanatban azonban, hogy az autóbusz elgázolja a gyalogost, az események hirtelen tárgyi valóságot öltenek. Nyilvánvaló, hogy itt ebben a gondolatmenetben valami torzulásról van szó. Politzer is beleesett abba a hibába, amibe a materialista Johnson, aki azt mondta, “belerúgok a kőbe, megfájdul a lábam, vagyis a kő létezik”: nem tudta felfogni, hogy az ütközés következtében érzett óriási fájdalom is valójában nem más, mint benyomás.

Tudat alatt a legfőbb oka annak, hogy a materialisták nem képesek felfogni az igazságot az, hogy rettenetesen félnek attól, amivel szembesülnének. Lincoln Barnett szerint ennek a kérdésnek a pusztán “sejtése” is szorongással tölti el a materialista tudósokat. Barnett azt mondja:

“Mialatt a filozófusok egy árnyékvilág szintjére redukálták a tárgyi valóságot, a tudósok **félelemmel és aggóva sejtették meg**, hogy az emberi érzékelés korlátolt.”⁷

Ha egy materialistának azt mondjuk, hogy az anyag és az idő valójában egy-egy benyomás, akkor őt eltölti a félelem. Hiszen a két fogalom, amelyhez abszolút létezőként kötődik: az anyag és az idő. Sőt, ezek az ő számára egy-egy imádott bálvánnyá váltak, hiszen azt hiszi, hogy ő maga az anyag és az idő dimenzióiban (evolúció útján) alakult ki.

Ha azonban megsejti, hogy minden egy-egy benyomás - az Univerzum, amelyben azt hiszi, hogy él, a Föld, saját teste, az emberek, a materialista filozófusok, akiknek nézeteivel azonosul -, páni félelem fogja el. Minden, amiben bízott, amiben hitt, amitől segítséget remélt, eltávolodik tőle és a semmibe vész. Érti, hogy a legfontosabb dolog majd az Utolsó Napon következik, és érzi azt a kilátástalanságot, amit a következő ája fejez ki: **“És azon a napon ők készek megadni magukat Allahnak. És eltűnik tőlük [a semmibe] az, amiket koholtak.”** (Korán, 16:87).

Ettől a pillanattól kezdve a materialista megpróbálja elhítenni magával az anyag létét. Saját kútfőből “bizonyítékokat” gyárt: öklét a falba veri, kövekbe rúgdos, ordítózik, kiabál, ám többé nem menekülhet.

A materialisták ki akarják verni az igazságot saját fejükből, s ugyanígy a többi ember tudatától is távol akarják tartani. Hiszen tudják, ha az emberek

rájönnének az anyag természetére, napvilágra kerülne filozófiáik kezdetlegessége és babonás hitviláguk. Nem maradna a Földön olyan hely, ahol nézeteikről beszélhetnének. És azért érzik magukat olyan kellemetlenül, mert félnek.

Isten hírül adja, hogy az Igazság tagadóinak félelme a Túlvilágon még erősebb lesz. Az Ítélet Napján Isten így szól majd hozzájuk:

“És azon a napon, amikor összegyűjtjük őket mind egy szálíg! Akkor majd azt mondjuk azoknak, akik [más isteneket] társítottak [Allah mellé]: ‘Hol vannak azok, akiket ti társaknak véltetek?’” (Korán, 6:22)

Ezután a hitetlenek tanúi lesznek annak, amint minden, amit Isten mellé társítottak, s amiről az evilágon azt hitték, hogy létezik, eltűnik mellőlük: javaik, gyermekeik, rokonaik. Isten ezt az igazságot a következő ájában tárja elének : **“Nézd meg, hogyan hazudnak önmaguk ellen és hogyan tűnnek el tőlük [a semmiben] azok, amiket koholtak?” (Korán, 6:24)**

A hívők győzelme

A tény, miszerint az anyag és az idő egy-egy benyomás, a materialistákat megrémíti, a hívőkre azonban teljesen ellentétes hatást gyakorol. Nagy öröm tölti el a hívő emberek szívét, amikor megértik az anyag mögötti titkot. Mert ez az igazság mindenféle dolog kulcsa. Amint ez a zár megnyílik, minden titok feltárul. Az ember pedig könnyen felfog egy sor olyan a dolgot, amit azelőtt esetleg nehezebben értett meg.

Érthetővé válnak olyan fogalmak, mint halál, Paradicsom, Pokol, Túlvilág, dimenzióváltás. És könnyű lesz válaszolni olyan fontos kérdésekre, mint: “Hol van Isten?”, “Mi volt Isten előtt?”, “Istent ki teremtette?”, “Mennyi ideig tart a sírbeli élet?”, “Hol van a Paradicsom és hol van a Pokol?”, “Létezik-e most a Paradicsom és a Pokol?”. És az ember megérti, Isten milyen rendszer alapján teremtette meg az Univerzumot a semmiből. Sőt, olyannyira megérti, hogy **feleslegessé válnak olyan kérdések, mint a “mikor?” és a “hol?”**. Hiszen nem marad sem idő, sem tér. Ha az ember megérti, hogy nincsen tér, azt is megérti, hogy a Paradicsom, a Pokol illetve az evilág tulajdonképpen **mind egyazon helyen van**. Ha pedig az ember felfogja az időtlenséget, észreveszi, hogy minden **egyetlen pillanatban létezik**. Semmire nem vár, az idő nem telik, hiszen már minden megtörtént.

Ha ez a titok megnyílik előtte, **a hívő számára az evilág elkezd a Paradicsomra hasonlítani**. Minden, ami feszélyezte, mindenféle anyagi

természetű aggodalom, képzelgés és félelem eltűnik. Az ember megérti, hogy az egész Univerzumnak egyetlen Uralkodója van, hogy ez az Uralkodó az egész anyagi világot úgy alakítja, ahogyan akarja és megérti, hogy az egyetlen dolog, amit tennie kell az, hogy Hozzá fordul. Immáron Istennek vetette alá magát **“csupán a Te szolgálatodra”**. (Korán, 3:35)

Ezt a titkot megérteni az evilág legnagyobb győzelme.

Ezzel a titokkal együtt fény derül egy nagyon fontos igazságra, amit szintén a Korán említ, vagyis arról, hogy Isten **“közelebb”** van az emberhez, **“mint a nyaki ütőere”** (Korán, 50:16)... Mint tudjuk, az ütőér az ember testén belül található. Az emberhez közelebbi távolság, mint saját belseje, nincsen. Ezt a helyzetet a tér nélkülség igazságával könnyen meg tudjuk magyarázni. A fenti ája is sokkal inkább érthető, ha ennek a titoknak a birtokában vagyunk.

Íme, ez az igazság. Tudnunk kell, hogy egyetlen ember számára sincsen más barát és segítő, csakis Isten. **Istennen kívül semmi sem abszolút.** Ő az Egyetlen Kizárólagos Létező, Akinél menedéket vehetünk, Akitől segítséget kérhetünk és Akitől segítséget remélhetünk...

És bárhová fordulunk, Isten Arca ott van...

1 François Jacob, *Mümkünlerin Oyunu*, Kesit Yayinlari, 1996, 111.o.

2 Lincoln Barnett, *Evren ve Einstein*, Varlik Yayinlari, 1980, 52-53.o.

3 Lincoln Barnett, *Evren ve Einstein*, 17.o.

4 Lincoln Barnett, *Evren ve Einstein*, 58.o.

5 Paul Strathern, *Einstein ve Görelilik Kurami*, Gendas Yayinlari, 1997, 57.o.

6 Lincoln Barnett, *Evren ve Einstein*, Varlik Yayinlari, 1980, 84.o.

7 Lincoln Barnett, *Evren ve Einstein*, Varlik Yayinlari, 1980, 17-18.o

AZ EVOLÚCIÓS CSALÁS

A darwinizmus, vagy más néven evolúciós elmélet nem más, mint tudománytalan badarság, amely azért bukkan fel, hogy a teremtés igazságát visszautasítsa, sikertelenül. Ez az elmélet, mely azt állítja, hogy az élőlények élettelen anyagból, a véletlennek köszönhetően jöttek létre, megbukott, mivel a tudomány megállapította, hogy az Univerzumban és az élőben nagyon is nyilvánvaló „tervezettség” figyelhető meg. Ezáltal az igazságot, vagyis hogy az egész Világegyetemet és minden élőlényt Isten teremtett, a tudomány is igazolta. Napjainkban az evolúciós elméletet életben tartó világméretű propaganda csupán a tudományos tények elferdítésére, részrehajló magyarázatára, a tudományosság látszatát keltő hazugságokra és csalásokra támaszkodik.

Azonban ez a propaganda nem rejtheti el a nyilvánvaló igazságot. Az utóbbi 20-30 évben, a tudományos világban egyre inkább hangot kap, hogy az evolúció elmélete a történelem legnagyobb tévedése. Főként az 1980-as évek után végzett kutatások cáfolták meg a darwinizmus tanait, és ezt a tényt nagyon sok tudós szavá tette. Különösen az Amerikai Egyesült Államokban, a biológia, a biokémia, a paleontológia területén tevékenykedő sok tudós tisztában van a darwinizmus összeomlásával, és az élet eredetét immáron a „tudatos tervezés” (intelligent design) fogalmával magyarázza. Ez a „tudatos tervezés” annak az igazságnak a tudományos kifejeződése, hogy minden élő Isten teremtett.

Az evolúciós elmélet bukását illetve a teremtés igazságait, annak tudományos részletességével, számos munkánkban megvizsgáltuk és továbbra is vizsgáljuk. Mivel azonban ez a téma nagyon fontos, hasznosnak találjuk a következő oldalakon is összefoglalni.

A Darwint kétségbe taszító nehézségek

Charles Darwin

Az evolúciós elmélet egy olyan tanítás, amely a régi görögökig nyúlik vissza, széles körben pedig a 19. században bukkant fel. Az áttörés, ami ezt az elméletet a tudomány asztalára helyezte, Charles Darwin 1859-ben megjelent „A fajok eredete” című könyve volt. Darwin, ebben a könyvben tagadta, hogy a világ különféle élő fajait Isten teremtette volna. Darwin szerint, az egyes fajok egyetlen közös őstől származnak, csak az idő folyamán apró változásokkal különváltak egymástól.

Darwin elmélete nélkülözött mindenféle tudományos alapot; s ahogyan ő maga is elismerte, mindössze „logikai következtetés” volt. Sőt, amint azt Darwin is bevallja „Az elmélet nehézségei” című hosszú fejezetében, az elmélet számos kérdést nyitottan hagy.

Darwin azt remélte, hogy az elmélete előtt tornyosuló nehézségeket a fejlődő tudomány meg fogja oldani és hogy majd az új tudományos felfedezések megerősítik teóriáját. Erre nagyon gyakran kitért könyvében. A fejlődő tudomány azonban, éppen ellenkezőleg, sorra cáfolta meg az elmélet alaptételeit.

A darwinizmus tudományos megcáfolását három pontban vizsgálhatjuk:

- 1) Az elmélet soha sem tud magyarázatot adni arra, hogyan jelent meg az élet a Földön.
- 2) Ami az „evolúciós mechanizmusokat” illeti, melyekről az elmélet beszél, semmiféle tudományos felfedezés nem bizonyítja, hogy azoknak valóban evolúciót előidéző hatása lenne.
- 3) A régészeti leletek éppen ellenkező képet festenek ahhoz képest, amit az evolúciós elmélet állít.

Ebben a fejezetben, fő vonalaiban vizsgáljuk meg ezt a három pontot.

Az első lépés, amit nem lehet átugrani: az élet eredete

Az evolúciós elmélet azt állítja, hogy minden élő faj megközelítőleg 3,8 milliárd évvel ezelőtt, ősi földi körülmények között, egyetlen sejtből jött létre. Hogy egyetlen sejtből hogyan is alakult ki több milliós összetett élő faj, illetve ha egy efféle fejlődés valóban végbe is ment, miért nincsenek ennek nyomai a régészeti leletekben, nos ezek olyan kérdések, amikre az elmélet nem tud választ adni. Mindezek előtt azonban meg kell állnunk az állítólagos evolúciós fejlődés első állomásánál. Hogyan is bukkant fel ez az „első sejt”?

Mivel az evolúciós elmélet elutasítja a teremtést és mindenféle természetfeletti beavatkozást, azt állítja, hogy az „első sejt” mindenféle tervezés és rendezés nélkül, a természet törvényei szerint, véletlenszerűen jött létre. Vagyis az elmélet szerint, az élettelen anyag, véletlenek eredményeképpen élő sejtet kellett hogy létrehozzon. Ám ez egy olyan állítás, ami ellenkezik a legalapvetőbb biológiai szabályokkal.

“Az élet életből származik”

Darwin, könyvében egyáltalán nem beszél az élet eredetéről. Hiszen a Darwin-korabeli kezdetleges tudományos felfogás azt feltételezte, hogy az élőlények nagyon egyszerű felépítéssel rendelkeznek. A „spontán generáció” elmélete szerint, amiben már a középkortól kezdve hittek, lehetséges az, hogy élettelen anyagok véletlen összeverődése folytán, élő szervezet jöhet létre. Ez idő tájt elterjedt volt az a gondolat, hogy a bogarak az ételmaradékokból, az egerek pedig a lisztből kelnek ki. Hogy ezt bebizonyítsák, érdekes kísérleteket végeztek. Egy piszkos rongyra kis lisztet szórtak és azt hitték, hogy némi várakozás után ebben az egyvelegben egerek fognak megjelenni.

A hús férgesedése is bizonyíték volt arra, hogy élettelen anyagból élet születhet. Később azonban kiderült, hogy a húson található férgek nem maguktól képződnek, hanem apró, szemmel nem érzékelhető lárvákból kelnek ki, amelyeket a legyek hagynak ott maguk után.

Abban a korban pedig, amikor Darwin „*A fajok eredete*” című könyvét megírta, elterjedt hiedelem volt a tudományos világban az, hogy a baktériumok élettelen anyagból származnak.

Darwin könyvének megjelenése után öt évvel, a neves francia biológus Louis Pasteur, nyilvánvalóan megcáfolta ezt a hiedelmet, ami az evolúció alapját képezte. Pasteur így összegezte hosszú kutatásainak és

A francia biológus, Louis Pasteur

kísérleteinek eredményét:

„Az állítás, miszerint élettelen anyagból élet jöhet létre, végérvényesen a múlté.”¹

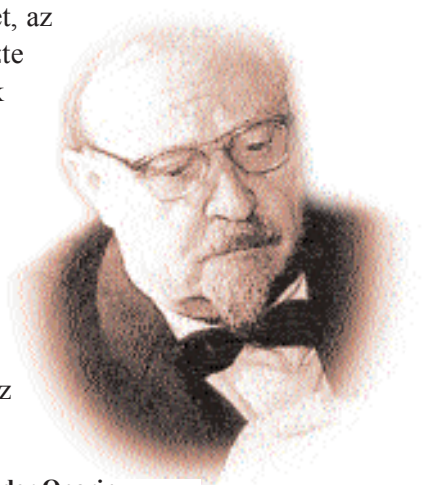
Az evolúció védelmezői, hosszú ideig tagadták Pasteur felfedezéseit. Amikor azonban a fejlődő tudomány feltárta az élő sejt bonyolultságát, még inkább nyilvánvalóvá lett, hogy az élet nem alakulhatott ki magától.

A 20. század eredménytelen kísérletei

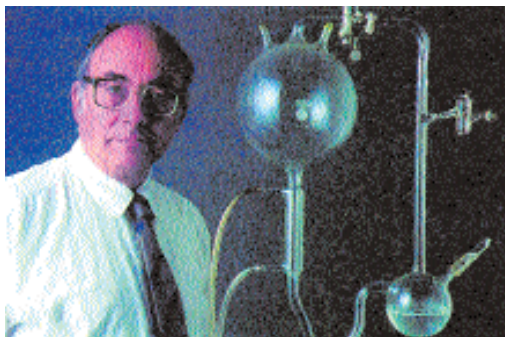
A 20. században az első olyan evolucionista, aki az élet eredetének kérdésével foglalkozott, a neves orosz biológus Alexander Oparin volt. Oparin, az 1930-as években jó néhány tézisében azt próbálta meg bebizonyítani, hogy az élő sejt létrejöhet véletlen eredményeként. Ezek a próbálkozások azonban nem vezettek sikerre, és Oparin kénytelen volt beismerni:

„A sejt eredete, sajnálatos módon, a legsötétebb pontja az egész evolúciós elméletnek.”²

Azok az evolucionisták, akik Oparin követői voltak, olyan kísérletekkel próbálkoztak, amelyek az élet eredetére hivatottak rávilágítani. Ezen kísérletek leghíresebbikét, az amerikai vegyész Stanley Miller végezte 1953-ban. Miller, a gázokat, melyek feltételezése szerint az ősi földi légkörben voltak megtalálhatók, egy kísérlet keretében egyesítette, elektromosságot vezetett a vegyületbe és ennek eredményeképpen a fehérjéket felépítő néhány szerves molekulát (aminosavat) szintetizált. Csak a későbbi években derült fény arra, hogy ez a kísérlet, mely abban az

Az orosz biológus, Alexander Oparin

Stanley Miller

mely a 20. század folyamán arra irányult, hogy megmagyarázza az élet eredetét, kudarcot vallott. A San Diego Scipps Intézet neves geokémikusa Jeffrey Bada, így ismeri ezt el az *Earth* magazin egyik tanulmányában, mely 1998-ban jelent meg:

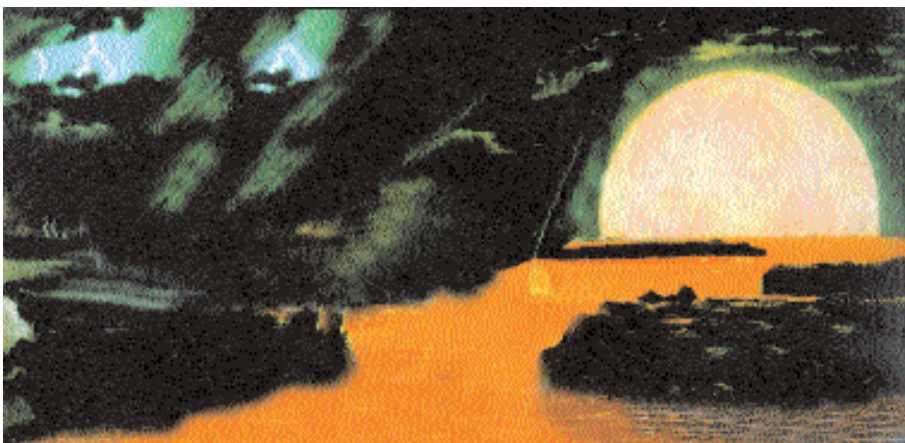
„Manapság, miközben magunk mögött hagyjuk a 20. századot, még mindig az a legnagyobb megoldatlan kérdés, hogy hogyan vette kezdetét az élet – akárcsak a 20. század elején.”⁵

Az élet bonyolultsága

A legfőbb oka annak, hogy az evolúciós elmélet zátonyra futott az élet eredetét illetően az, hogy még a legegyszerűbbnek vélt élőlények is hihetetlenül bonyolultak. Az élő sejt összetettebb, mint bármilyen technológiai vívmány, amit az ember valaha produkált. Olyannyira, hogy manapság a világ legfejlettebb laboratóriumaiban sem lehetséges élettelen anyagokból élő sejtet létrehozni.

Egy élő sejt létrejöttének olyan sok feltétele van, hogy soha nem lehet a véletlenekkel megmagyarázni. A sejt alapvető építőköveinek, a fehérjéknek a véletlenszerű szintetizálódási esélye, egy átlagosan 500 aminosavat tartalmazó fehérje esetén, 10^{950} -ben az 1. Matematikailag azonban a 10^{50} -nél kisebb valószínűség gyakorlatilag „lehetetlen”. A sejtmagban helyet foglaló DNS molekula pedig, amely a genetikai információt tárolja, egy hihetetlen információs bank. Ha az emberi DNS által elraktározott információt papírra szeretnénk vetni, egy megközelítőleg 900 kötetes könyvtárat kellene létrehozni, ahol minden könyv 500 oldalas.

Ezen a ponton van még valami, ami nagyon érdekes: a DNS, csakis

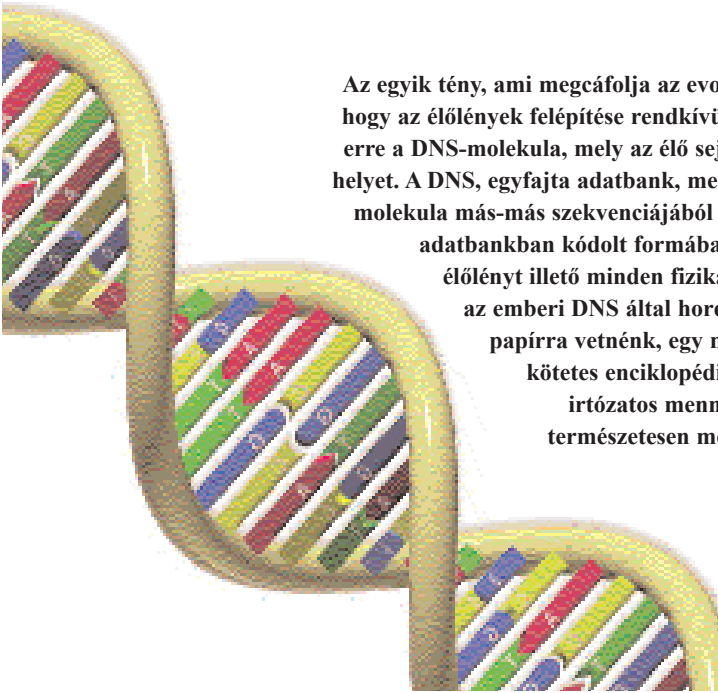

Az evolucionisták egyik legnagyobb tévedése a következő: azt gondolják, hogy a fenti rajzon bemutatott, ún. ősi közegben az élet önmagától jött létre. A Miller-kísérlethez hasonló megfigyelések alkalmával megpróbálták igazolni ezt az állítást, ám a tudományos felfedezésekkel szemben megint csak alulmaradtak. Ugyanis az 1970-es évek eredményei azt bizonyították, hogy az ősi világnak gondolt környezetben az atmoszféra semmi esetre sem kedvezett az élet kialakulásának.

egy bizonyos mennyiségű fehérje (enzim) segítségével képes összekapcsolódni. Ezeknek az enzimeknek a szintézise azonban megint csak a DNS által raktározott információ folytán valósul meg. Mivel nem függetlenek egymástól, ahhoz, hogy kapcsolódjanak, mindkettőjüknek ugyanabban a pillanatban kell jelen lenniük. Ez pedig máris zsákutcába juttatja azt a forgatókönyvet, miszerint az élet magától alakult volna ki. A San Diego California Egyetem neves evolucionista professzora Leslie Orgel, így vall erről az igazságról a *Scientific American* magazin 1994. októberi számában:

„Szinte semmi esélye nincsen annak, hogy a rendkívül bonyolult felépítésű fehérjék és nukleinsavak (RNS és DNS) véletlenül ugyanazon a helyen legyenek ugyanabban az időben. Ha azonban ezek egyike nem létezik, akkor a másokra sem lehet szert tenni. Vagyis az ember kénytelen elismerni, hogy az élet kémiai úton soha nem jöhetett létre.”⁶

Ha pedig az élet természetes körülmények között nem jöhetett létre, akkor bizony el kell fogadni, hogy az életet természetfeletti módon „teremtették”. Ez a tény jócskán romba dönti az evolúciós elméletet, amelynek alaptétele, hogy tagadja a teremtést.

Az egyik tény, ami megcáfolja az evolúció elméletét az, hogy az élőlények felépítése rendkívül bonyolult. Példa erre a DNS-molekula, mely az élő sejt magjában foglal helyet. A DNS, egyfajta adatbank, mely négy különböző molekula más-más szekvenciájából épül fel. Ebben az adatbankban kódolt formában megtalálható az élőlényt illető minden fizikai tulajdonság. Ha az emberi DNS által hordozott információt papírra vetnénk, egy megközelítőleg 900 kötetes enciklopédiát kapnánk. Ilyen irtózatossággal mennyiségű információ természetesen messze megcáfolja a véletlen fogalmát.

Az evolúció elképzelt működése

A második sarkalatos pont, ami érvényteleníti Darwin teóriáját az, hogy kiderült, az „evolúciós mechanizmusokként” ismert két fogalom a valóságban semmilyen fejlesztő folyamatot nem takar.

Darwin, evolúciós elméletét teljes mértékben a „természetes kiválasztódás” mechanizmusára alapozta. A mechanizmusnak tulajdonított fontosság már könyvének címében is tükröződik: „*A fajok eredete, természetes kiválasztódás útján*”...

A természetes szelekció, vagyis természetes módon történő kiválasztódás, azon az elgondoláson nyugszik, hogy a természetben a fennmaradásért vívott küzdelem során, természetes feltételek mellett a megfelelő és erőteljes egyedek maradnak életben. Például a ragadozó állatok fenyegette szarvascsordából az a szarvas marad életben, amelyik a leggyorsabban tud futni. Ezáltal a csorda gyors és erős egyedekből fog állni. De persze ez a mechanizmus nem változtatja meg a szarvasokat, nem változtatja őket egy másik fajjára, például lovakká.

Vagyis a természetes kiválasztódás mechanizmusának nincsen

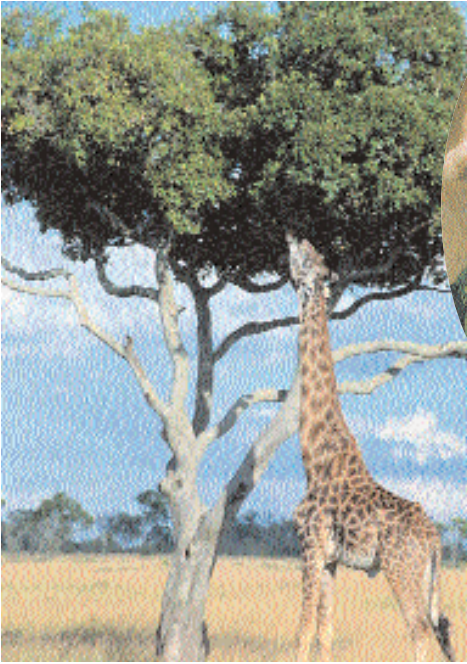

A természetes kiválasztódás szerint, az erős és környezetükhöz alkalmazkodni képes élőlények életben maradnak, a többiek pedig elpusztulnak. Az evolucionisták azt állítják, hogy a természetes kiválasztódás fejleszti az egyes fajokat, és új fajok jönnek létre. Pedig a természetes kiválasztódás nem hoz ilyen eredményt, és nem találtak egyetlen bizonyítékot sem, ami megerősítené ezt az állítást.

semmiféle fejlesztő ereje. Ezt a tényt Darwin is tudta és „A fajok eredete” című könyvében kénytelen volt kimondani: „Amíg nem történik előnyös változás, a természetes kiválasztódás nem változtat semmin.”⁷

Lamarck hatása

De vajon ezek az „előnyös változások” hogyan is jöhettek létre? Darwin, Korának kezdetleges tudományos felfogásával, ezt a kérdést Lamarck tézisére támaszkodva próbálta megválaszolni. A francia biológus Lamarck szerint, aki Darwin előtt élt, az élőlények tovább örökítik leszármazottaikra azokat a fizikai változásokat, amiken életük során átmentek, mígnem e halmozott tulajdonságok következtében új fajok alakulnak ki. Például a zsiráfok, Lamarck szerint, a gazelláktól származnak, akik, hogy elérhessék a fák

Lamarck azt hitte, hogy a zsiráfok antilopszerű fajkból fejlődtek ki. Szerinte, ezeknek az állatoknak, ahogy egyre magasabb ágakat próbáltak elérni, idővel megnyúlt a nyakuk és zsiráfokká változtak. 1865-ben Mendel felfedezte az öröklődés szabályait, mely igazolta, hogy a szerzett tulajdonságok nem öröklődnek át a későbbi nemzedékekre. Így aztán Lamarck zsiráf-meséje is a történelem sülyesztőjébe került.

leveleit, egyre magasabbra nyújtották nyakukat, s ezt a tulajdonságot átörökítették leszármazottaikra.

Darwin is ehhez hasonló példákkal állt elő, „*A fajok eredete*” című könyvében például azt állította, hogy egyes állatok, akik bementek a vízbe, hogy ott élelmet találjanak, idővel bálnákká változtak.⁸

A Mendel által felfedezett, illetve a 20. század fejlődő genetikatudománya által bebizonyított öröklődési törvények azonban végérvényesen megcáfolták a szerzett tulajdonságok átörökítéséről szóló mesét. Így a természetes kiválasztódás „magára” maradt, és teljességgel hatástalan mechanizmus lett belőle.

A neodarwinizmus és a mutációk

A darwinisták, az 1930-as évek végén, hogy megoldást találhassanak a kialakult helyzetre, a „Modern Szintetika Teóriájával”, más néven a neodarwinizmussal álltak elő. A neodarwinizmus, a természetes kiválasztódás

A véletlen mutáció mindig káros, akár emberről van szó, akár más élőlényről. A képen egy mutáns kétfejú borjút látunk.

mellé az „előnyös változások okának” feltüntetett mutációkat is bevette a sorba, vagyis az olyan változásokat, amelyek valamilyen külső hatásra, például sugárzás hatására, vagy másolási hibáknak köszönhetően léptek fel.

A neodarwinizmus az a modell, ami napjainkban is a világon az evolúció érvényességét védelmezi. Az elmélet azt állítja, hogy a Földön található több millió élő faj és ezen fajok számtalan bonyolult szerve, így például a fül, a szem, a tüdő, a szárny, „mutációk”, azaz genetikai hibák folytán végbemenő változás eredményei.

Egy nyilvánvaló tudományos tény

azonban megcáfolja ezt az elméletet: A mutációk nem okoznak fejlődést az élőlényekben, ellenkezőleg, mindig károsak az élőlények számára.

Ennek oka nagyon egyszerű: a DNS rendkívül bonyolult felépítésű. Bármilyen véletlen hatás csakis kárt okoz ebben a molekulában. Az amerikai genetikus B.G. Ranganathan ezt így magyarázza:

„A mutációk apró változások, véletlenül jönnek létre és károsak. Nagyon ritkán fordulnak elő és a legjobb esetben hatástalanok. Ez a három tulajdonság azt mutatja, hogy a mutációk nem okozhatnak evolúciós fejlődést. Hiszen egy rendkívül sajátos szervezetben esetlegesen felbukkanó véletlen változás vagy hatástalan, vagy káros. Ha egy karórában véletlenül valami megváltozik, az nem fejleszti ezt a karórát. Nagy valószínűség szerint elrontja vagy, a legjobb esetben, nem történik az órával semmi. Egy földregzés sem változtat meg egy várost, pusztítást végez benne.”⁹

Ráadásul napjainkig nem figyeltek meg olyan mutációt, amely előnyös lett volna, vagy amely hozzáadott volna a genetikai információhoz. Minden egyes mutáció káros volt. Megértették hát, hogy az evolúciós elmélet „evolúciós mechanizmusaként” feltüntetett mutáció, valójában olyan genetikai esemény, amely tönkreteszi az élőlényeket, sérülést okoz bennük. (Az emberben a mutáció leggyakoribb hatása a rák.) Egy romboló

mechanizmus természetesen nem lehet „evolúciós mechanizmus”. A természetes kiválasztódás pedig, ahogyan Darwin is mondta „önmagában nem ér semmit”. Ez a tény arra mutat rá, hogy a természetben semmiféle „evolúciós mechanizmus” nem történik. Ha pedig nincsen evolúciós mechanizmus, akkor nem létezhet evolúció sem, ami egy kitalált folyamat.

Az evolúciós elmélet azt állítja, hogy az élő fajok lassú metamorfózis következtében egymásból fejlődtek ki. Jóllehet a régészeti leletek egyértelműen cáfolják ezt az állítást. A kambrium korban, ami 530 millió évvel ezelőtt kezdődött, hirtelen jelent meg több tucat, egymástól nagyon elütő élő faj. A rajzon ábrázolt élőlények nagyon bonyolult felépítésűek

A régészeti leletekben nyoma sincs az átmeneti alakoknak

A régészeti leletek a legnyilvánvalóbb bizonyítékai annak, hogy a forgatókönyv, amit az evolúciós elmélet állít, kitaláció, nem történt meg.

Az evolúciós elmélet szerint minden élőlény egymástól származik. Egyetlen élő faj, amely korábban létezett, idővel egy másikká változott és minden faj ekképpen jött létre. A teória alapján ez a változás több százmillió évet vett igénybe és lépésről lépésre zajlott.

Ez esetben, számtalan „köztes formának” kellett volna létrejönnie és élnie ebben az állítólagos hosszú időszakban.

A múltban például kellett volna, hogy éljenek olyan félig hal-félig hüllő élőlények, melyek bár a hal tulajdonságait hordozták, másrésztől már a hüllők bizonyos jellegzetességeit is felvették. Vagy, olyan félig hüllő-félig madarak, amelyek bár a hüllők tulajdonságaival rendelkeztek, már a madarakra jellemző néhány tulajdonság is kiütközött rajtuk. Ezek az élőlények pedig, mivel átmeneti fejlődési szakaszok termékei, nyomorék, hiányos, tökéletlen lényeknek kellett lenniük. Az evolucionisták „átmeneti alakoknak” nevezik ezeket az állítólagos teremtményeket, amelyekről azt feltételezik, hogy a múltban éltek.

Ha ezek az élőlények valóban léteztek volna, számuk és fajtaik több millióra, sőt több milliárdra tehető. És ezeknek az ijesztően fura élőlényeknek a maradványai között mindenképpen kellett volna találni olyan fossziliát, ami ezt igazolja. Darwin, „*A fajok eredetében*” ezt így magyarázza:

„Amennyiben az elméletem helyénvaló, mindenképpen kellett, hogy létezzen számtalan olyan átmeneti alak, amely az egyes fajokat összeköti... Csakis a régészeti leletek adhatnak bizonyítékot arra, hogy valóban léteztek ezek az élőlények.”¹⁰

Darwin szertefoszló reményei

A 19. század közepétől mostanáig, a világ minden táján folyamatos régészeti kutatások történtek. Ennek ellenére máig nem találtak átmeneti formákat. Az ásások és kutatások minden eredménye, ellentétben az evolucionisták várákosásával, azt bizonyította, hogy az élőlények hirtelen, tökéletes formában jelentek meg a Földön.

A neves angol paleontológus, Derek W. Ager, bár evolucionista, így vall:

A nagy képen a 100 millió éves Nautilus kagyló (más néven csigaházás polip) fosziliája látható. Balra pedig egy napjainkban élő Nautilus. Ha összehasonlítjuk egymással a fosziliát és a ma élő Nautilust (jobbra látható az állatka házának metszete), akkor azt látjuk, hogy mindkettő ugyanolyan tulajdonságokkal bír

„Problémánk a következő: ha részletes vizsgálatnak vetjük alá a régészeti leleteket, akár a fajok, akár az osztályok szintjén, egyfolytában ugyanazzal a ténnyel szembesülünk: olyan csoportokat látunk, amik nem lépésről lépésre, hanem egyszerre jelentek meg a Földön.”¹¹

Vagyis a régészeti leletek szerint minden élő faj, anélkül, hogy köztük bármiféle átmeneti alak lenne, tökéletes formával, hirtelen bukkant fel. Ez éppen ellenkezőleg azzal, amit Darwin gondolt. Ráadásul nagyon erős bizonyítéka annak, hogy az élő fajok teremtés útján jöttek létre. Hiszen ha egy élő faj, hirtelen és tökéletes formában megjelenik, anélkül, hogy bármiféle őse lenne, amelyből kifejlődött, annak egyetlen magyarázata a teremtés. Ezt a ténnyt a neves evolucionista biológus Douglas Futuyma is elismeri:

„Teremtés vagy evolúció, csak ez a két magyarázat létezik az élőlények eredetét illetően. Az élőlények a Földön vagy teljességgel tökéletes és hiányosságoktól mentes formában jelentek meg, vagy nem így történt. Ha nem így történt, akkor bizonyos előttük élt fajokból kellett, hogy kifejlődjének. Ha azonban ép, tökéletes formában jelentek meg, akkor egy végtelen erővel rendelkező értelem kellett, hogy megteremtse őket.”¹²

A leletek szerint az élőlények kifogástalan, tökéletes formában bukkantak fel. Vagyis, „A fajok eredete”, ellentétben azzal, amit Darwin hitt, nem evolúció, hanem teremtés.

Az ember evolúciójának meséje

A téma, ami az evolúciós elmélet védelmezőinek köszönhetően leginkább napirendre került, az ember eredetének kérdése. Ezt a kérdést illetően, a darwini állítás az, hogy a ma élő ember, feltételezhetően, majomszerű teremtményektől származik. Ebben az időszakban, aminek kezdetét 4-5 millió évvel ezelőtre teszik, azt állítják, léteztek bizonyos „átmeneti alakok” a modern ember és annak ősei között. A valójában teljességgel kitalált forgatókönyv négy alap „kategóriát” különböztet meg:

1- *Australopithecus*

2- *Homo habilis*

3- *Homo erectus*

4- *Homo sapiens*

Az evolucionisták „*Australopithecus*”-nak, azaz „déli majomnak” nevezték el az emberek úgymond első, majomszerű őseit. Ezek az élőlények valójában nem mások, mint kihalt majomfajok. Lord Solly Zuckerman angol és Prof. Charles Oxnard amerikai egyesült államokbeli világhírű boncmesterek, az *Australopithecus* beható tanulmányozása után arra jutottak, hogy ezek az élőlények csupán kipusztult majomfajok és semmi hasonlóságot nem mutatnak az emberrel.¹³

Az emberi evolúció következő lépcsőfokán álló példányt az evolucionisták „homo”, vagyis emberként osztályozzák. Állításaik szerint a homo egyedeihez tartozó élőlények fejlettebbek voltak, mint az *Australopithecus*ok. Az evolucionisták, sorba rendezve ezeknek az egymástól különböző élőlényeknek a maradványait, megkapták a képzeletbeli evolúciós sémát, ami persze kitalált, hiszen soha nem tudták bebizonyítani, hogy ezek között az osztályok között valóban fennállt volna bármiféle evolúciós kapcsolat. Ernst Mayr, a 20. század evolúció-védelmezőinek egyik legjelentősebbike, így ismeri ezt el: „*A Homo sapiens-ig nyúló láncolat valójában hiányos.*”¹⁴

Az evolucionisták az „*Australopithecus* > *Homo habilis* > *Homo erectus* > *Homo sapiens*” sorozattal azt a látszatot keltik, mintha egyik a másikának őse illetve leszármazottja lenne. A paleontológusok legújabb felfedezései azonban azt mutatják, hogy az *Australopithecus*, a *Homo habilis*, illetve a *Homo erectus*, egyazon korszakban élt, csak különböző vidékeken.¹⁵

Ráadásul a *Homo erectus* osztályába sorolt emberek egy része egészen újkori időkgig fennmaradt, a *Homo sapiens neandertalensis* és a *Homo sapiens sapiens* (a modern ember) pedig egy és ugyanazon környezetben, egymás mellett élt.¹⁶

Az evolúció védelmezői különböző újságok és magazinok hasábjain gyakorta jelentetnek meg ehhez hasonló kitalált „ős”ember képeket. A fantázia szülte képekre támaszkodó hírek egyetlen forrása, az író képzelete. Ám a tudomány bebizonyította, hogy az evolúció nem más, mint a beteges fantázia szüleménye, s ezért tudományos folyóiratokban már egyre kevesebb az evolúcióval kapcsolatos hír.

Ez pedig egyértelműen megcáfolja azt az állítást, hogy ezek az osztályok egymás ősei lettek volna. A Harvard Egyetem őslénytanutatói közül Stephen Jay Gould, bár maga is evolucionista, így fejezi ki a darwinista elmélet zátonyra futását:

„Ha három olyan különböző hominid

(emberszerű lény) képe bontakozik ki, amelyek egymással párhuzamosan éltek, mi lesz a törzsfánkkal? Nyilvánvaló, hogy ezek egyike sem származhat a másiktól. Ráadásul, ha egyiket a másikkal összehasonlítjuk, nem látunk arra utaló jelet, hogy evolúciós fejlődésről lett volna szó.”¹⁷

Röviden, az ember evolúciójának története, amit a médiában vagy a tankönyvekben néhány képzelet szülte „fél majom - fél ember” lények illusztrálnak, vagyis csupán a propaganda próbálja életben tartani, egy mese, aminek semmiféle tudományos alapja nincsen.

Anglia egyik legnevesebb és tiszteletreméltó tudósa, Lord Solly Zuckerman, aki hosszú-hosszú éveken át tanulmányozta a kérdést, és aki csak az *Australopithecus* maradványait 15 éven át vizsgálta, annak ellenére, hogy evolucionista, arra a következtetésre jutott, hogy valójában nem létezik az a törzsfá, ami a majomszerű lényektől az emberig vezetne.

Zuckerman, „a tudományok” egy érdekes „skáláját” készítette el. Szerkesztett egy legyezőt, amelynek ágai az általa tudományosan elfogadottaktól, a tudományosan elfogadhatatlanokig terjedt. Zuckerman táblázata szerint a „legtudományosabb” - azaz kézzelfogható adatokra

támaszkodó - tudományágak, a kémia és a fizika. A skálán ezek után a biológiai tudományok illetve a társadalomtudományok következnek. A skála legszélén, vagyis a „legtudománytalanabbnak” tartott részén, Zuckerman szerint, olyan „érzékfeletti megtapasztalások” foglalnának helyet, mint a telepátia, vagy a hatodik érzék, és aztán „az ember evolúciója”! Zuckerman, a skála ezen szakaszához ezt a magyarázatot fűzi:

„Ha a tárgyilagosságot valószínűség területéről indulunk, és belépünk a biológiai tudományokként feltételezett szférákba - vagyis az érzékfeletti megtapasztalás illetve az emberi fossziliatörténet értékelésének területére - , azt látjuk, hogy egy olyan ember számára, aki hisz az evolúciós elméletben, minden lehetséges. Olyannyira, hogy még az is meglehet, hogy azok, akiknek bizonyos a hitük az elméletben, ellentmondásos véleményeket is elfogadjanak.”¹⁸

Az ember evolúciójának története nem más, mint hogy egyesek, akik az elméletben vakon hisznek, egyes maradványokat elfogultan értelmeznek.

A Darwin-formula

Mindazon gyakorlati bizonyítékok mellett, amikre eddig szert tettünk, foglaljuk össze röviden, milyen ostobaságban hisznek az evolucionisták. Nézzünk erre egy olyan példát, amit még a kisgyermek is képes megérteni.

Az evolúciós elmélet azt állítja, hogy az élet véletlenül jött létre. Vagyis elméletük szerint az élettelen, tudatlan atomok csoportosulása létrehozta előbb a sejtet, majd később valamilyen módon a többi élőlényt és az embert. Gondolkodjunk: ha összekeverjük az élő szervezet építőköveinek számító elemeket, szenet, foszfort, nitrogént, káliumot, létrejön egy vegyület. Ebből az atomkeverékből, bármilyen eljárás on megy is keresztül, egyetlen élőlény sem fog születni. Végezzünk el egy „kísérletet” ezzel kapcsolatban és vizsgáljuk meg azt, amit az evolucionisták bár védelmeznek, mégsem tudnak hangosan kimondani, a „Darwin-formulát”:

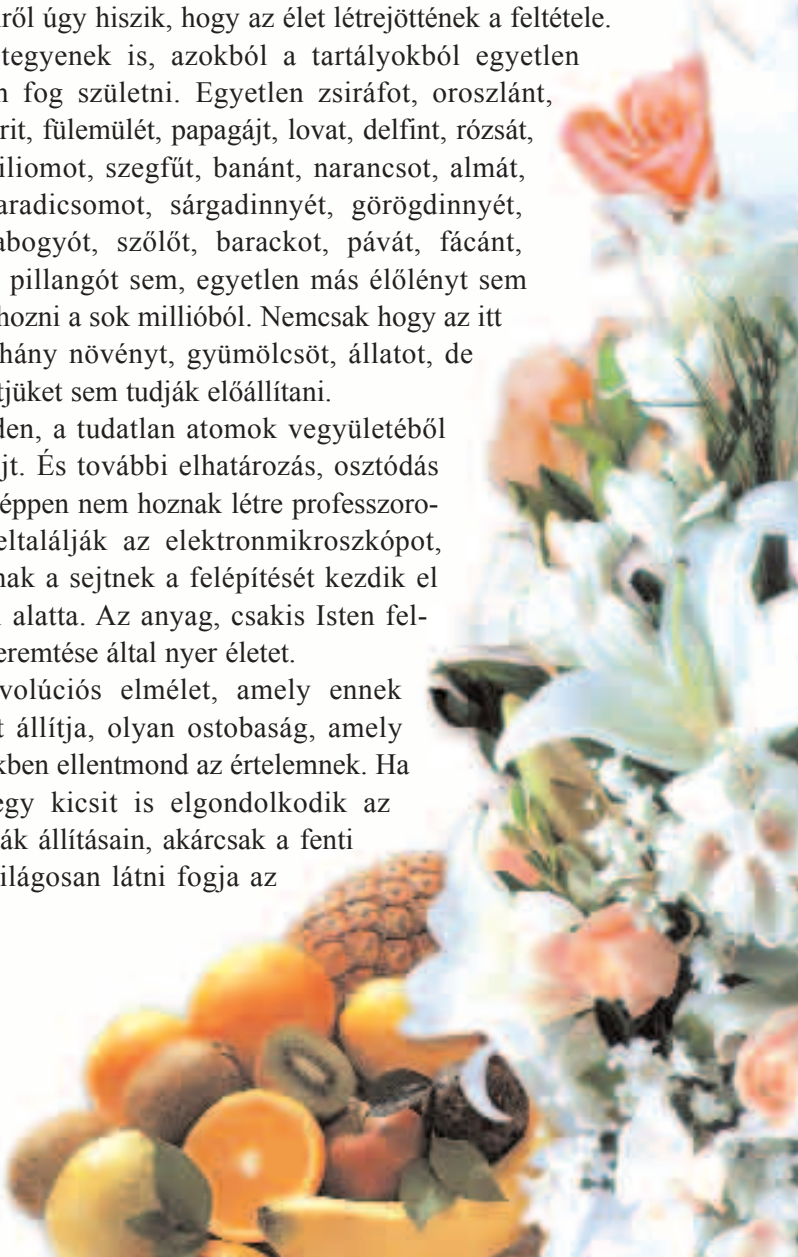
Helyezzenek az evolucionisták hatalmas tartályokba nagy mennyiségben olyan elemeket, amelyek az élő szervezetben fellelhetők: foszfort, nitrogént, korbont, oxigént, vasat, magnéziumot. Sőt, adjanak hozzá más anyagokat is, amit jónak látnak, de ami átlagos esetben nem található meg a vegyületben. Tegyenek a tartályokba tetszés szerinti (természetes úton semmiképpen sem keletkező) aminosavat, illetve tetszés szerinti fehérjét

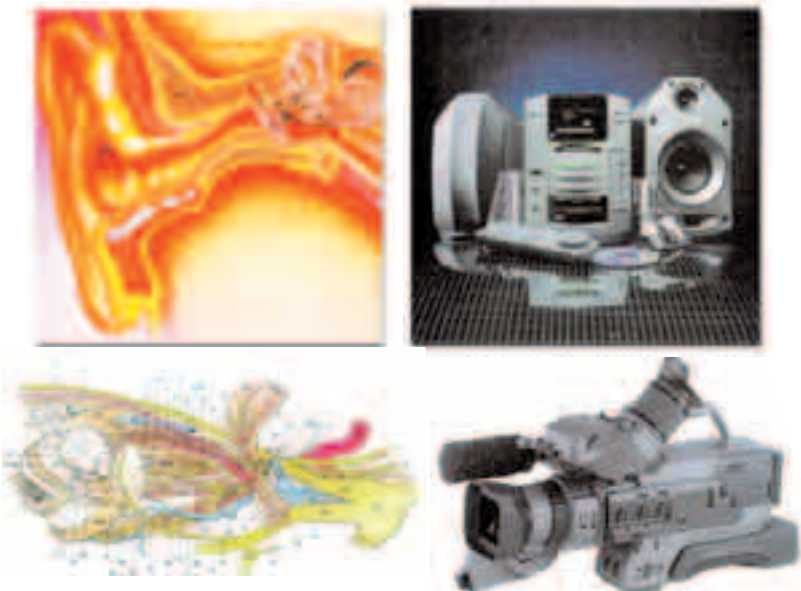
(melyből egyetlen darab véletlenszerű létrejöttének esélye 10^{-950}). Biztosítsanak tetszés szerinti vizsgózt és hőt a vegyület számára és kevergessék a legmodernebb berendezéssel. A tartályok mellé pedig állítsák oda a világ legkiválóbb tudósait. Ezek a szakemberek több millió, sőt több trillió esztendőn át örködjenek a vegyület felett. Legyen rendelkezésükre bocsátva mindaz, amiről úgy hiszik, hogy az élet létrejöttének a feltétele.

De bármit tegyenek is, azokból a tartályokból egyetlen élőlény sem fog születni. Egyetlen zsiráfot, oroszlánt, méhet, kanárit, fülemülét, papagájt, lovat, delfint, rózsát, orchideát, liliomot, szegfűt, banánt, narancsot, almát, datolyát, paradicsomot, sárgadinnyét, görögdinnyét, fügét, olívbogyót, szőlőt, barackot, pávát, fácánt, színpompás pillangót sem, egyetlen más élőlényt sem tudnak létrehozni a sok millióból. Nemcsak hogy az itt felsorolt néhány növényt, gyümölcsöt, állatot, de egyetlen sejtjüket sem tudják előállítani.

Röviden, a tudatlan atomok vegyületéből nem lesz sejt. És további elhatározás, osztódás eredményeképpen nem hoznak létre professzorokat, akik feltalálják az elektronmikroszkópot, majd magának a sejtnek a felépítését kezdik el megfigyelni alatta. Az anyag, csakis Isten felsőbbrendű teremtése által nyer életet.

Az evolúciós elmélet, amely ennek ellenkezőjét állítja, olyan ostobaság, amely teljes mértékben ellentmond az értelemnek. Ha az ember egy kicsit is elgondolkodik az evolucionisták állításain, akárcsak a fenti példában, világosan látni fogja az igazságot.

Ha a szem és a fül a kamerához, illetve egy magnetofonhoz hasonlítjuk, azt látjuk, hogy a szem és a fül az említett technológiai eszközöknél sokkal bonyolultabb, sokkal hatékonyabb, sokkal tökéletesebb szervezetségű.

A szem és a fül technológiája

Egy másik dolog, amit az evolúciós elmélet egészen bizonyosan nem tud megmagyarázni, a szem, illetve a fül kimagasló érzékelő képessége.

Mielőtt rátérnénk a szemmel kapcsolatos kérdésekre, vizsgáljuk meg, „hogyan látunk”. Az egyes tárgyakról fénynyalábok érkeznek a szemünkhöz és fordított képként jelennek meg a retinán. Ezeket a fénynyalábokat az itt található sejtek elektronikus jelekké alakítják, majd az agy hátsó, látóközpont nevű, egészen apró részébe továbbítják. Ezeket az elektronikus jeleket, további reakciók után, az agy látóközpontjában képként érzékeljük. E gyakorlati tudnivalók után most gondolkodjunk el:

Az agy a fény elől el van zárva. Vagyis a belseje koromfekete, a fény nem tud behatolni a koponyába. A látóközpontnak nevezett hely olyan sötét, amelyet talán Ön még nem is látott, sosem érintkezik a fénnel. Ön azonban e koromsötét helyen egy fénytel teli, ragyogó világot szemlél.

Ráadásul ez a kép olyan tökéletes minőségű, amelyet végtelen

lehetősége ellenére a 21. századi technika sem volt még képes biztosítani. Nézzon csak a könyvre, amit most olvas, nézzon a kezeire, melyek a könyvet tartják, aztán emelje fel a fejét és nézzon szét. Látott már máshol ilyen minőségű, ilyen éles képet? Ilyen éles kép a világ elsősorú televíziógyártó cége legmodernebb készülékének a képernyőjén sem jelenik meg. Száz éve több ezer mérnök fáradozik azon, hogy ilyen éles

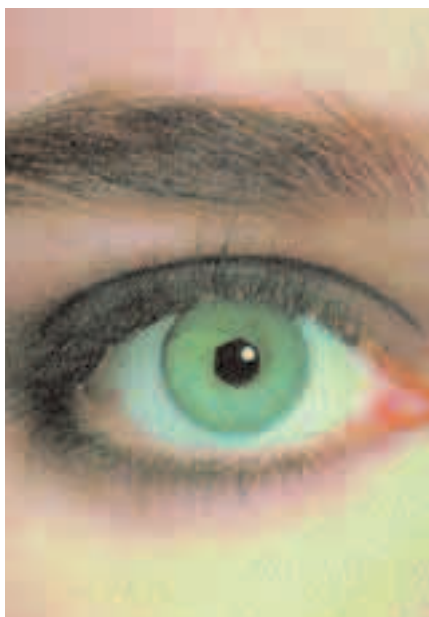
képet létrehozzon. Gyárat, hatalmas létesítményeket alapítanak, kutatásokat végeznek, terveket állítanak össze.

Pillantson még egyszer a tévé képernyőjére, aztán a kezére, amellyel ezt a könyvet tartja. Óriási különbséget fedezhet fel a kettő között akár az élességét, akár a minőséget nézzük. Ráadásul a tévé képernyőjén kétdimenziós kép látható, Ön pedig egy háromdimenziós, mély perspektívát szemlél.

Hosszú évek óta, több tízezer mérnök dolgozik azon, hogy háromdimenziós televíziót állítson elő, vagy megközelítse az emberi szem által látott képek minőségét. Készültek ugyan háromdimenziós televíziós rendszerek, egyiket sem lehet azonban a megfelelő szemüveg használata nélkül nézni, vagyis ez egy mesterséges három dimenzió. A háttér homályos, elől pedig olyan, mintha papírdekorációt látnánk. Soha nem lesz olyan éles és olyan minőségű, mint amelyet a szem lát. A kamera esetén is, a televízió esetén is bizonyosan tökéletlen lesz a látvány.

Az evolucionisták pedig azt állítják, véletlenül jött létre az a mechanizmus, amely ezt a kiváló minőségű, éles képet létrehozta. Ha most valaki azt mondaná Önnek, hogy a szobájában álló televíziókészülék a véletlen eredménye, s hogy csoportokba verődött atomok építették fel az eszközt, mely ezt a képet biztosítja, Ön mit gondolna? Hogyan tudnák az atomok megtenni azt, ami emberek ezreinek együttesen sem sikerült?

Ha a szem által látott képnél kezdetlegesebb képet biztosító eszköz nem lehet a véletlen eredménye, akkor a szem és a szem által észlelt kép sem lehet véletlenül, ez teljesen egyértelmű. Ugyanez igaz a fülre is. A külső fül a fülkagyló segítségével összegyűjti a hanghullámokat és a középfülbe juttatja.

A középfül ezeket a hangrezgéseket elektronikus jelekké alakítva továbbítja azokat az agynak. Akárcsak a látás, a hallás is az agyban történik, a hallóközpontban megy végbe.

Ami a fület illeti, az agy nemcsak a fénytől, de a hangtól is el van rekesztve. Vagyis bármilyen zajos is a külvilág, az agy belsejében teljes a csend. Ennek ellenére az agy a legélesebben érzékeli a hangokat. A hangoktól elzárt agyban halljuk a zenekari szimfóniát, egy zsúfolt hely minden zaját, a falevél susogását és a repülőgépek zúgását is. De ha eközben egy érzékeny műszer segítségével megmérnénk agyunkban a hang szintjét, azt tapasztalnánk, hogy odabent mély csend uralkodik.

A technológiát, amit az emberek bevetettek abban a reményben, hogy éles képet nyerhetnek, évtizedek óta a hang terén is használják. A magnetofonok, zenejátékok, elektronikai eszközök és hangutántó zenei szerkezetek csak néhányak ezen próbálkozások közül. Hiába azonban a technológia és a technológia területén tevékenykedő több ezer mérnök és szakember, nem tudtak létrehozni olyan élességű és minőségű hangot, mint amelyet a fül érzékel. Képzeljük el a legnagyobb zenei cég által gyártott legmodernebb zenei berendezést. Hangfelvételkor egészen bizonyos, hogy a hang egy része elveszik, vagy, még ha kis mértékben is, valamilyen hang beszűrődik. Illetve még mielőtt felcsendülne a melódia a frissen bekapcsolt lejátszóból, bizonyosan hallunk egy kis sistergést.

Ám a hangok, melyek az emberi test technológiájának termékei, rendkívül élesek és hibátlanok. Az emberi fül soha nem sístereg úgy, ahogyan a zenei berendezés; amilyen a hang, azt úgy, abban a formában érzékeli. Ez így van, amióta az ember megteremtett.

Ezidáig az ember által készített egyetlen képi és hangeszköz sem bizonyult olyan érzékenynek és eredményesnek, mint a szem és a fül.

A látás és hallás folyamatát illetően azonban van még egy igazság, ami nagyobb mindezeknél...

Kié az agyban látó és halló tudat?

Ki az, aki az agyban egy színpompás világot szemlél, aki a szimfóniákat, a madarak csicsérgését hallgatja, aki a rózsát megszagolja?

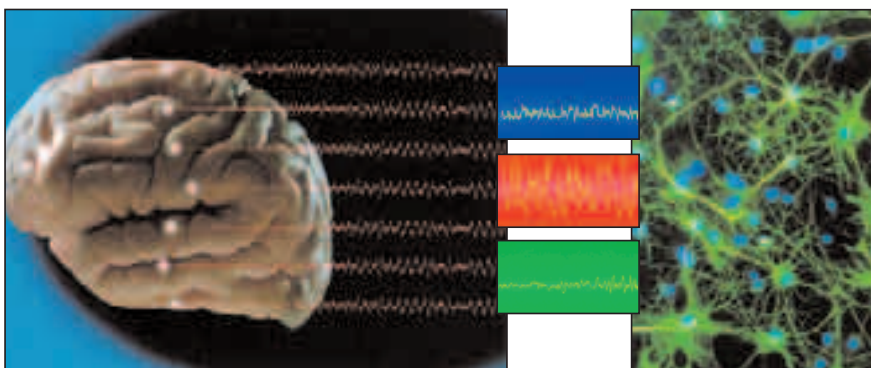
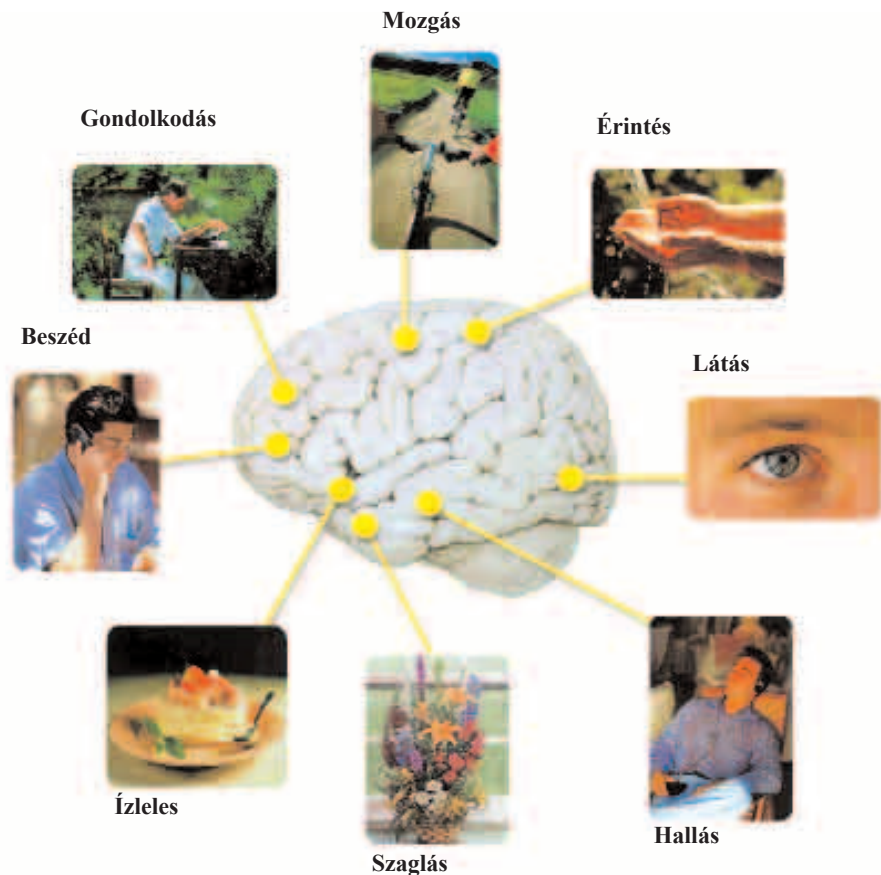
Az ember szemén, fülén, orrán keresztül a benyomások elektronikus jelekként az agyba tartanak. A biológia, fiziológia vagy biokémia könyvekben részletesen olvasunk arról, hogyan képződik a kép az agyban. Ezzel kapcsolatban a legfontosabb igazsággal azonban sehol sem találkozni: ki az, aki az agyban ezeket az elektromos jeleket, a képet, a hangot, az illatot és az érzeteket megtapasztalja? Van az agyban egy tudat, ami mindezt érzékeli anélkül, hogy szemre, fülre vagy orra lenne szüksége. Kié ez a tudat?

Természetesen ez a tudat nem az agyat alkotó idegekhez, zsírréteghez vagy idegsejtekhez tartozik. Ezért van az, hogy a darwinista-materialisták, akik azt képzelik, hogy minden anyagból áll, semmit sem tudnak válaszolni az imént feltett kérdésre. Mert ez a tudat, az Isten által teremtett lélek. A léleknek nincsen szüksége szemre ahhoz, hogy lásson és nincsen szüksége fülre ahhoz, hogy halljon. Sőt, nincsen szüksége agyra sem ahhoz, hogy gondolkozzon.

Mindenkinek, aki a tudományos tényeket tanulmányozza, el kell gondolkodnia Istenen, Aki Magasztos, Aki az ember agyának néhány négyzetcentiméterébe, egy koromsötét helyre sűrítette az egész Univerzumot, a maga háromdimenziós, színes, árnyékkal és fénnel teli valójában, és Tőle kell félnie, Nála kell menedéket keresnie.

Materialista hit

Mindaz, amit eddig vizsgáltunk azt mutatja, hogy az evolúciós elmélet egy olyan állítás, amely nyilvánvalóan szemben áll a tudományos felfedezésekkel.

Életünket agyunk belsejében éljük le. Az emberek, akiket látunk, a virágok, amiket megszagolunk, a zene, amit hallgatunk, a gyümölcsök, amiket megkóstolunk, a nedvesség, amit kezünkkel érzékelünk.. ez mind az agyunkban valósul meg. Valójában azonban az agyunkban nincsenek sem színek, sem hangok, sem pedig képek. Az egyetlen, ami ott van, az elektronikus jelek. Vagyis mi abban a világban élünk, amit az agyunkban lévő elektronikus jelek létrehoznak. Ez nem holmi nézet vagy feltételezés, hanem tudományos magyarázata annak, hogyan érzékeljük a világot.

A teória állítása az élet eredetét illetően, ellentmond a tudománynak, a felvetett evolúciós mechanizmusoknak semmiféle fejlesztő hatásuk nincsen, a fossziliák pedig arra mutatnak rá, hogy az elmélet szükségeltette köztes formák nem léteztek. Ez esetben természetesen az evolúciós elméletet, mint a tudománynak ellentmondó gondolatot, el kell vetnünk. A történelem folyamán számos gondolat, mint például a geocentrikus Univerzum modell, ki lett zárva a hiteles tudomány tárházából. Az evolúciós elméletet azonban a tudomány makacsul napirenden tartja. Sőt, vannak, akik úgy állítják be az elmélet bírálatát, mint „a tudomány ellen intézett támadást”. De vajon miért? ...

Ennek oka az, hogy az evolúciós elmélet bizonyos körök számára olyan dogmatikus hitté vált, amiről lehetetlenség lemondani. Ezek a körök megrögzötten kötődnek a materialista filozófiához, a darwinizmust pedig úgy tekintik, mint a természet egyetlen materialista magyarázatát.

Ezt időnként nyíltan ki is jelentik. A Harvard Egyetem neves genetikus és ugyanakkor vezető evolucionista Richard Lewontin, ekképpen vallja be, hogy ő „először materialista és csak aztán tudós”:

„Mi hiszünk a materializmusban. „A priori” (magától értetődő, igaznak feltételezett) hit ez. Nem a tudományos módszerek és szabályok kényszerítenek minket arra, hogy a világnak materialista magyarázattal szolgáljunk. Ellenkezőleg, a materializmushoz való „a priori” kötődésünk miatt folyamodunk olyan kutatási módszerekhez és fogalmakhoz, amelyek materialista magyarázatot adnak a világra. Mivel a materializmus az abszolút igazság, nem hagyhatjuk, hogy napvilágra kerüljön olyan magyarázat, amely Isten létét fedné fel.”¹⁹

Ezek a szavak egyértelműen kifejezik, hogy a darwinizmus egy dogma, amit a materializmussal való kapcsolata miatt tartanak életben. Ez a dogma azt feltételezi, hogy nincsen semmi más, csak az anyag. Emiatt abban hisznek, hogy az élettelen, tudatlan anyag teremtette meg az életet. Azt fogadja el, hogy több millió különféle élő faj, például a madarak, a halak, a zsiráfok, a tigrisek, a bogarak, a fák, a virágok, a bálnák és az emberek, az anyagban magában végbemenő folyamatok útján, vagyis a zuhogó eső, vagy a villám hatására jöttek létre. Ez azonban nem csak a józan észnek, a tudománynak is ellentmond. A darwinisták mégis tovább védelmezik ezt az álláspontot, nehogy „Istentől eredő magyarázattal kelljen szolgálniuk”.

Jóllehet, bárki, aki nem a materializmus előítéletével tekint az élőlények eredetére, látni fogja a nyilvánvaló igazságot: minden élő szervezet egy Teremtő alkotása, Aki felsőbbrendű erő, tudás és értelem Birtokosa. Ez a Teremtő Allah, Aki az egész világmindenséget a semmiből létrehozta, Aki a legtökéletesebben elrendezte és Aki minden élőteremtett és megformált.

Az evolúció elmélete a világtörténelem leghatásosabb szemfényvesztése

Hadd jegyezzük meg, hogy bárki, aki előítélet nélkül, bármiféle ideológia hatásától mentesen, kizárólag a józan eszére és logikájára támaszkodik, könnyedén megérti, hogy az, amit a tudatlan és civilizálatlan törzsek babonáira emlékeztető evolúciós elmélet állít, lehetetlen.

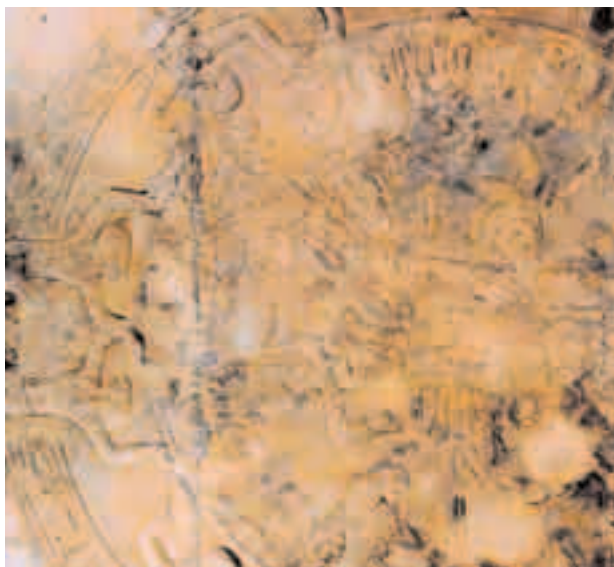
Amint arra utaltunk, az evolúciós elmélet támogatói abban hisznek, hogy egy hatalmas tartályban atomok, molekulák, szerves anyagok sokaságának keverékéből idővel gondolkodó, értelmes, felfedezéseket végző professzorok, egyetemi hallgatók bukkannak elő, illetve olyan tudósok, mint Einstein vagy Galilei, olyan művészek, mint Humphrey Bogart, Frank Sinatra vagy Pavarotti. Ráadásul, akik ebben az ostobaságban hisznek, azok tudósok, professzorok, kulturált, tanult emberek. Ezért helyénvaló az a megfogalmazás, hogy az evolúciós elmélet „a világtörténelem legnagyobb és leghatásosabb szemfényvesztése”. Mert nincs még egy olyan hiedelem vagy állítás a világ történetében, amely ennyire elvonná az emberek eszét, megfosztva őket a józan és logikus gondolkodás lehetőségétől, és amely mintha szemük elé leplet bocsátva akadályozná meg, hogy lássák a nyilvánvaló igazságokat. Ez egy olyan mértékű és olyan felfoghatatlan vakság, amely tútesz a régi egyiptomiak napistenének, Ra'yának az imádatán, egyes afrikai törzsek totemimádatán, Sába népének Nap-imádatán, Ábrahám próféta népének kézzel faragott bálványimádatán és Mózes próféta népének aranyborjú-imádatán is. Valójában ostobaság ez, amelyre Isten a Koránban rámutat. Isten, számos ájában tudunkra adja, hogy bizonyos emberek értelme be fog záródni, és nem látják majd az igazságot. Íme néhány ezek közül az áják közül:

“Bizony, akik hitetlenek [maradtak], azoknak egyre megy, hogy intetted-e őket vagy sem: nem hisznek. Allah lepecsételte szívüket és hallásukat, látásukat hályog lepi. Neki hatalmas kínzás jár. (Korán, 2:6-7)

“...Van szívük, de nem értenek vele; szemük, de nem látnak vele, és fülük, de nem hallanak vele. Olyanok ők, mint a barom! Nem! Ők még tévelygőbbek! Ügyet sem vetnek ők [semmire].” (Korán, 7:179)

Isten, a Korán 15. Szúrájában ekképpen adja hírül, hogy ezek az emberek annyira el vannak telve magukkal, hogy akkor sem fognak hinni, ha csodát látnak:

“És ha kaput nyitnánk nekik az égben és ha naphosszat felhághatnának azon keresztül, azt mondanák: ‘Csak elkápráztatták a mi szemünket, vagy inkább olyan emberek vagyunk, akikkel varázslat történt.’” (Korán, 15:14-15)

A Fáraó varázslói mindenféle dologhoz értettek, a csillagászattól az orvostudományig. Tudásukat a nép befolyásolására használták, ezáltal a Fáraó zsarnokságát erősítették. A képen egy a varázslókat ábrázoló egyiptomi dombormű látható, amint fenntartják az egész világot.

Szavakkal ki sem lehet fejezni, mennyire meghökkentő, hogy ez az elmélet ilyen széles rétegeket befolyásol, hogy ennyire távol tartja az embereket a tényektől, s hogy ez a szemfényvesztés 150 éve uralkodik. Hiszen látszik, hogy néhány ember lehetetlen forgatókönyveiben hisznek, amelyek telis-tele vannak ostobaságokkal és ésszerűtlen állításokkal. Az, hogy az emberek az egész világon elhiszik, hogy a tudatlan, élettelen atomok egy hirtelen elhatározással összeverődnek, majd létrejön belőlük egy hihetetlen szervezethez, fegyelemmel és tudatossággal tökéletes rendszerként működő Univerzum, továbbá a Föld bolygója, amely az élet számára minden tulajdonsággal bír, valamint számtalan, bonyolultabb működésű élőlény, nem is nevezhető másnak, mint „bűvöletnek”.

Isten a Koránban, Mózes próféta és Fáraó esetével mutatja be nekünk, milyenek a hitetlen filozófiák védelmezői, akik szemfényvesztésükkel befolyásolták az embereket. Mózes próféta az igaz vallásról beszélt Fáraónak, aki erre azt válaszolta, Mózes találkozzon a Fáraó saját, „dolgukat értő varázslóival” egy olyan helyen, ahol az emberek összegyűlnek. Mózes próféta, amikor találkozik a varázslókkal, azt parancsolja nekik, hogy előbb ők mutassák meg, mit tudnak. Így hangzik az ája, amely elmeséli ezt a történetet:

[Mózes] mondta: „Dobjatok ti elsőnek!” És miután dobtak, megbűvölték az emberek szemét és félelemmel töltötték el őket. Hatalmas varázslattal álltak elő. (Korán, 7:116)

Mint látjuk, Fáraó varázslói minden embert megigéztek

Amennyire furcsa és felfoghatatlan, hogy az elmúlt időkben voltak emberek, akik a krokodilt imádták bálványukként, ugyanolyan felfoghatatlan napjaink darwinistáinak álláspontja. A darwinisták a véletlent és az élettelen, tudatlan atomokat fogadják el teremtő erőként, sőt, ebbéli hitükhöz úgy kötődnek, akárha vallásuk lenne.

„szemfényvesztésükkel”, kivéve Mózeset és a hívőket. A varázslók dobtak, Mózes pedig erre olyan bizonyítékot mutatott, amely, a Korán szavaival élve, „elnyelte szemfényvesztésüket”, vagyis hatástalanította azt.

“És Mi azt sugalltuk Mózesnek: ‘Dobd el a botodat!’ És íme [a bot] már el is nyelte az ő szemfényvesztésüket. Így az igazság [győzelme] következett be és meghiúsult, amit ők cselekedtek. És legyőzettek ott és megalázottan fordultak vissza.” (Korán, 7:117-119)

Ahogy az áják is mutatják, megaláztatás várja azokat, akik napjainkban, mindenféle szemfényvesztéssel, a tudományosság látszatát keltve rendkívül nagy ostobaságokban hisznek és védelmezésükre felteszik egész életüket. Ha fenntartják véleményüket, megalázottá válnak, amikor napvilágra kerül az igazság és „a varázslat szertefoszlik”. Még az ateista filozófus, Malcolm Muggeridge is, aki közel hatvan éven át védelmezte az evolúciót, látta, mi az igazság, s kijelentette, hogy az evolúciós elmélet meg fog bukni a közeljövőben:

„Én magam azt hiszem, hogy az evolúciós elmélet a jövő történelemkönyveiben az egyik legviccesebb témák egyike lesz majd. A következő generáció meg lesz döbbenve azon, hogyan lehetett egy ilyen silány és kétes feltételezést ilyen könnyen elhinni.”²⁰

Ez a jövő nincs is olyan messze, sőt, az emberek nagyon hamarosan megértik, hogy a „véletlen” nem lehet istenség, az evolúciós elméletet pedig a

világtörténelem legnagyobb csalásaként és legkíméletlenebb szemfényvesztéseként tartják majd számon. Ez a bűvölet egyébként hihetetlenül gyorsan kezd szertefoszlni az emberek körében az egész világon. Jónéhányan, akik felismerték az evolúciós csalás valódi arcát, elcsodálkoznak, hogyan is hagyhatták annak idején becsapni magukat.

-
- 1- Sidney Fox, Klaus Dose, *Molecular Evolution and The Origin of Life*, New York: Marcel Dekker, 1977, 2.o.
 - 2- Alexander I. Oparin, *Origin of Life*, (1936) New York, Dover Publications, 1953 (Reprint Kiadás), 196.o.
 - 3- «New Evidence on Evolution of Early Atmosphere and Life», *Bulletin of the American Meteorological Society*, 63. szám, 1982. November, 1328-1330.o.
 - 4- Stanley Miller, *Molecular Evolution of Life: Current Status of the Prebiotic Synthesis of Small Molecules*, 1986, 7.o.
 - 5- Jeffrey Bada, *Earth*, 1998. Február, 40.o.
 - 6- Leslie E. Orgel, *The Origin of Life on Earth*, *Scientific American*, 271. szám, 1994. Október, 78.o.
 - 7- Charles Darwin, *The Origin of Species: A Facsimile of the First Edition*, Harvard University Press, 1964, 189.o.
 - 8- Charles Darwin, *The Origin of Species: A Facsimile of the First Edition*, Harvard University Press, 1964, 184.o.
 - 9- B. G. Ranganathan, *Origins?*, Pennsylvania: The Banner Of Truth Trust, 1988
 - 10- Charles Darwin, *The Origin of Species: A Facsimile of the First Edition*, Harvard University Press, 1964, 179.o.
 - 11- Derek A. Ager, «The Nature of the Fossil Record», *Proceedings of the British Geological Association*, 87. szám, 1976, 133.o.
 - 12- Douglas J. Futuyma, *Science on Trial*, New York: Pantheon Books, 1983. 197.o.
 - 13- Solly Zuckerman, *Beyond The Ivory Tower*, New York: Toplinger Publications, 1970, 75-94.o.; Charles E. Oxnard, «The Place of Australopithecines in Human Evolution: Grounds for Doubt», *Nature*, 258. szám, 389.o.
 - 14- J. Rennie, «Darwin's Current Bulldog: Ernst Mayr», *Scientific American*, 1992. December
 - 15- Alan Walker, *Science*, vol. 207, 1980, s. 1103; A. J. Kelso, *Physical Anthropology*, 1. kiadás., New York: J. B. Lipincott Co., 1970, 221.o.; M. D. Leakey, *Olduvai Gorge*, 3. kötet, Cambridge: Cambridge University Press, 1971, 272.o.
 - 16- *Time*, 1996. November
 - 17- S. J. Gould, *Natural History*, 85. szám, 1976, 30.o.
 - 18- Solly Zuckerman, *Beyond The Ivory Tower*, New York: Toplinger Publications, 1970, 19.o.
 - 19- Richard Lewontin, «The Demon-Haunted World», *The New York Review of Books*, 9 Ocak 1997, s. 28
 - 20- Malcolm Muggeridge, *The End of Christendom*, Grand Rapids: Eerdmans, 1980, 43.o.

**„...Magasztaltassál! Nekünk csak
arról van tudásunk, amire
megtanítottál bennünket.
Bizony, Te vagy a Mindent Tudó,
a Bölcs!”
(Korán, 2:32)**

